

IANU

NR. 1



REVISTA PĂDURILOR



ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA

SUMARUL :

<i>Studii :</i>	
Considerațiuni asupra plufitului liber pe râul Sebes	D. A. Sburian
Opusul Oașa	D. Roșu
<i>Referate — Comentarii :</i>	
Anul forestier 1936	Ilie C. Demetrescu
Uscarea lantcelui	Anton V. Rădulescu
Pădurea de protecție din legislația română în lumina părerilor autorizate	Dr. V. Sabău
<i>Problemele zilei :</i>	
Vânătoarea și pescuitul în apele de munte	
Framântări vânătoarești	C. P. Georgescu
Vânătoarea în sprijinul ideii forestiere	D. Crozesu
Vânătoarea, ramură integrantă a economiei forestiere	V. V. Dinu
A. V. I. S. — program și realizări	Th. Teodorescu
Considerațiuni asupra vânătoarei	Otto Witting
Inginerii silvici și vânătoarea	I. Rătan
Vănatul și învoitul la pășune	Al. Ștefănescu
Vânătoarea în serviciul refacerii pădurilor degradate	M. Petcuț
Recomandări în vederea aplicării legii privitoare la pescuitul în apele de munte	At. Haralamb
Observațiuni asupra legii pescuitului în apele de munte	V. Magdaș
Caleidoscopul presei forestiere pe 1936	Cezar Cristea
<i>Insemnări :</i>	
Giârnița pe valea Nișcovului	S. Pașcovschi
Arbori de dimensiuni excepționale	P. Pall
<i>Cronici :</i>	
Majorat sau minorat agricol	At. Haralamb
Pentru și contra	"
Examenul de subinspector	"
„Ocolul Silvic”	"
Reviste, ziare	"
Contribuții bibliografice	Cezar Cristea
<i>Mercuriale :</i>	
Anul economic internațional 1936	Vasile C. Filip
Piața internațională a lemnului în 1936	Gr. Vasilescu
<i>Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informațiuni — Necrolog.</i>	

SOMMAIRE :

<i>Etudes :</i>	
Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebes	D. Roșu
<i>Rapports — Commentaires :</i>	
L'année forestière 1936	I. C. Demetrescu
La maladie du mélèze	A. V. Rădulescu
La forêt de protection dans la législation roumaine	V. Sabău
<i>Problèmes à l'ordre du jour :</i>	
La chasse et la pêche dans les eaux de montagnes.	
<i>Notices — Chroniques — Mercuriales — Révisions — Revue des revues — Soc. «Progresul Silvic» — Informations — Necrolog.</i>	

INHALT :

<i>Abhandlungen :</i>	
Holzklause Oașa	D. Roșu
<i>Mitteilungen :</i>	
Das Forsijahr 1936	I. C. Demetrescu
Lärchensterben	A. V. Rădulescu
Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung	V. Sabău
<i>Tagesfragen :</i>	
Die Frage des forstlichen Genossenschaftswesen	
<i>Notizen — Chronik — Rezensionen — Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Nachrichten — Nekrolog.</i>	



Cliseu Al. Haralamb

Molid in Bucovina.
Epicéa dans les forêts de Bucovina.
Fichte in einem Bukowinaer Wald.

scu
scu

fls-

Die

O pierdere tot așa de însemnată este datorită faptului, că prin plutit nu se pot scoate toate sortimentele de lemne și materialele ce rezultă în mod normal din exploatarea pădurilor: lemne de foc, prăjini, crengi, cioate, mangal. Trunchii de arbori foioși nu pot fi transportați pe apă, fiindcă se cufundă, iar lemnele de foc de specii tari, trebuiesc sparte și uscate timp îndelungat înainte de plutire.

Desavantajul cel mai de seamă al plutitului constă însă în deprecierea calitativă a lemnului. În adevăr, calitatea cherestelei obținute din bușteni transportați pe apă este întotdeauna inferioară celei rezultate din bușteni aduși pe osii, iar pierderile respective se cifrează în mediu la 10% din valoarea cherestelei produse.

Cauza deprecierei constă în modul cum se face transportul pe apă. Acesta e strâns legat de anotimpuri. De regulă, la munte, doborâșul arborilor începe primăvara și se termină la mijlocul verii. Buștenii fasonați (curățați de crengi, cojiți, olăriți), rămân în parchete până toamna, când are loc corhănirea și scoaterea pe jilipuri sau canale, până în fundul văilor secundare. În timpul iernii următoare se face târirea lor pe sănii sau tânjala (cioflingul) până la malul râului plutibil.

Dela doborârea arborilor și până la sosirea buștenilor la fabrică, trece în acest caz cel puțin un an, adesea $1\frac{1}{2}$ și chiar 2 ani.

Chiar dacă am căuta să scurtăm durata manipulării buștenilor până la malul apei plutibile, tot nu vom reuși să transportăm în vara și toamna primului an, întreaga cantitate de material rezultat din exploatare, deoarece râul nu are debit suficient, în mod permanent, iar durata plutitului e prea scurtă (câteva ore pe zi, timp de 2—3 luni, până când râul îngheață). Restul buștenilor trebuie să aștepte la gura jilipurilor sau pe malul râului, până la redeschiderea sezonului de plutit, în primăvara anului următor.

Dacă distanța pe care se plutesc buștenii e mare, exploatarea se complică prin îngrămădirile de bușteni din chei (plăghii, zahate), prin opririle la poduri și greble, etc. În asemenea cazuri plutitul nu se face decât cu o viteză de abia 2—3 km pe zi, lemnele rămân multă vreme în apă și încearcă mari pierderi în calitate.

Râul Sebeș este cursul de apă cel mai important, din punct de vedere al transportului lemnului prin plutit liber. El isvorăște din culmea Căndrelului (Piatra Albă), străbate de la Sud către Nord.

pe o lungime de aproape 100 Km un ținut muntos bine împădurit și se varsă în Mureș lângă orașul Sebeș.

Râul Sebeș are un regim de apă bine egalizat, ceea ce se datorește împăduririi dese a basinului său superior. Diferența de cotă între obârșie și vărsarea sa în Mureș este de peste 1200 metri. Precipitațiile anuale, măsurate în 1925/26 de Soc. „Electrică”¹⁾, au fost: la Oașa (1264 m altitudine) de 1071 mm; la Tău (760 m) de 1082 mm; la Șugag (460 m) de 764 mm și la Sebeș (250 m) de 724 mm.

Grație debitului său constant și căderii mijlocii considerabile, energia hidrolică a râului Sebeș este foarte mare și ușor de amenajat.

Soc. „Electrică” a studiat înființarea a 3 mari uzine hidrolice pe acest râu și anume: La Oașa, unde se proiectează un baraj, cu o capacitate de 55 mil. m³ apă, a cărui uzină va furniza 36.500 HP.; un alt baraj la Tău, de 3 mil. m³ apă, capabil a furniza 38.000 HP și un al treilea la Șugag, de 225.000 m³ apă și 20.000 HP.

Aceste 3 uzine ar necesita însă o investiție de aprox. 1 miliard lei, iar energia furnizată de ele nu și-ar putea găsi deocamdată plasament în regiunea învecinată.

Oricare ar fi împrejurările actuale, pe viitor apa râului Sebeș nu va mai putea fi folosită exclusiv pentru transportul lemnului și va trebui să se recurgă în acest scop la o altă instalație, de preferință o c. f. îngustă.

Dintr'un studiu al Direcției regionale silvice Sebeș²⁾ rezultă că primele exploatări de păduri pe Valea Sebeșului au început deja pe la 1851, sub forma unor extracțiuni de arbori, cu diametrul mai mare de 40 cm la înălțimea pieptului. Aceste exploatări neregulate și fără amenajament s'au continuat până la 1886, cauzând pagube importante pădurilor de molift, deschise și expuse doborâturilor de vânt. De aceea, pădurile mai ușor accesibile din Valea Sebeșului prezintă și azi un aspect variat, iar în amenajamentele întocmite ulterior a trebuit să se accepte însemnate sacrificii de exploatabilitate.

1) Dr. *Dorin Pavel*: «Râul Sebeș din punct de vedere al amenajării energiei hidrolice», IRE, No. 4, 1927.

2) «Mijloace de transport în raza Direcției VIII regionale silvice Sebeș-Alba», 1936.

Cursul văii Sebeşului a fost amenajat și curățit de stânci, în vederea plutitului, de către Stat, între 1870 și 1877. Lucrările de amenajare au costat aproape 650.000 florini-aur. La 1888 s'a făcut și primul amenajament al pădurilor, ce gravitau în această vale, alegându-se regimul codrului cu tăieri rase și cu o revoluție normală de 120 ani.

Debitul normal al apei Sebeşului nefiind suficient pentru plutirea liberă sau legată, în timpul secetelor de vară, a fost nevoie să se construiască patru opusturi, la Praja, Oaşa, Ciban și Dobra. Apa înmagazinată de acestea asigura o perioadă de plutire de 2—3 ore pe zi.

Primul transport de lemne pe apa acestui râu s'a făcut la 1871 și anume cu plute uriașe (circa 30 plute legate una de alta), procedeu utilizat pe atunci în toată Europa centrală, iar în Ardeal, pe râul Gurghiu, în Maramureș, etc. Intr'o plută simplă se legau 18 trunchi de molid, de 20—22 m lungime și de 40 cm diametru; după aceea se legau plutele unele de altele și li se dădea drumul la vale, cu puhoiul de apă venit din opusturi. Pe fiecare plută se găseau 3 oameni, doi lucrând la capătul dinainte și unul dinapoi.

Lucrătorii aceștia erau aduși din Baden și erau plătiți cu 1,5—3 florini pe zi, plus mâncarea și un pahar de vin. Se pare că acest sistem de exploatare în regie nu a dat rezultate prea bune, Direcția silvică văzându-se nevoită să concedieze lucrătorii din Baden și să angajeze muncitori români din satele de pe Valea Sebeşului.

Sistemul de transport prin plute uriașe fiind prea costisitor, a fost părăsit la 1897, când s'a trecut la transportul prin plutire liberă, care se practică și azi.

Opustul dela Ciban se află încă în bună stare de funcționare; cel de la Dobra a trebuit să fie reconstruit în 1934; cel dela Praja în 1935 iar cel mai mare dintre toate, opustul Oaşa de pe Valea Sebeşului a fost reconstruit în 1936.

Această lucrare este cea mai importantă în acest gen, executată după război, în țara noastră. Ea permite sporirea perioadei de plutire pe Sebeș, de la 2 ore la 5¼ ore. Noul opust dela Oaşa are o înălțime utilă de 5,70 m și o capacitate de retenție de peste 170.000 m³ apă. Lacul din spatele său se întinde pe o suprafață de circa 5 hectare, iar timpul necesar pentru a se umple este de aproape 15 ore.

Prin dimensiunile sale, prin modul de construcție și prin rolul

pe care îl va îndeplini, această instalație este deosebit de importantă și dintr puținele rămase în funcțiune în țară. De aceea nu ne îndoim, că studiul ce urmează, datorit D-lui Ing. Insp. silvic D. Roșu va interesa pe toți cei ce activează în domeniul construcției și exploatării instalațiilor de transport forestiere, ajutându-le să-și întregască unele cunoștințe și să-și fixeze anumite idei.

O MARE INSTALAȚIE HIDRAULICĂ PE VALEA SEBEȘULUI

OPUSTUL O AȘA

de Ing. inspector silvic D. ROȘU

Statul posedă pe Valea Sebeșului, în Județul Alba, un complex păduros cu o suprafață totală de 27.230 Ha. Această pădure, compusă din 98% molid și 2% diverse esențe, se administrează de către ocolul silvic Valea Sebeșului și de Direcția VIII-a Regională silvică din Sebeș. Pădurea este amenajată, iar regimul ce i se aplică este acela al codrului, cu modalitatea de tratament a tăerilor rase.

Posibilitatea anuală variază între 70.000—80.000 m³ bușteni de molid, din care 5% sunt bușteni de cherestea, 35% lemn de mină și 15% lemn de celuloză.

Această importantă cantitate de lemne se scoate din parchete până la principalul mijloc de transport, care este râul Sebeș prin plânci, jilipuri uscate și jilipuri de apă.

Râul Sebeș, care izvorește din lanțul Munților Carpați, de la punctul Piatra Albă la o distanță de 96 Km de Orașul Sebeș, este deocamdată singurul mijloc de transport pentru produsele lemnoase provenite din această pădure. Transportul lemnului pe Valea Sebeșului se face prin plutire liberă, pe o lungime de 76 Km., începând dela punctul „Praja” până la Fabrica de cherestea a Statului din Sebeș, contruită pe malul stâng al Văii Sebeșului. Pe toată lungimea lui, râul Sebeș nu prezintă cascade, panta lui fiind aproape uniformă; astfel, plutirea lemnului se poate executa în condițiuni destul de bune. Acest râu are un regim de apă aproape egalizat în mod natural, ceea ce se datorește în bună parte suprafețelor împădurite, ce formează basinul superior de recepție, ce-l alimentează.

Afluenții principali, cari alimentează râul Sebeș, sunt: Fru-

moasa, Curpătul, Cibanal, Valea-Bistrei, Tărtărăuţ, Salane, Pri-goana şi Valea Miraşului. Cum acest râu, care străbate prin mijloc masivul păduros de pe Valea Sebeşului, proprietatea Statului, n'are un debit suficient pentru executarea unei plutiri libere, acest neajuns a trebuit corectat prin construirea mai multor rezervoare sau opusturi, cari să servească la captarea apei necesare pentru alimentarea văii pe tot timpul perioadei de plutire şi mai ales în epoca secetelor.

Asemenea rezervoare existau în punctele: Praja, Oaşa şi Cibanal, cu o capacitate de 38.000, resp. 30.000, resp. 34.000 sau în total 102.000 m³ apă.

Cum aceste opusturi nu au fost construite, la timpul lor, după calcule hidraulice judicioase, se înţelege, că ele nu puteau deservi perfect plutirea lemnelor pe Valea Sebeşului.

Dintre cele trei opusturi menţionate, acela dela punctul Oaşa, construit în anul 1879, fiind complet putred, a trebuit să fie reconstruit în 1936, după normele şi calculele arătate mai jos.

Lucrările pentru construcţia acestui opust au fost următoarele :

I. — LUCRĂRI PREMERGĂTOARE.

a) Alegerea locului opustului.

Opustul s'a construit, pe cât posibil, aproape de obârşia râului, pentru ca efectul lui să se resimtă pe o porţiune mai lungă a văii pe care se pluteşte. Totuşi, pentru ca basinul de recepţie al opustului să nu se reducă prea mult, prin aşezarea acestuia prea aproape de izvor, locul opustului a fost ales şi în funcţie de poziţia pădurii de exploatat şi de basinul ce alimentează.

Pentru reducerea cheltuelilor de construcţie, locul pentru opust se alege de obicei în chei înguste, ţinându-se seama de stratificaţia rocilor. În acest punct trebuie să avem în amonte o curte de-o capacitate cât mai mare, cu o pantă cât se poate de dulce, spre a putea bara o cât mai mare cantitate de apă, chiar cu ajutorul unui opust de înălţime redusă.

O condiţie principală este ca aşă numiţii *umeri* ai opustului să fie aşezaţi în stâncă solidă, spre a se evita deteriorarea construc-

ției, prin spălarea apei, la punctele unde construcția atinge ambele maluri.

b) *Terenul de fundație.*

Pentru ca construcția opustului să fie cât mai rezistentă și durabilă, ea trebuie să se reazime, pe cât posibil, pe o rocă compactă, fapt care impune cercetarea solului prin sondaje. Lucrările de sondaj se fac sau prin săpături, sau cu ajutorul unor sfredele speciale.

Se înțelege, că cu cât roca compactă se află mai aproape de suprafața terenului, cu atât lucrările de fundație vor costa mai puțin. Totuși dacă roca se află la o adâncime prea mare, atunci fundația trebuie să pătrundă cel puțin până la solul compact, argilă roșie sau vânăță, iar dacă și aceasta se găsește la o prea mare adâncime, atunci construcția se așează pe piloți de gorun, scurgerea apei pe sub trupul opustului evitându-se prin operațiuni speciale de impermeabilizare.

În cazul că am dat de rocă, fundația opustului va pătrunde în stâncă, cu cel puțin pe 0,50—0,70 m adâncime.

c) *Determinarea capacității de reținere a opustului.*

Capacitatea opustului, adică volumul în m³ de apă a curții opustului, se determină în funcție de perioada de plutire, adică de timpul cât debitul normal al râului este sporit la cantitatea necesară pentru plutire liberă.

Pornind dela o durată zilnică de plutire de 7 ore, volumul total al rezervoarelor de pe Valea Sebeșului se poate determina cu ajutorul formulei de mai jos :

$$V = v \cdot l \cdot i \cdot p \cdot 60 \cdot 60 = 3600 v \cdot l \cdot i \cdot p$$

în care :

V = capacitatea în m³ de apă a barajelor de pe Valea Sebeșului;

v = viteza medie a apei barate în m/sec., care în cazul de față este de 2,54 m/sec., (după măsurătorile făcute de către D-1 Dr. Ing. D. Pavel¹⁾);

l = lățimea medie a oglinzii apei normale, (în cazul văii Sebeșului, $l = 9,50$ m);

1) Dr. Dorin Pavel : «R. Sebeș din punct de vedere al amenajării energiei hidraulice», IRE, No. 4, 1927.

- i = înălțimea stratului de apă cu care trebuie sporit debitul normal în vederea plutirei, $i = 0,40$ m ;
 p = durata zilnică a plutirei, 7 ore.

Inlocuind aceste valori în formula de mai sus obținem :

$$V = 3600 \times 2,54 \times 9,5 \times 0,4 \times 7 = 243.230 \text{ m}^3$$

Cum opusturile dela punctele Praja și Cibău au o capacitate de $38.000 + 34.000 = 72.000 \text{ m}^3$ urmează ca opustul Oașa să fie dimensionat pentru captarea restului de $243.230 - 72.000 = 171.230 \text{ m}^3$ apă.

d) *Fixarea înălțimei opustului.*

După ce ne-am fixat asupra locului unde trebuie construit opustul, a urmat culegerea datelor necesare pentru întocmirea secțiunilor longitudinale și transversale, în vederea cubării curții opustului, precum și pentru fixarea înălțimei acestuia.

Datele pentru profilul longitudinal s'au cules în amonte de locul destinat pentru construirea opustului, pe o distanță de 500 m, iar în aval de opust, pe o distanță de 100 metri. Profile transversale s'au ridicat din 50 în 50 m. pe distanțele menționate, din sus și din jos de opust.

După raportarea datelor a urmat cubarea curții, din care s'a dedus înălțimea utilă a opustului, care în cazul nostru este de 5,70 m.

e) *Timpul necesar pentru umplerea opustului.*

Intervalul de timp necesar, pentru umplerea opustului, se stabilește cu ajutorul debitului mediu de apă al Văii Sebeșului, în punctul considerat.

Această durată de timp se poate calcula:

1. în funcție de debitul văii q care se poate stabili cu ajutorul vitezei medii v_m a apei normale, ce se scurge pe vale, în amonte de opust și a suprafeței udate S_u , sau
2. ținând seama de precipitațiile medii anuale care cad pe suprafața bazinului de recepție al opustului.

Comparând aceste două metode, vom obține :

1. Calculul în funcție de viteza medie:

$$p = \frac{V_c}{q \cdot 60 \times 60} = \frac{V_c}{3.600 q}$$

în care :

V_c = volumul curții opustului ;

p = perioada de umplere ;

q = debitul apei normale.

Capacitatea curții opustului dela Cașa este de 171.230 m³.

Debitul apei se determină din considerarea vitesei normale la suprafața apei în amonte de opust. Aceasta este egală cu raportul dintre drumul parcurs de apă și timpul necesar pentru a-l parcurge :

$$v = \frac{D}{t}$$

Această vitesă se poate măsura, fie cu diverse aparate (tubul Pitot), fie cu ajutorul unui flotor pe o distanță determinată anterior, de ex. pe 100 m, lucru care trebuie repetat de cel puțin 3 ori.

Se ia media rezultatelor obținute pentru timpul necesar ca flotorul să parcurgă drumul respectiv.

Inlocuind valorile obținute în formule de mai sus, vom avea :

$$v = \frac{D}{\frac{1}{3}(t_1 + t_2 + t_3)}$$

$$v = \frac{100}{\frac{1}{3}(1'13'' + 1'14'' + 1'15'')} = \frac{100}{74''} = 1,35 \text{ m/sec.}$$

Vitesa medie se obține cu ajutorul formulei lui *Baumgarten* :

$$v_m = \frac{v + 2,354}{v + 3,129} \times 0,80 v = 0,89 \text{ m/sec.}$$

Debitul normal al apei va fi :

$$q = v_m \times S_u \quad , \text{ în care :}$$

$$v_m = 0,89 \text{ m/sec.}$$

S_u = suprafața udată s'a determinat prin măsurarea grosimei stratului de apă în două sau trei secțiuni transversale, cu ajutorul unei mire gradate în cm.

Cu ajutorul acestor date am construit secțiunea transversală, a cărei arie este însăși suprafața udată S_u . În cazul nostru această suprafață $S = 3.50 \text{ m}^2$.

Introducând aceste date în formulă găsim :

$$q = 3,50 \times 0,89 = 3,12 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Inlocuind în sfârșit valoarea debitului, $q = 3,12 \text{ m}^3/\text{sec.}$ în formula perioadei de umplere, aflăm :

$$p = \frac{1/1.230}{3,12 (60 \times 60)} = 15^h 15'$$

2. Calculul în funcție de precipitațiile medii anuale:

Suprafața totală a basinului de recepție a opustului Oașa este, conform schiței alăturate, de $139,50 \text{ km}^2$, iar suprafața basinului de recepție a opustului de ordinul II Praja este de $49,50 \text{ km}^2$, deci totalul basinului ce alimentează opustul Oașa este de :
 $139,50 + 49,50 = 189 \text{ km}^2$.

Totalul precipitației anuale medie pe basinul de mai sus este, conform datelor pluviometrice culese la cantoanele Oașa-Oașa mică și Tărtărău de 1071 mm. apă , deci volumul precipitațiilor anuale pe suprafața de 189 km^2 pe secundă va fi :

$$\frac{189.000.000 \times \frac{1.071}{1.000}}{360 \times 24 \times 60 \times 60} = 6,41 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Coefficientul de scurgere corespunzător unui basin de recepție împădurit, dar și cu oarecari suprafețe exploatate, variază între $45\text{--}55\%$ sau în mediu 50% . Vom avea deci un debit mediu anual, în aval de opustul Oașa :

$$q = \frac{6,41 \times 50}{100} = 3,20 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Între debitul obținut prin viteza medie și cel din precipitațiile anuale este deci o diferență: $3,20 - 3,12 = 0,08 \text{ m}^3/\text{sec.}$

Inlocuind acest de al doilea debit în formula perioadei de umplere a opustului vom obține :

$$p = \frac{1-1.230}{3,20 (60 \times 60)} = 14^h 52'$$

În mediu opustul va trebui ținut închis, pentru a se umple :

$$\frac{15^h 15' + 14^h 52'}{2} = 15^h 3'$$

Se înțelege, acest interval de timp variază în raport cu sporirea sau scăderea debitului normal al văii.

f) Capacitatea de alimentare a văii prin opust.

Capacitatea de alimentare a opustului se măsoară prin perioada de alimentare a văii cu apa barată.

După cum rezultă din cele arătate mai sus, înainte de a începe lucrările de construcție a unui opust, trebuie să cunoaștem lungimea perioadei de plutire. Aceasta se fixează în funcție de necesități și după situația râului, din punct de vedere al sporirii debitului normal.

Cunoscând volumul curții opustului, (în cazul nostru 171230 m³), și constatând pe teren, că debitul normal al râului, pentru alimentarea văii în vederea plutirii, trebuie sporit în înălțime cu 0,40 m, având în vedere că suprafața medie udată a stratului de apă sporită este de :

$$9 \times 0,40 = 3,60 \text{ m}^2$$

în sfârșit, cunoscând că viteza medie a apei barate este de 2,54 m/sec, cantitatea de apă, cu care se sporește debitul normal pe secundă este :

$$3,60 \times 2,54 = 9,14 \text{ m}^3/\text{sec},$$

iar pe oră este de :

$$9,14 \times 60 \times 60 = 32.904 \text{ m}^3.$$

Presupunând că la cantitatea de apă adunată în curtea opustului nu s'ar mai adăoga și debitul normal al râului chiar în timpul funcționării opustului, perioada de plutire a opustului Oașa ar fi de :

$$\frac{171.230}{32.904} = 5^h 12'$$

Cum în calculul de mai sus, debitul normal al râului, de 3,12 m³/sec s'a considerat stabil, el urmând a fi sporit cu un strat de apă de 0,40 m. grosime, la fixarea suprafeței transversale a canalelor de alimentare se va lua de bază cantitatea totală de apă ce trebuie să treacă prin trupul opustului adică 3,12 m³/sec. (debitul normal) plus sporul de 9,14 m³/sec. = 12,26 m³/sec. Prin aceasta nu se schimbă întru nimic capacitatea de alimentare a opustului, (5^h 12') deoarece surplusul de 3,12 m³ trecut prin porți, se adagă prin alimentarea permanentă din amonte a curții, cu aceeași cantitate de apă (3,12 m = debitul normal).

g) *Materialul din care s'a construit opustul.*

Având în vedere că opustul s'a proiectat a se construi la o distanță de 64 Km. de orașul Sebeș, într'o regiune unde există în apropiere lemn de molid și piatră, și unde aducerea altor materiale de construcție (ciment, fier) ar fi foarte costisitoare, în vederea reducerii cheltuelilor, opustul de care ne ocupăm s'a construit din căsoaie de lemn umplute cu piatră. Aceste baraje au și avantajul că rezistă mai bine la izbiturile, la care le supun buștenii și nu necesită fundații prea scumpe.

Pentru prelungirea durabilității construcției s'a prevăzut acoperirea ei cu șindrilă.

II. DETERMINAREA DIMENSIUNILOR OPUSTULUI.

a. *Grosimea coroanei.*

Grosimea coroanei se calculează (v. fig. 1) în funcție de înălțimea utilă a opustului (I), de coeficientul de siguranță μ și de coeficientul de frecare α , de greutatea specifică a apei γ și greutatea specifică γ_1 a unui m^3 din trupul opustului.

În practică se utilizează următoarea formulă :

$$b = \frac{I}{2} \cdot \frac{\mu}{\alpha} \cdot \frac{\gamma}{\gamma_1}$$

$$b = \frac{5,70}{2} \times \frac{1,60}{0,60} \times \frac{1,000}{1,800} = 4,25 \text{ m.}$$

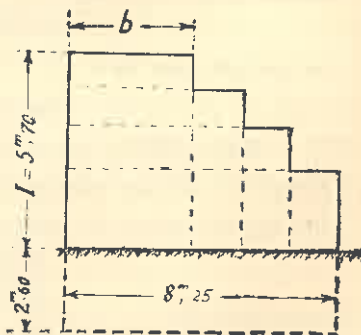


Fig. 1.

Îngroșarea la bază a corpului opustului până la 8,25 m s'a făcut pentru a spori rezistența construcției la răsturnare.

b. *Dimensiunile deversorului.*

Deversorul are rostul de a permite trecerea apei peste corpul opustului în caz de viituri mari; el trebuie deci dimensionat în funcție de debitul maxim, ce s'a constatat până în prezent pe Valea Sebeșului.

Acest debit este de circa 100 $m^3/sec.$

Luând arbitrar înălțimea deversorului (h) egală cu 2,20 m., lățimea lui s'a calculat după procedeul de mai jos :

$$Q = \frac{2}{3} k \cdot b \cdot \sqrt{2gh^3}, \text{ în care :}$$

Q = cantitatea maximă de apă în $m^3/\text{sec.}$ în caz de viitură ;

k = coeficientul de scurgere la pãreți verticali = 0,64 ;

b = lățimea deversorului în m ;

g = accelerația datorită gravitației = 9,81 în $m^2/\text{sec.}$

Inlocuind aceste valori în formulă obținem :

$$100 = \frac{2}{3} \times 0,65 \times b \times \sqrt{2 \times 9,81 \times 2,20^3}, \text{ de unde}$$

$$b = \frac{3 \times 100}{2 \times 0,65 \sqrt{2 \times 9,81 \times 2,20^3}} = 15,85 \text{ m sau rotund } 16 \text{ m.}$$

Suprafața secțiunii perpendiculare a deversorului ar fi deci :

$$S = 16 \times 2,2 = 35,20 \text{ m}^2.$$

În corpul opustului mai există însă un canal de fund cu o suprafață de 4,18 m^2 , un canal de alimentare de 4,18 m^2 și un canal de plutire de 15 m^2 , în total 4,18 + 4,18 + 15,00 = 23,36 m^2 , care în caz de viitură vor servi cu toatele la descãrcarea rezervorului. Scãzând această suprafață din 35,20 m^2 obținem adevãrata suprafață, ce trebuie să aibã deversorul, adică 35,20 — 23,36 = 11,84 m^2 , pe care împãrțind-o prin înălțimea luată pentru deversor, vom obține pentru lățimea acestuia :

$$\frac{11,84}{2,20} = 5,38 \text{ m sau rotund } 5,40 \text{ m.}$$

c. Dimensiunile canalului de alimentare.

Pentru stabilirea dimensiunilor acestui canal, trebuie să avem în vedere cantitatea de apă, ce trebuie să ajungã pe secundã în aval de opust și care este, după cum am văzut :

$$3,12 \text{ (debitul normal)} + 9,14 \text{ (sporul plutirei)} = 12,26 \text{ m}^3/\text{sec.}$$

Înălțimea acestui canal s'a luat arbitrar, $h = 1,90$ m.; Lățimea sa B se aflã din formula de mai jos :

$$B = 0,6755 \sqrt[3]{\left(\frac{q}{h}\right)^2}$$

Inlocuind $q = 12,26 \text{ m}^3/\text{sec.}$ și $h = 1,90 \text{ m.}$, obținem :

$$B = 0,6755 \sqrt[3]{\left(\frac{12,26}{1,90}\right)} = 2,30 \text{ m.}$$

Având însă în vedere, că pentru închiderea și deschiderea canalului de alimentare s'a adoptat poarta dublă numită Abrudbányai (Planșa III) am luat ca lățime a porții principale 2,20 m, diferența de suprafață de $0,13 \text{ m}^2$ asigurându-se prin porțița cea mică, ale cărei dimensiuni sunt: $0,40 \times 0,50 = 0,20 \text{ m}^2$.

d. Dimensiunile porții de fund.

Pentru scurgerea apei normale prin corpul opustului, în vederea curățirii curții de nămol și alte materiale depuse de apă în curtea opustului, am fixat dimensiunile porții de fund de :

$$1,90 \text{ m.}/2,20 \text{ m.} = 4,18 \text{ m}^2.$$

e. Canalul de plutire.

Ținând seama că și din sus de opustul „Oașa”, există păduri de molid în exploatare, s'a construit în trupul opustului un canal de plutire, cu dimensiunile de $2,50/6,00 \text{ m.} = 15 \text{ m}^2$. Prin acest canal vor trece, prin plutire liberă, buștenii de molid ajunși în curtea opustului, în intervalul de timp, până când nivelul apei barate în curtea opustului nu scade mai jos de pragul canalului.

Pentru prelungirea acestei perioade, sistemul de închidere a canalului de plutire la mijlocul lui și perpendicular pe peretele de apă s'a prevăzut un stâlp, care desparte canalul în două părți, adică în 3 și 3 m. Poarta de închidere este înlocuită cu bârne cioplite așezate una deasupra celeilalte, iar rostul între ele este înfundat cu mușchi.

III. REZISTENȚA ȘI IMPERMEABILITATEA CONSTRUCȚIEI.

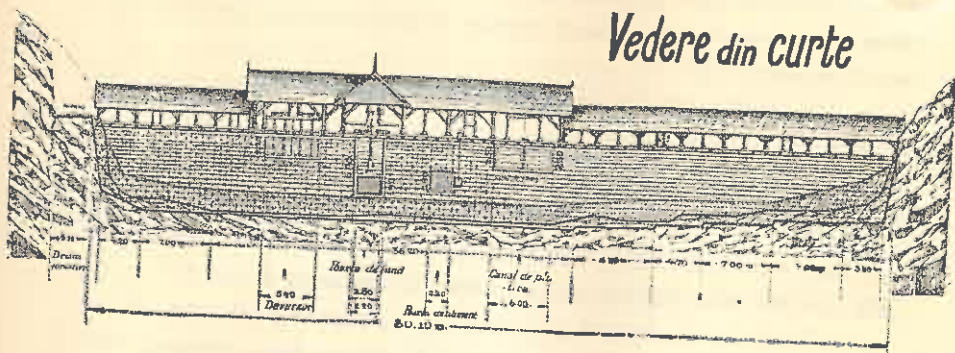
Rezistența și impermeabilitatea unui opust sunt cele mai importante condițiuni, de care trebuie să ținem seama, atât la întocmirea proiectelor, cât și la executarea lucrării.

A. Rezistența opustului.

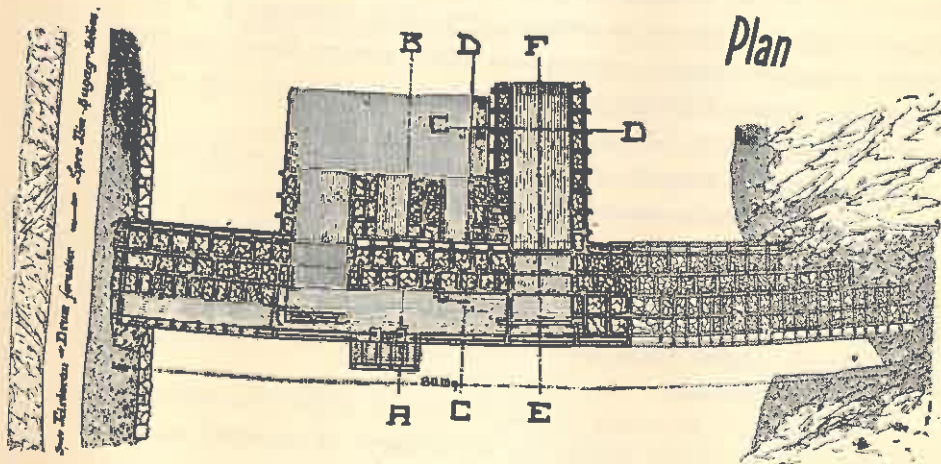
La fixarea dimensiunilor opustului, în vederea rezistenței ce el trebuie să opună presiunii apei, de obicei ne mulțumim cu un

coeficient de siguranță dublu, față de acela rezultat din calcule. Acest coeficient se aplică la opusturile, care trebuie să reziste presiunii apei, numai pe baza greutateii lor.

Vedere din curte



Plan



Planșa I.

La opusturile construite cu o fundație ce pătrunde până la rocă, ba chiar și în rocă, coeficientul de siguranță γ se poate reduce sub valoarea $\gamma = 2$. (În cazul nostru am luat $\gamma = 1,60$).

La opustul construit la Oașa, fundația a fost introdusă chiar în rocă, în formă de trepte, pe o adâncime de 0,50—0,70 m.

Tot pentru sporirea rezistenței opustului, am dat corpului lui, forma arătată în secțiunile transversale, îngroșându-l către bază

peste dimensiunea coroanei. Se înțelege, că rezistența opustului este influențată foarte mult și de felul cum se construiesc căsoaiele lui.

În acest scop am căutat a construi atât peretele frontal cât și pe cei longitudinali și transversali, din bârne bine ecarisate și de lungimea maximă, ce se poate realiza în pădurile din apropierea locului de construcție.

În sfârșit, tot în vederea sporirii rezistenței am mai luat următoarele măsuri :

a. *Imbinarea pieselor.*

Bârnela ce alcătuiesc peretele frontal și cei longitudinali au fost legate unele de altele, adică rândul deasupra de rândul de desubt, prin cuie de lemn bătute la o distanță de 2 m unul de altul.

Cuiele de lemn au fost fasonate din arbori groși de 6—8 cm diametru și crescuți în stare dominată. Cuiele de lemn pătrund complet prin câte 2 grinzi, iar în grinda a treia intră deabia pe 5—8 cm. Pentru executarea acestei operații, mai întâi trebuiesc făcute găurile, cu sfredele anume fabricate în acest scop, găuri cari vor avea o dimensiune mai mică cu 2—3 mm. decât diametrul cuiului.

De mare importanță este apoi imbinarea grinzilor ce alcătuiesc căsoaiele. Grinzile din peretele frontal se așează cap la cap, în felul arătat în planșa III. Pereții longitudinali se leagă de cel frontal prin legături transversale (chingi) cu imbinări în coadă de rândunică. Imbinarea lunganelor cu chingile transversale reclamă o mare precizie, căci dacă un lungon nu se îmbucă în mod perfect într'o chingă, nu mai putem da căsoaiei o formă nedeformabilă.

Înainte de a se începe cioplitul bârnelor, în vederea imbinării lor, trebuie să fixăm pe fiecare din ele, semnele ce trebuiesc respectate la cioplit.

Operația se face în felul următor :

Bârnela având o formă mai mult sau mai puțin tronc-conică, pentru eliminarea acestui fapt trebuie să repartizăm exact diferența de deschidere ab și ed, arătată în pl. IV, spre a determina dimensiunile chingilor.

Această diferență fiind de $0,20 - 0,12 \text{ cm} = 0,08 \text{ cm}$, repartizarea ei se face astfel, că măsura rezultată pentru fiecare chingă în parte, în felul arătat în pl. IV va determina lungimea firului plumbului dela instrumentul numit de muncitorii din Maramureș „Se-

modl", cu ajutorul cărui se proiectează punctele principale ale periferiei fiecărui cioplaj, ce trebuie făcut în ambele bârne. Intrebuintarea instrumentului cu plumb („Semodl") din planșa IV, este justificată prin faptul că proiectarea punctelor de care am vorbit, nu se poate executa în mod perfect numai cu ajutorul bețișoarelor care reprezintă dimensiunile de îmbinare (pl. IV) pentru fiecare chingă în parte.

După ce s'au fixat semnele periferiei ciopliturii, urmează cioplirea lemnului în limitele figurii fixate (pl. IV). După executarea acestei lucrări și așezând lungonul deasupra peste cel de jos, poziția punctelor c, a, b, d se schimbă în c_1 , a_1 , b_1 și d_1 .

Pentru a nu slăbi bârnelor, deschizătura ab din figură, se repartizează în părți egale între lungon și chingă.

b. Podini executate în trupul opustului.

Pentru repartizarea uniformă a greutății opustului, construit din lemn și piatră în formă de căsoaie, se impune aplicarea așa numitelor podini de greutate (Schwerboden) la fiecare 2 m. din înălțimea opustului. Cu alte cuvinte, după ce am umplut căsoaia de lemn cu piatră până la 2 m. înălțime, măsurată dela prima podină așezată pe primul rând orizontal al chingilor transversale, urmează o nouă podeală și așa mai departe.

Podina se face din bârne subțiri de 8—12 cm, provenite din arbori de molid crescuți în mod dominat. În nici un caz ea nu trebuie făcută din bârne mai groase, crăpate în două.

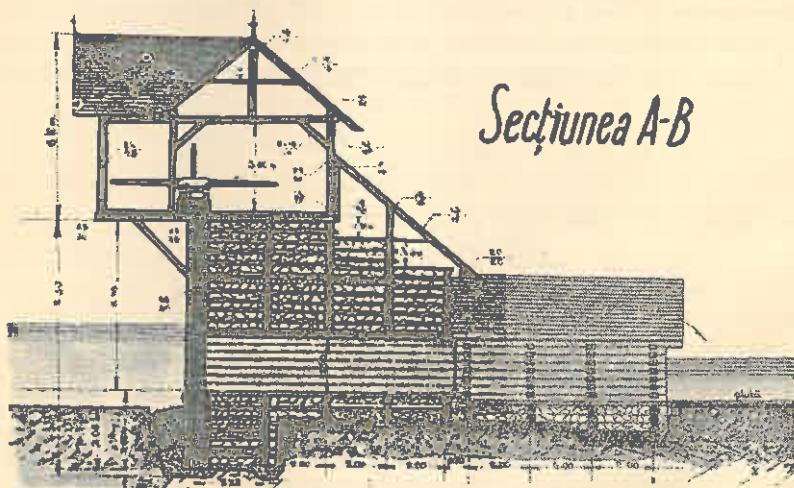
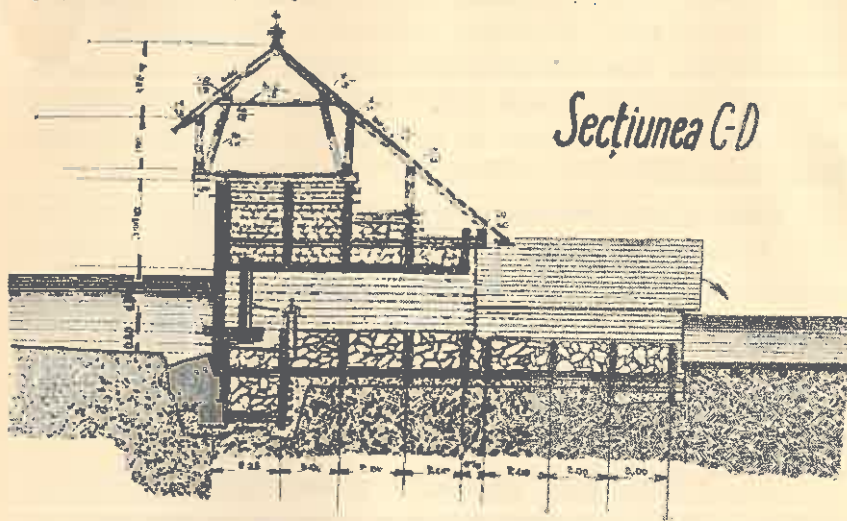
c. Umplutul căsoaiei cu piatră.

După ce se așează prima podină în opust, care trebuie să se rezeme pe primele chingi, se continuă construcția lemnăriei până la o înălțime de 2 m, după care urmează umplutul cu piatră a căsoaiei.

Cea mai bună piatră este aceea provenită din stâncă spartă. Lucru principal la această operație, este să nu se bage în corpul opustului nisip curat sau amestecat cu piatră (pietriș), fapt care-i reduce greutatea și deci rezistența. De asemenea trebuie scoase din căsoaie toate așchiile și capetele de lemn ajunse înăuntru.

Piatra, adusă la fața locului cu roabele sau cu targa, este introdusă în corpul opustului, trebuind să fie bine așezată, aproape bucată cu bucată, spre a nu cauza deterioararea podinei de greutate

prin aruncare. La umplerea căsoaielor cu piatră se va lucra cu mare grijă, spre a cruța legăturile transversale de alterare.



Planșa II.

d. *Curbura opustului.*

Tot pentru sporirea rezistenței opustului, pe lângă dimensionarea lui, conform calculelor arătate mai sus, la opusturile cu lungimi mai mari se recomandă a se da întregei construcții o curbură

în spre amonte, a cărei săgeată variază între 1—2 m. În cazul nostru săgeata este de 1.60 m, ceea ce reprezintă 2% din lungimea totală a opustului.

e. *Plute apărătoare.*

Pentru a evita formarea „zăncagelor” (ochiurilor) adânci, la capetele de descărcare a canalelor de fund și a celui de alimentație etc., se construiesc în punctele unde cade apa, plute apărătoare, alcătuite din lemne rotunde de 14—18 cm. diametru și 4 m. lungime.

E. *Impermeabilitatea opustului.*

A doua condiție esențială, ce trebuie avută în vedere la constituirea unui opust este impermeabilitatea lui. Ori cât de solid se va construi opustul, el nu poate servi scopului, dacă nu îndeplinește și condiția impermeabilității.

Apa captată se poate strecura fie prin fundație, fie prin corpul opustului sau pe la umerii lui.

După cum am spus mai sus, fundația opustului a fost introdusă în stânca compactă pe o adâncime de 0,50—0,70 m. Primul rând de bârne de jos precum și încă unul sau două rânduri următoare din peretele frontal, sunt jur împrejur bătute cu argilă vânăată, care are o înălțime de cca 1 m. și o grosime de 0,60—1,00 m. Peste aceasta se bate în continuare și imediat lângă peretele frontal, lut galben pe o înălțime de 1,20—1,50 m. și 1,00—1,50 m. lățime. Atât argila vânăată cât și lutul galben se bat cu maiuri de mână, în straturi de 10—15 cm. La opustul Oașa s'au întrebuițat în total 78 m³ argilă vânăată și 220 m³ lut galben.

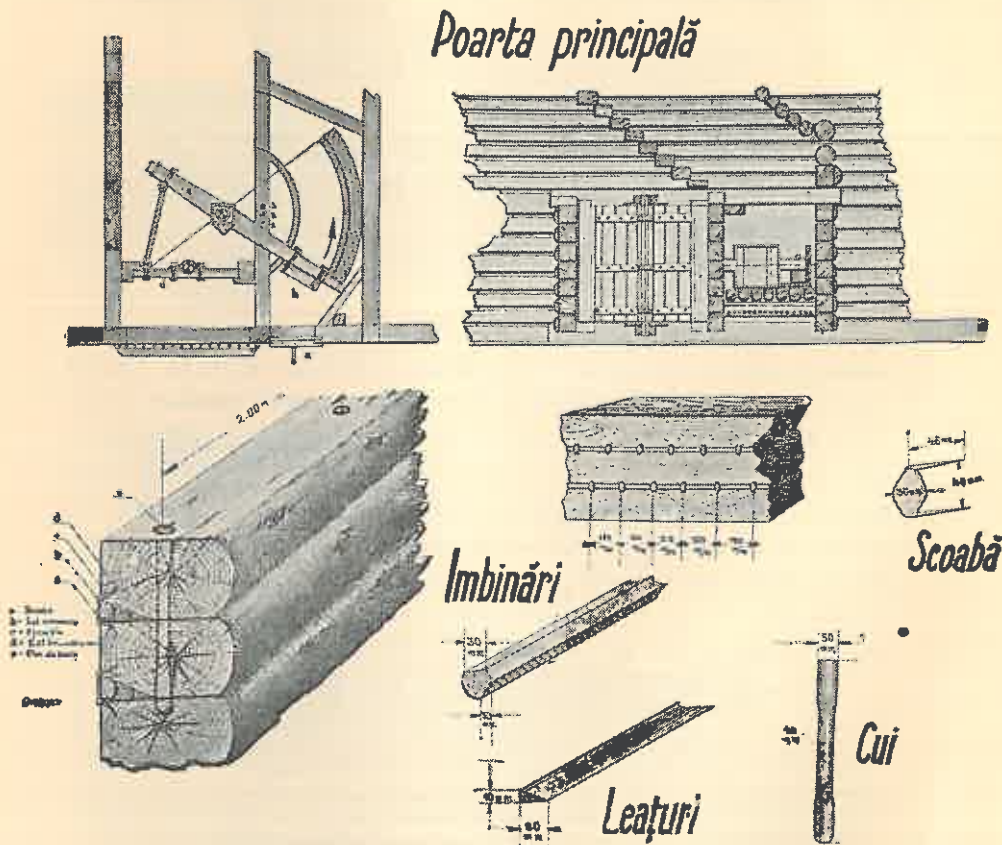
Grinzile din peretele frontal, așa numitele „crainere”, se cioplesc la bardă și se strâng un rând de altul prin cuie de lemn. Pătrunderea apei prin rosturile grinzilor din peretele frontal se împiedică prin „lada de mușchiu”, a cărei execuție este arătată în pl. III.

După cum arătat mai sus, grinzile din peretele frontal se așează cap în cap. Pentru evitarea trecerii apei prin aceste puncte, se aplică acolo, cu ajutorul unui sfredel, un cuiu cu secțiunea patrată.

În fine, pentru evitarea infiltrării apei pe la umerii opustului, s'a bătut în jurul lor lut galben, cu maiuri de mână, în forma unei culeje.

IV. FUNCȚIONAREA OPUSTULUI.

Având în vedere că Statul are păduri de molid în exploatare și din sus de opustul Cașa, pentru trecerea buștenilor din curtea opustului peste corpul lui, a fost nevoie să se construiască un canal de plutire.



Plasa III.

În cazul când opustul se pune în funcțiune numai cu scopul de a alimenta valea cu apa necesară în vederea plutirii, ce se face la vale de opust, atunci funcționarea lui are loc în modul următor :

Pentru ca să nu expunem buștenii înșirați pe vale la rupere, la începutul punerii în funcțiune a opustului, timp de cca. 30 minute nu vom alimenta valea cu întreaga cantitate de apă de $12,26 \text{ m}^3/\text{sec}$, ci vom slobozi o cantitate de apă mai redusă, cca. 20% din total, cu scopul ca această apă să pregătească buștenii de pe vale pentru apa mare. Această apă (cca. 20% din cei $12,26 \text{ m}^3/\text{sec}$.) se numește în limbajul plutitorilor „prima undă” sau „Vorwasser” și corespunde la o sporire a debitului normal cu o înălțime de cca. 10—15 cm. Cantitatea de apă necesară de cca. $(9,50 \times 0,10) \times 2,54 = 2,41 \text{ m}^3/\text{sec}$. este trecută prin corpul opustului cu ajutorul deversorului, ridicând prin roți cu cramaliere o ușă, (care are lățimea de 2,50 m.) la $2,60 - 2,54 = 1,02 \text{ m}$. înălțime.

După expirarea celor 30 minute se va închide poarta deversorului și se va pune în funcție canalul principal de alimentare, care permite trecerea a $12,26 \text{ m}^3/\text{sec}$. Acest canal este obturat de o poartă sistem „Abrudbányai” care se pune în funcțiune în felul următor :

Cu ajutorul pârghiei construite pe coroana opustului, se face deschiderea ușii de tablă a (planșa III), care are o suprafață de $0,50 \times 0,40 = 0,20 \text{ m}^2$. Apa pătrunde imediat în canalul interior al opustului și lovind cupa b mișcă brațul c în direcția săgeții, fapt prin care se deschide poarta principală d. Astfel canalul de alimentare intră în complectă funcțiune.

Inchiderea porții se face în felul următor :

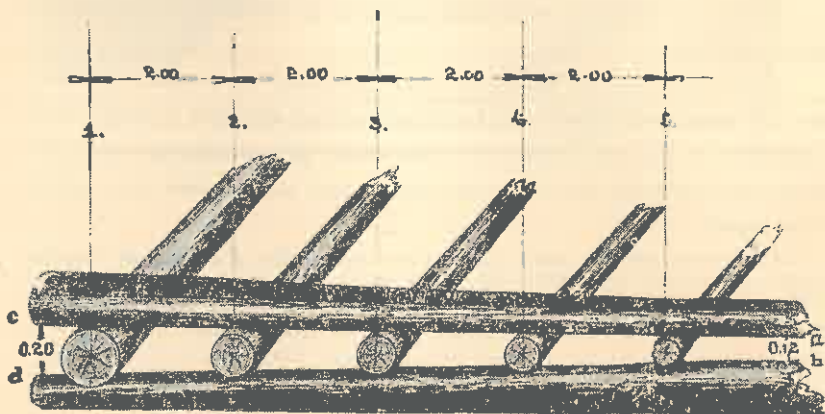
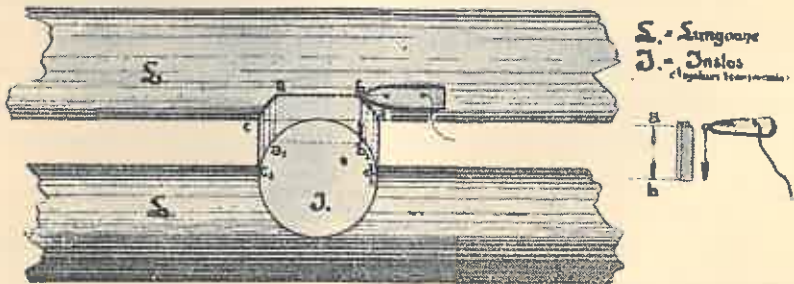
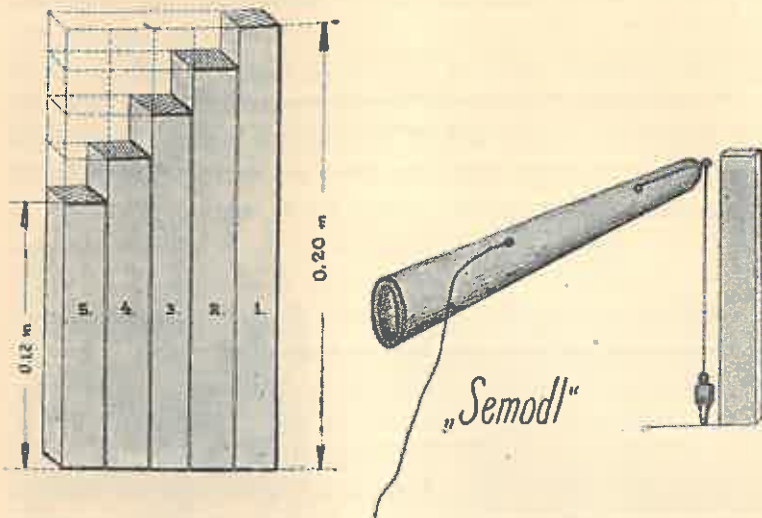
Tot cu ajutorul pârghiei de pe coroana opustului închidem poarta mică, iar poarta mare se închide dela sine, ca urmare a presiunii apei pe aripa stângă a acestei porți.

Această închidere automată a porții se bazează pe următorul sistem patentat :

Inchizând porțița mică, a cărei suprafață este egală cu diferența de suprafață dintre aripa stângă și cea dreaptă a porții mari d. pârghia c, ne mai fiind contrabalansată prin presiunea apei pătrunse prin porțița mică, revine în poziția de plecare și închide poarta mare.

După ce nivelul apei din curtea opustului a ajuns la pragul porții de alimentare, se deschide poarta de fund, cu scopul de a permite trecerea debitului normal al apei prin trupul opustului și pentru curățirea nămolului adunat în curte.

Pentru cazul, când în același timp trebuie să permitem trecerea



Planșa IV.

buştenilor adunați în curtea opustului, funcționarea acestuia va fi următoarea :

Trecerea „primei unde” prin corpul opustului se face prin canalul de plutire, ridicând două bârne dela ușa acestuia. După expirarea timpului necesar pentru scurgerea primei unde (30 minute), deschidem poarta de alimentație, însă numai în așa măsură, ca să permită trecerea a $10,28 \text{ m}^3/\text{sec}$. Reglajul acestei deschideri se face cu ajutorul cuielor, ce se înfig într'una din găurile 1, 2, 3, etc.

Această funcționare a opustului se justifică în felul următor :

Ridicând două bârne de câte 0,15 cm. înălțime dela poarta canalului principal, căreia trebuie să-i dăm o deschidere de $4,18 \text{ m}^2$.
 $(2,50 \times 0,30) \times 2,54 = 1,98 \text{ m}^3/\text{sec}$. apă.

Restul de : $12,26 - 1,98 = 10,28 \text{ m}^3$ apă va trece prin poarta canalului principal, căreia trebuie să-i dăm o deschidere de $4,18 \text{ m}^2$. După ce nivelul apei barate va scădea până la pragul porții canalului de plutire, deschidem complet poarta dela canalul principal de alimentare, care va permite trecerea prin corpul opustului a $12,26 \text{ m}^3$ apă.

La sfârșit deschidem și poarta de fund, pentru curățirea curții de nămol și de alte materiale, ce s'au adunat în curtea opustului.

Atât pentru deschiderea cât și pentru închiderea opustului avem neapărată nevoie de doi muncitori, cari vor lucra pe opust în tot timpul cât durează plutirea.

După ce s'a scurs toată apa barată din curtea opustului, ambii muncitori vor intra în curtea opustului, cu sape în mână, pentru mișcarea nămolului, ce urmează a fi dus de apa normală, care trece prin poarta din fund. După terminarea completă a plutirii, rămâne la opust numai unul dintre muncitorii angajați, adică îngrijitorul acestuia, care fiind priceput și în dulgherie va executa micile reparații necesare opustului. Ingrijitorul trebuie să aibă grija, să deschidă toate porțile opustului, în caz de viituri mari.

Pentru îngrijitorul opustului s'a construit o casă de locuit în apropierea acestuia, locuință ca s'a legat cu rețeaua telefonică de pe Valea Sebeșului, a cărei stație finală este cantonul Oașa, situat la o distanță de 150 m. de opust.

V. DEVIZUL DE COST.

Devizul de cost al acest opust cuprinde următoarele capitole mai importante :

1. Demontarea opustului vechiu și construirea a două barăci lei	126.000
2. Tăiatul, fasonatul și transportul a 2.167 m ³ bușteni de molift, necesari pentru construirea căsoaielor opustului și a prăjinilor de podină, șifelor pentru acoperiș, etc. lei	315.045
3. Abaterea apei din albia râului lei	29.112
4. Săpatul fundației (1410 m ³ pietriș și stâncă), scoaterea apei cu pompa mecanică, etc. lei	232.304
5. Cioplitul grindăriei pereților și pregătirea lutului. lei	107.202
6. Construcția pereților frontal, logintudinali și transversali lei	297.730
7. Construcția canalelor de fund, de alimentare, de pluitire și dela deversor lei	56.260
8. Construcția acoperișului (807 m ²) lei	78.795
9. Umplerea cu piatră a căsoaielor opustului (2800 m ³ piatră) lei	217.200
10. Repararea și montarea porții „Abrudbányai” adusă dela Vișeu) și construirea celorlalte porți . . lei	25.400
11. Diverse alte materiale, lucrări și taxe lei	340.358
12. Costul (valoarea de rentă) a materialului lemnos utilizat (2167 m ³) lei	173.360
Total general lei	<u>2.057.866</u>

VI. RENTABILITATEA CONSTRUCȚIEI.

Construcția opustului „Oașa” a costat în total suma de lei 2.057.866.

Având în vedere că acest opust va servi la plutirea anuală a circa 70.000 m³ bușteni de molift și că prin acoperire durata lui va fi de 30 ani, în acest timp se vor exploata și transporta: 70.000 × 30 = 2.100.000 m³ lemne; anuitatea de amortizare va fi, aplicând un procent de 6%,

$$a = C \times \frac{0,06 \times 1,06^{30}}{1,06^{30} - 1}$$

în care,

$$C=2.057.866$$

$$n=30$$

Inlocuind, avem :

$$a=2.057.866 \times 0.0726 = 149.401 \text{ lei.}$$

La fiecare m³ de lemn plutit va reveni, deci, anual :

$$\frac{149.401}{21.000.000 : 3} = 2,13 \text{ lei}$$

Prin construirea opustului „Oașa” în dimensiunile arătate mai sus, Statul mai beneficiază și de următorul câștig :

Perioada de plutire cu apa barată prin opustul „Oașa” mărin-du-se peste 7 ore, cheltuelile de plutire, cari în ultimii ani s'au urcat la 17 lei de m³, vor scădea cu cel puțin 50%. În acest fel, transportul unui m³ prin plutire liberă pe Valea Sebeșului se va reduce prin funcționarea opustului „Oașa” la 8,50 lei de fiecare m³. Scăzând din suma aceasta cheltuelile de amortizare de 2,13 lei rămân 6,37 lei sau rotund 6 lei de fiecare m³, excedent care aplicat la posibilitatea de 70.00 m³ dă un beneficiu de

$$70.000 \times 6 = 420.000 \text{ lei}$$

Acesta este beneficiul, ce se realizează anual de către Stat, prin punerea în funcțiune a construcției de care ne ocupăm.

Pe de altă parte, opustul Oașa va contribui la o mai bună funcționare a turbinei Uzinelor Electrice proprietatea orașului Sebeș și anume în timp de iarnă. În acest anotimp, debitul râului Sebeș este așa de mic, încât nu poate mîna turbina în cauză, mai ales seara, de la orele 17 la 23 când rețeaua electrică a orașului este foarte încărcată.

În intervalul acesta, turbina Uzinei va fi pe viitor alimentată cu apa barată de opustul Oașa. Se înțelege, că primăria orașului Sebeș va trebui să acorde un venit Statului, pentru acest serviciu. Sunt în curs de tratative pentru stabilirea modului de folosire a opustului și a sumelor de plătit.

Ein grosses Wasserbauwerk in Sebeştal.
Holzklause Oaşa.

Une grande installation hydraulique dans la vallée de Sebeş.

On fait l'étude d'un barrage en bois pour faciliter le transport à bûches perdues sur la rivière de Sebeş (précédée de quelques considérations sur le flottage des bois, par Mr. D. A. Sburlan).

Le travail en question, exécuté en 1936 par l'Administration des forêts de l'Etat, selon le projet de Mr. D. Roşu, est caractérisé par les chiffres suivantes : capacité de retention : 171.230 m³ ; temps nécessaire pour le remplissage : 15 heures ; hauteur utile du barrage : 5.70 m ; largeur à la couronne : 4.25 m ; largeur à la base : 8.25 m.

Pour la construction des caissons en bois on a utilisé une quantité de : 2167 m³ bois et 2800 m³ pierre.

Le corps du barrage est percé par un déversoir de 2.20 (hauteur) × 16 m (largeur), par un canal principal de flottage de 1.90 m × 2.33 m. et par un canal de lavage de 1.90 m × 2.20 m. L'écoulement des eaux, par le canal principal, est réglé par une porte à l'axe verticale aux ailes inégales.

La construction, qui a coûté 2.057.866 lei, assure le flottage des bois, en bonnes conditions, pendant 7 heures.

REFERATE - COMENTARII

ANUL FORESTIER 1936

de ILIE C. DEMETRESCU

La mulți ani!

Cu acest strigăt pe care tradiția și firea ni-l impun, pășim pragul unui ncu an. Bucuria începutului de lucru ne descrețește pentru o clipă frunțile, ne eliberează pentru moment de grijile cele de toate zilele. Fline de speranțe ne avântăm în făurirea de noi planuri. Poate că împrejurările ne vor fi mai favorabile în acest an, oamenii mai binevoitori, soarta mai norocoasă. Idealul și speranța! Ce minunate mijloace ne-a pus providența la îndemână pentru îndulcirea amărăciunilor vieții!

Dar, ca în toate lucrurile omenești, și în acest caz, *chaque medaille a son revers*. Cu cât planurile noastre vor fi croite mai în afara realităților și posibilităților, cu atât mai mari desamăgiri ne pot aștepta. Satisfacția nu poate veni decât din acțiuni echilibrate, bine chibzuite.

Să aruncăm deci, priviri cuprinzătoare asupra celor petrecute în decursul anului încheiat; să comparăm împlinirile cu speranțele nutrite; să ne creiem o bază cât mai reală pentru lucrarea din 1937 și pentru viitorul mai îndepărtat.

Acest bun obicei retrospectiv a fost adoptat, devenind regulă, și de către revista noastră, propriu zis, în urma războiului. Cel mai activ cronicar a fost regretatul Turneanu, care ne-a scris „anul forestier” pe 1921, 1922, 1925, 1926 și 1927. Au urmat: Aur. Eliescu pentru 1923, domnii Drăcea și Stinghe pentru 1928 și 1929, domnul Prof. Stinghe pentru 1930 și 1932, colegul Gh. Ionescu pentru ultimii trei ani (1933—1935). Din perioada anterioară războiului, abia dacă se pot cita cazuri accidentale: M. Tănăsescu pentru 1900, Nădejde pentru 1906 și P. Antonescu pentru 1913.

În afara idealurilor, puterilor și sforțărilor noastre, cele petrecute în câmpul forestier sunt în funcție și de ambianța economică și politică a Țării. Se cuvine, credem, să-i închinăm câteva rânduri introductive.

Sub raportul conomic, anul 1936 se soldează cu o oarecare ameliorare a situației față de cel precedent. Recolta agricolă, care rămâne încă baza decisivă a economiei noastre naționale, a fost excelentă. Prețurile materiilor prime în continuă creștere pe piețele internaționale, au avut o repercusiune favorabilă asupra economiei românești, avizată așa de mult la exportul de asemenea produse. Regimul de contingentare și plăți, și în general de restricțiune a schimburilor internaționale, a ajutat continua dezvoltare și consolidare a unei industrii naționale. Aceste împrejurări au îndemnat pe unii economiști să vorbească de un oarecare proces de convalescență, după criza fără precedent în care se sbate întreaga economie mondială din 1929 încoace. Ne temem că un asemenea optimism este prematur. Activitatea febrilă din câmpul industrial, cumpărăturile masive de materii prime, cu consecința lor de creștere a prețurilor, sunt prevestitoare de vremuri poate și mai grele decât cele pe care le socotim învinse. Lumea se pregătește cu înfrigurare de războiu. Se fac depozite de materiale esențiale pentru susținerea lui (bezină, cereale și alte materii pentru alimentație, etc.) ; se dirijează economiile naționale către forme autarchice ; se militarizează și se pregătesc sufletește națiunile. Chiar dacă înțelepciunea din ceasul al unsprezecelea a conducătorilor de popoare va găsi mijlocul să evite catastrofa, economiile naționale vor fi supuse la sguđuiri serioase de prefacere și adaptare pentru încă multă vreme.

În fața acestei situațiuni , se pare că guvernării sunt depășiți de greutatea într'adevăr excepționale ale timpului. Politica Statului este lipsită de unitate, nu numai dela guvern la guvern, dar chiar între diversele departamente ale unuia și aceluiași regim. Intervenționismul prea adânc și dispartat al Statului în multe compartimente altădată rezervate cu totul inițiativei particulare, cu efectul său de fiscalitate excesivă ; neputința puterilor de Stat de a-și delimita în mod precis câmpul de acțiune ; lipsa de disciplinare în administrațiile publice în ceea ce privește păzirea unor trepte de competență și mai ales ingerința organelor superioare asupra atribuțiunilor celor subalterne, sunt câteva din viciile cari subminează prestigiul Statului. Dacă

la acestea mai adăugăm „intervenționismul creiator de privilegii” și morala atât de scăzută a timpului, vom înțelege cât de grave sunt piedicile ce au stat și în 1936, în calea străduințelor către o mai bună stare materială a națiunii.

După această scurtă evadare, să revenim la... berbecii noștri. Faptele ce caracterizează din punct de vedere forestier anul 1936, sunt numeroase. Vom încerca să relevăm în cele ce urmează pe cele mai reprezentative, strângându-le în câteva grupe principale.

Economia forestieră românească și politica sa în 1936.

Condițiunile favorabile ale întregii economii naționale s'au resimțit în bine și în câmpul mai restrâns al celei forestiere. Puterea de cumpărare crescută a populațiunii indigene, achizițiunile masive de materii prime — între cari lemnul ocupă un loc de frunte — din partea statelor europene, au făcut ca să putem înregistra o serioasă ridicare a prețului lemnului. Cheresteaua obișnuită, de pildă, s'a scumpit cam cu 15—20%. Această conjunctură favorabilă a atras după sine o înviorare a activității de exploatare și a încheierii de tranzacțiuni comerciale. Exportul nostru de lemnărie s'a reactivat în mod serios. Spre deosebire de multe state exportatoare de lemnărie, România se poate lăuda cu o creștere a volumului trimis peste granițe, de cca. 10% față de 1935.

Economiștii se vor bucura. Noi, cei ce trăim în mai strâns contact cu realitățile noastre pădurărești, n'avem absolut nici un motiv de a ne risipi îngrijorarea. Credem că cea ce se petrece în comerțul românesc de lemnărie, reprezintă mai curând un fel de cântec al lebedii. Capacitatea de producțiune a pădurilor noastre este mult mai scăzută decât vrem noi să arătăm lumii. Capitalul lor lemnos chiar, este în mare parte lichidat sau excesiv de redus. Lucrul apare atât de clar dintr'o simplă comparație vizuală a stării de astăzi și de acum 10—15 ani a diverselor ținuturi forestiere, încât recurgerea la cifre statistice apare inutilă.

În ciuda unei situațiuni cu totul îngrijorătoare, guvernânții practică o politică forestieră plină de contradicții. Restricțiunile

impuse fără încetare an de an exercitării dreptului de proprietate au devenit aproape paralizante pentru proprietarul de păduri.

Acest an poate fi socotit drept primul an de aplicare al legilor din 1935 pentru protecția pădurilor. În mai multe părți ale Țării s'au determinat păduri de protecție în sensul acelor legi. O măsură recentă a Consiliului de Miniștri instituie un sever control și un drept de rechiziție în favoarea Subsecretariatului aerului asupra depozitelor și posibilităților de lemn de rezonanță, oricui ar aparține. Prețurile se stabilesc unilateral de organele administrative.

Acțiunea de sprijinire a pădurăriei prin acordarea de puiți și semințe forestiere în mod gratuit sau cu reducere, apoi prin efectuări de lucrări de împădurărire și consolidare a terenurilor degradate, pare că se intensifică. Așa ne-o afirmă situațiile administrațiilor noastre silvice.

Pe de altă parte însă, se continuă opera de minare a domeniului forestier național prin defrișeri masive pentru creșterea de pășuni comunale. Cităm câteva exemple dintr'o publicațiune oficială : „Prin jurnalul Consiliului de Miniștri... : Se aprobă *schimbul* unei suprafețe de 3.085,11 ha din islazul comunal al Comunei... cu o întindere egală din *pădurea* aceleiaș comune"... Se aprobă *vânzarea cu preț de expropriere*, a suprafeței de 220 ha din pădurea Statului"... Și vai ! sunt atât de numeroase cazurile de acest gen. Pentru ilustrarea desinvolturii cu care se lucrează la noi în materie, domnul Profesor Drămbă exemplifică într'un articol, modul circumspect uzitat în cazuri asemănătoare în Franța ¹⁾.

Domeniul forestier al Statului a mai încercat în acest an o serioasă pierdere, prin cedarea a cca. 10.000 ha pădure spre folosința Mănăstirii Neamțu. Cazul constituie numai un precedent. În ultimul timp se pune cu mare stăruință problema mai generală a înzestrării mai tuturor mănăstirilor cu păduri ale Statului. Din punct de vedere economic, cel puțin, această reformă nu poate fi calificată decât ca negativă.

Nu stă în intențiunea noastră de a învinovăți pe cineva anume. De bună seamă că împrejurări mult mai profunde, decât poate vedea oricine, condiționează această tristă stare de lucruri. Ceace voim noi aici, este să atragem încă odată mai mult luarea aminte a opiniei

1) «Două politici forestiere». Revista Pădurilor 1936, pag. 290.

nostre publice asupra situației pur și simplu tragice, ce se menține și în acest an pentru pădurea românească, atât de greu încercată în ultimii 20 de ani.

Societatea «Progresul Silvic».

Bătrâna noastră societate, și-a sărbătorit, cu prilejul adunării generale din acest an, și semicentenarul. 50 de ani de existență și neîntreruptă luptă în slujba intereselor generale gospodărești, constituie, fără îndoială, un record pentru împrejurările Țării noastre. Popasul acesta rar, de adâncă reculegere în cinstirea însuflețitor noștrii înaintași și a idealurilor lor, de retrospectivă a unui trecut bogat în realizări, merita un mai strălucit cadru. Imprejurile și poate și anumita voință a Consiliului de Administrație, au făcut totuși ca lucrurile să se petreacă într-o simplitate austeră. Credem că s'a procedat bine. Prea se huzurește; prea se pune preț pe fațada colorată și goală de conținut în buna noastră Țară. Și vremurile sunt așa de grele; poate unice în istoria omenirii!

În cadrul adunării generale s'a făcut și reîmprospătarea Consiliului de Administrație, potrivit prevederilor statutare. Cu începere dela 1 Ianuarie 1937 capătă sau recapătă funcțiunea de membrii ai Consiliului, următoarele persoane (în ordinea voturilor obținute): D. Sburlan. C. Bunescu, Ilie C. Demetrescu, Marin Rădulescu, Eug. Vâlceanu și V. Priboianu

În acțiunea Societății din anul 1936, se descopere aceeași voință neînfrântă, de totdeauna, de a apăra pădurile Țării în fața asaltului feroce dat de profitorii politici, de a conlucra la o politică forestieră cât mai potrivită intereselor naționale, de a ridica cât mai sus nivelul de instrucțiune al silvicultorilor, de a le apăra interesele profesionale. Prin aceasta, Societatea noastră joacă rolul de prim factor în determinarea și îndrumarea unei mai bune politici forestiere.

Direcțiunea Regimului silvic.

Evenimentul de căpetenie al anului, privitor la această administrație, decurge din reorganizarea recentă a Ministerului Agriculturii și Domeniilor (decretul lege din Mon. of. 255/936). Se produce, între altele, o sciziparitate, căreia îi rezultă două direcțiuni forestiere distincte: Direcțiunea Regimului silvic și Direcțiunea Ameliorării

și Pădurilor particulare administrate de Stat. Incontestabil că această specializare nu va fi decât spre folosul unei mai bune îndepliniri a îndatoririlor respective. Credem, totuși, că specializarea din administrația exterioară este cel puțin tot atât de utilă, ca și a organelor centrale. În acest caz se pune însă cu necesitate întrebarea în privința rentabilității unor asemenea amplificări ale aparatului de Stat, în raport cu foloasele ce eventual ar putea rezulta.

Un efect imediat al acestei reorganizări va fi o însemnată deplasare de personal între cele două direcțiuni și C. A. P. S., cu însemnate repercusiuni asupra bunei funcționări a serviciilor.

Casa Pădurilor Statului.

În sforțarea sa spre o valorificare cât mai favorabilă a domeniului forestier de Stat, această administrație a primit în 1936 două lovituri grele. Cea mai mare decurge din aplicarea legii cooperăției. Multe din posibilitățile pădurilor — uneori pe 10 ani viitori — au fost trecute, din ordin, asupra cooperativelor, în condițiuni de preț neconvenabile. Aceiaș soartă au avut-o și unele instalațiuni de transport și fabrici de cherestea. O a doua lovitură, virtual efectuată, privește personalul, în special ingineresc. Multe elemente capabile și agrenate în mașina gospodărească, printr'o experiență, de multeori îndelungată, trebuie să fie trecute la direcțiunile silvice nou înființate în Minister.

Altfel, se desfășoară o lăudabilă activitate în diferitele sale câmpuri și cu deosebire în cel al regenerării pădurilor. După o notă din Revistă, ar rezulta că în primăvara 1936, s'a împădurit o suprafață de cca. 14.000 ha.

Bilanțul pe anul financiar 1935/36 ne arată că veniturile și cheltuielile se află și deastădată pe linia în continuă ascendență a anilor postbelici. Excedentul, deși superior celor din urmă trei ani, nu este, totuși, cel mai mare, cum este cazul veniturilor și cheltuielilor. Anii 1928—1930 rămân deținătorii celor mai mari excedente. O umbră de îndoială planează asupra acestor comparațiuni. Privesc realizările respective posibilităților corespunzătoare stării actuale a pădurilor, sau coprind în oarecare măsură și părți ale capitalului lemnos, atacat sub diferite forme (restanțe, operații culturale forțate, etc.)?

Promovarea ideii forestiere.

Această „idee forestieră” trebuie înțeleasă în sensul de cunoaștere a firii pădurii și economiei noastre forestiere din partea publicului neforestier. Promovarea sa este una dintre preocupările cele mai scumpe și vechi ale silviculturii române. Lucrarea respectivă s'a săvârșit în mai multe direcțiuni. Menționăm aici pe cele mai de căpetenie.

Revistele populare de mare tiraj, „Albina” și „Satul”, ne-au acordat și în acest an, câte o pagină forestieră, mai în fiecare lună. Pe lângă această pagină îngrijită de ICEF, s'au publicat excepțional de multe articole asupra problemelor forestiere la ordinea zilei, dări de seamă, etc., în marile noastre cotidiene (Curentul, Universul, Argus, etc.) sau diverse periodice (Excelsior, etc.). O bună parte din aceste articole se datoresc unor persoane din afara cercului profesioniștilor, ceace constituie un fapt îmbucurător.

Alături de manifestările de acest gen mai este de amintit inițiativa Societății de a edita o bibliotecă de popularizare a cunoștințelor despre pădure. Primul număr a și văzut lumina zilei, sub forma unei admirabil scrise și foarte frumos ornate broșurele, datorită talentatului nostru coleg D. Sburlan: „Arborii și pădurile noastre”¹⁾.

Cu acest an, Societatea a început să editeze și un calendar simplu de perete, a cărui însemnătate pentru deșteptarea interesului pentru pădure în lumea satelor, o credem deosebită.

Prin viu grai, adică sub formă de conferințe, multe din aspectele pădurării noastre au fost tratate de silvicultori și nesilvicultori, la radio, în săli publice sau la ședințele diverselor cercuri mai restrânse. Nu ne putem opri, de a nu însemna și aici câteva dintre aceste conferințe: Prof. S. Mehedinți, un mare înțelegător al pădurii, despre: „Moartea codrului românesc” (radio); Prof. I. Simionescu, alt mare iubitor al pământului românesc, despre: „Bogății irosite” (Ateneul Român); Prof. Otetelișanu, Ing. Tălășescu și Petcuț, despre: „Rolul pădurii în condiționarea climatului”, etc. (Cercul Basarabenilor). Trebuie să mai subliniem, ca un fapt nou și deosebit de important, prenumărarea Domnului Prof. Drâmbă printre conferențiarilor oficiali din acest an dela Universitatea liberă

1) 73 pagini, 22 figuri în text : prețul. 20 lei.

dela Vălenii de Munte. Domniei-Sale i-a urmat — în afară de program — colegul Cezar Cristea, atât de prolific în materie de scris, conferențiat și propagandă forestieră.

Calea expozițiilor forestiere cu obiectiv de instrucțiune generală, începe a fi bătută din ce în ce mai insistent. Inspectoratul silvic de Sighișoara a organizat cu succes, în acest an o asemenea expoziție la Brașov. La fel, Ocolul silvic de regim Satu-Mare, în cadrul lunii Sătmar-ului. Acesta se găsește, de altfel, la a treia a sa manifestare de acest gen. Sper să nu jignesc o anumită modestie, amintind aici și despre munca tăcută ce se depune la Muzeul silvic din Parcul Carol și care în acest an face un mare pas înainte.

Colaborarea silvicultorilor la acțiunea de muncă culturală la sate" a Fundațiilor Regale, a început anul trecut, prin participarea la 8 echipe. Anul acesta a fost continuată, sub conducerea coordonatoare a ICEF-ului, prin participarea la 9 echipe.

În ultima vreme, se fac sforțări de penetrație și în învățământul public. Societatea s'a sesizat de anumite intențiuni de reorganizare a învățământului normal și supra-primar și a căutat să folosească împrejurarea. A înaintat Ministerului de Instrucțiune publică un memoriu asupra necesității unei oarecari instrucțiuni forestiere în școlile amintite, anexând și un proiect de programă analitică. De vom izbuti, ne putem aștepta la o roadă bogată. În legătură cu acest gând, mai sunt de amintit cursurile și lucrările practice făcute de câțiva dintre membrii ICEF-ului (Petcuț, Heroiu, Demetrescu, Haralamb și Dinu), și sub auspiciile acestuia, la Școala țărănească superioară dela Poiana-Câmpina.

Ca și în anii precedenți, sărbătorirea sădării arborelui a avut loc și în 1936 pe o scară foarte întinsă, cu purtarea de grije și fapta însuflețită a întregului Corp silvic (Administrațiile silvice, Societatea, Școala, etc.).

Sforțările de mulți ani ale silviculturii române, sub acest raport al promovării ideii forestiere, se pare că au început să dea roade. O mulțime de personalități de mare prestigiu în lumea științifică și politică s'au alăturat în ultima vreme și cu deosebire în acest an, idealurilor noastre. O bună parte din articolele publicate în presă și din conferințele asupra nevoilor pădurilor noastre, le datorăm în acest an unor asemenea personalități. Serbarea sădării arborelui a devenit aproape măr de discordie între două corpuri de specialiști.

Ea tinde, altfel, să ia forma unei manifestări de bucurie a primăverii și creațiunii, din partea multor instituțiuni de cultură (Școala, Ceretășia, Armata, etc.).

Specialitatea.

În concepțiunea modernă, instrucțiunea de specialitate nu se consideră încheiată odată cu examenele școlare de absolvire. Ea se urmează pe diferite căi dealungul aproape întregii vieți profesionale. Nu ne vom putea opri în paginile ce urmează decât asupra câtorva dintre cele mai principale căi.

Publicistica periodică de specialitate este reprezentată în primul rând prin vechea noastră „Revista pădurilor”. Acest al 48-lea an al său de apariție, marchează un record sub toate raporturile. Ultimul caet se încheie cu 1440 de pagini îndesate. Tabla de materii deosebit de bogată și foarte îngrijit întocmită, este o oglindă a gradului de înaltă științificitate atins și de bogată felurime a chestiunilor tratate. Despărțământul „Problemele zilei”, introdus în acest an și hrănit din plin, în primul rând, de pana practicienilor, apoi „Cronica” conștiincios îngrijită de colegul Haralamb, echilibrează pe deplin latura sa științifică mai anevoios de digerat. Forma exterioară a câștigat mult prin schimbarea coverții și prin adoptarea unei hârtii de calitate superioară. Prin toate acestea, vechea noastră Revistă dă probe de mare vigoare și veșnică tinerețe.

Volumul cu lucrările adunărilor generale ale Societății poate fi privit ca o ramură proaspătă a Revistei. Din cauza desvoltării mari pe care au luat-o discuțiunile — semnul vremurilor democratice — cât și comunicările, a trebuit să se individualizeze. În acest an a fost publicat într’o formă impresionantă volumul celei de a 49-a adunare. A rămas în sarcina lui 1937, tipărirea lucrărilor semicentenarului.

„Viața Forestieră” își continuă cu impetuozitate și mereu ascendent drumul croit acum 4 ani.

Alături de publicistica forestieră periodică, credem că merită a fi menționat aici și raportul trimestrial „Rumăniën”, ce se publică cu regularitate și într’o formă continuu crescută de semnatarul acestor rânduri, în revista internațională de limbă germană „Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft”. Acest raport

își propune să orienteze lumea științifică străină asupra literaturii forestiere și celei privitoare la disciplinele învecinate, și anume literatura de interes științific, ce apare pe teritoriul Statului român.

În câmpul cărții avem de înregistrat și în acest an o activitate destul de bogată, care ne amintește anii record 1933—1934. Colegii mai tineri, Domnii Ingineri Anton Rădulescu și I. Popescu-Zeletin, au dat consacrarea legală titlului de doctor — primul în științe economice, iar al doilea în filozofie — prin publicarea lucrărilor : „Wuchsleistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen“, și „Die Kontrollmethode“. Domnul Ing. Inspector General Petre Ioan a scos în broșură, sub titlul „Politica silvică națională“, comunicarea Domniei-sale dela adunarea generală din 1935 a Societății. Lucrarea a aflat o deosebit de bună primire din partea criticii. În schimb, lucrarea Domnului Ing. Inspector general I. S. Ionescu : „Pădurea românească — Bun al națiunii“, a fost primită cu tunete și fulgere. Deasemenea, a întâmpinat o critică severă și „Dicționarul tehnic silvic“ al Domnilor Ing. Dr. Aurelian Ionescu și Șt. Sprangate. Provincia ne-a pregătit în 1936 o surpriză : cartea colegului Rubțov, într'un format respectabil, asupra „Impăduririi stepelor românești“. Tot provincia, însă din cercul juriștilor, ne-a dăruit broșura d-lui Jivan : „Composesoratele de păduri din Transilvania-Eanat și controlul Statului“.

Activitatea publicistică a silvicultorilor a fost încoronată și în acest an de Academia Română, prin acordarea de premii, după cum s'a arătat în revistele noastre.

Făgăduințe mari în materie de stimulare a scrisului ne prezintă inițiativele Societății și Cercului din jurul „Vieții Forestiere“, de a organiza câte o editură de cărți silvice.

Un fapt deosebit de însemnat și de semnificativ, îl constituie afirmarea elementelor românești la congresul internațional de silvicultură dela Budapesta, din toamnă. De unde, mai înainte, rolul nostru la asemenea reuniuni se reducea aproape numai la acela de observatori, de astădată — după începutul dela Roma din 1926 — ne înfățișem cu 12 comunicări în 5 secțiuni. Domnul Profesor Drăcea a prezidat chiar lucrările unei secțiuni (a VII, de torenți și restaurări). Domnul consilier Grozescu a fost delegat să redacteze moțiunea aceleiași secțiuni, iar colegul Sburlan a fost raportor suplănt la o altă secțiune (a IV-a). Dar în afara acestui plus la

activul nostru profesional, nu putem să nu însemnăm aici un minus de ordin bănesc. România s'a prezentat la acest congres cu 46 membrii ordinari și extraordinari, pe când alte țări mai bine situate, cum sunt: Italia, cumătra proaspătă a Ungariei, numai cu 18; Germania, cu 15; Franța, cea putred de bogată cu 8; Stațele-Unite, cu 19; Bulgaria, cu 2; Suedia, cu 1. Noi am deținut locul I între țările participante, sub acest raport. Și aceasta, într'o vreme când la noi acasă rânjește mizeria la tot pasul și apoi, în folosul unei țări care ne este dușmană și care a făcut din acest congres — admirabil organizat — încă un bun prilej de propagandă revizionistă.

Imediat înaintea acestui congres, a avut loc tot în Ungaria și congresul Uniunii internaționale a Stațiunilor de Experimentație forestieră. La acesta, România a fost reprezentată prin Domnii profesori Drăcea și Drămbă.

Cercul de studii forestiere al Societății, sub chibzuita conducere a Domnului Profesor Stinghe, și-a îndeplinit și în acest an rolul său de stimulator al preocupărilor mai înalte de specialitate. S'au ținut în total 9 conferințe, dintre cari multe cu foarte frumoasă ținută științifică. Cronicarul revistei le-a însemnat la vremea lor.

Examenul de subinspector din acest an dovedește, odată mai mult, utilitatea sa pentru ținerea trează a preocupărilor de perfecționare a instrucțiunii de specialitate. Lucrările prezentate conțin mult material documentar, în general bine prezentat. Dintre 66 de candidați înscriși la examen, au fost declarați admiși 52 (80%), ceace înseamnă un vădit progres față de media anilor precedenți.

Un câmp mai puțin bătut de confrăți, decât s'ar fi cuvenit, a fost acel al artei vânătoarești. Poate și din acest motiv am lăsat să ni se răpească gospodărirea și mai ales conducerea economiei cinegetice, atât de indisolubil legată de profesiunea căreia îi închinăm forțele noastre. În ultimii ani și cu deosebire în 1936, ni s'au dat îndestulătoare semne că lucrurile au luat-o pe calea cea bună. Organizațiunile AVIS-iste din centrală și provincie, au desfășurat în acest an o activitate dintre cele mai îmbucurătoare. Ar fi de dorit ca asemenea manifestațiuni să-și găsească o mai complectă exprimare în cadrul revistelor noastre. Din partea factorilor conducători se impune o mai largă sollicitudine pentru silvicultorii închinători ai zeiței Diana.

Invățământul silvic superior, de care întreg Corpul trebuie să

fim geloși, el fiind pepiniera viitorilor noștrii continuatori în profesiune și idealuri, se găsește pe calea unui neîntrerupt progres. Laboratorii și colecțiuni bogate, cursuri admirabil tipărite, săli de curs spațioase, excursiuni subvenționate stau la dispoziție actualilor elevi. Când mă gândesc la condițiunile excepțional de grele în care a studiat generațiunea mea, ași fi închinat să mă alătur celor mai aspri judecători ai tineretului de astăzi. Și totuși..., noi aveam ideal. Viața ni se oferea din plin și necondiționat. Acum 15 ani, lumea se leghăna în optimismul unor vremuri mai bune. Dar, astăzi...

Un fapt deosebit, petrecut în acest an, este și ridicarea Domnului Dr. Georgescu la rangul de profesor la catedra de botanică forestieră și patologie vegetală. Prin aceasta se dă răsplătire unei activități pedagogice destul de lungi și unei foarte bogate lucrări scriitoricești.

Universitarii noștri au avut ca musafiri pe vară un grup de studenți și profesori dela Facultatea forestieră dela Belgrad.

Tot în legătură cu învățământul ar mai fi de amintit trimiterea peste hotare de tineri apți de specializare și lărgire a orizontului profesional. Anul 1936 se prezintă destul de bogat sub acest raport. Trei dintre tinerii noștri ingineri de mari speranțe (Ghelmeziu, Rucăreanu și Nicolau-Bârlad) au obținut concedii pentru studii de specializare în Germania, iar unul (Pană) în Franța. Deasemenea 2 conductori silvici, cu reale calități, au obținut concedii de studii la Școala de Ape și Păduri dela Nancy. Câțiva studenți au putut să-și facă practica din acest an în Germania, datorită schimbului inter-universitar.

Tot sub această grupă a instrucțiunii, privim și somptuoasa bibliotecă a Societății, ale cărei colecțiuni s'au mărit în acest an cu peste 400 volume alese. Paralel, s'a continuat cu strângerea de cărți, după un anumit plan, pentru creierea în viitor a patru biblioteci de specialitate regionale și a uneia de agrement și cultură generală la Covora.

Profesionale.

De mai mulți ani funcționa în administrațiile noastre silvice instituția „inginerilor-lucrători cu ziua”, cu dezastroase efecte de ordin administrativ și în ce privește armonia în Corp. După intrarea în vigoare a actualei legi bugetare, s'au putut încadra în buget 77

de asemenea ingineri, rămânând în vechea situație numai câțiva, dintre cei mai tineri. Acelaș lucru s'a putut realiza și cu privire la celelalte despărțăminte ale Corpului: conductorii silvici (la CAFS, 86 din 89), brigadierii și pădurarii.

O altă anomalie bugetară a vremurilor noastre grele, era și înaintarea onorifică, practică în ultimii cinci ani. Situația nedreaptă a celor loviți de această măsură, a fost în cea mai mare parte curmată. Au rămas încă pe dinafară numai cei avansați în 1935, cu excepția celui mai înalt grad (consilier silvic).

Tcate acestea le datorăm eforturilor perseverente și pline de tact, desfășurate în armonioasă conlucrare de șefii administrațiilor noastre silvice și de conducătorii Societății. Tineretul a dovedit, cu acest prilej, că este conștient de drepturile sale.

Marea noastră familie a slujitorilor pădurii a încercat în decursul anului 1936 și pierderi grele. 11 dintre membrii Corpului (personal superior) — unii încă în plină vigoare profesională, cei mai mulți în pericada de binemeritată odihnă — au luat calea cea fără întoarcere. O mențiune deosebită merită :

Aureliu M. Eliescu, silvicultor în tinerețe, avocat strălucit în restul vieții sale, tot timpul credincios membru al Societății (membru fondator, vice-președinte și membru de onoare);

Mihail Ittu, silvicultor distins și mare român sub stăpânirea ungară și în cadrul Țării întregite ;

Pavel A. Grunau, silvicultorul de înaltă concepție, caracterul de bronz și dascălul conștiincios al multor generațiuni de silvicultori.

I n c h e e r e .

În paginile de mai sus, am voit să arătăm faptele mai de căpetenie ce caracterizează viața forestieră a Țării în anul încheiat. Între acestea sunt fără îndoială, multe semne ale unui viitor mai bun. Dar, când se va coace oare acest promițător viitor? Deccamdată, prezentul ni se înfățișează încă foarte sumbru. Anul încheiat se alătură neîntreruptului șir de ani excepționali de grei, pe cari economia noastră pădurărească îi trăește din 1916 încoace. Se adeverește odată mai mult observațiunea, că în vremurile de frământări sociale, de slăbire a autorității Statului, de așa zisă democratizare rapidă, pădurile sunt unul dintre principalele bunuri naționale, către cari se

îndreaptă ghiara rapace a egoismelor îndrăznețe și iresponsabile. Câte nenumărate jafuri nu s'au comis pe seama pădurilor noastre în acești ultimi ani, sub masca măsurilor de ajutorare a populației?

În aceste grele împrejurări, noi silvicultorii ne-am aflat, din păcate, singuri în lupta pentru o cauză care, în definitiv, privește viitorul națiunii. Chiar și cei mai apropiați de noi, slujitorii pământului, au dovedit foarte puțină înțelegere pentru pădurile Țării.

Dar toate aceste lucruri vin dinafara noastră. Ceea ce putem și trebuie să facem, căci numai aceasta depinde de voința noastră, este ca în casa noastră să domnească unirea în gândul cel bun. Fie ca 1937 să ne aducă această mult dorită unire, pentruca în fața istoriei să se poată spune: „*Silvicultorii și-au făcut datoria!*”

Das Forstjahr 1936.

L'année forestière 1936.

USCAREA LARICELUI

de ANTON V. RADULESCU

Profesorul Münch, dela Universitatea din München, a publicat în revista „Forstwissenschaftliches Centralblatt“ No. 14, 16, 17 și 19 din anul 1936, un studiu de 100 pagini asupra morții laricelui, Lärchensterben, sau cum îi mai spune d-sa, Lärchenkrankheit, boala laricelui; noi îl traducem prin cuvântul uscare; ne pare, pentru limba noastră, mai potrivit). Importanta chestiune de care se ocupă prof. Münch și mai ales modul cum d-sa a studiat-o, ne-a îndemnat să prezentăm în acest loc, cât se va putea pe scurt, concluziile la care a ajuns pentru lămurirea acestei maladii.

Laricea a fost dintre rășinoase, după molift și pin, specia, care, o vreme, se recomanda a fi cât mai mult cultivată. Rapiditatea cu care crește, alături de puținile pretențiuni ce le arată față de sol, au fost calitățile principale ale lariceii pentru care se cerea să se cultive mai mult.

Urmând acestor îndemnuri, în Germania, se fac culturi întinse cu larice, încă din secolul al 18-lea, cultivând prin anii 1820—1830. Entuziasmul însă cu care se pornise, începe să se împuțineze pela anul 1850, când din diferite părți vin știri că unele plantațiuni la vârstă de 30—40 ani au început să se usuce, distrugându-se complet. Odată cu aceste triste constatări, cum era logic, cultura laricelui începe să fie încetul cu încetul părăsită, și tot ce se făcuse până atunci este considerat ca un eșec.

S'a căutat de mulți silvicultori, unii din ei foarte cunoscuți (Pfeil, Willkomm, Hartig), alți mai puțin cunoscuți, să se afle adevărata cauză a uscării. Deoarece boala începea cu uscarea ramu-

rilor, precedată de înroșirea acelor, s'a crezut că uscarea este produsă de ger, adică am avea de aface cu o degerătură a acelor. Cum vom vedea mai jos, gerul are o mare parte de contribuție la uscarea laricelui, dar nu este el singura cauză.

Mai târziu (1867), Willkomm credea că uscarea laricelui este datorită unei ciuperci (Peziza Wilkommi = Dasyscypha Wilkommi), care dă naștere unui cancer. Cele stabilite de Willkomm sunt admise de toată lumea. Cancerul rămâne singura cauză a uscării laricelui.

Progresele făcute în domeniul raselor fiziologice, din ultimii ani, au condus pe prof. Münch să îndrepte cercetările sale în această direcție. Iată concluziunile la care a ajuns d-sa.

Plantațiunile de larice din Germania au fost făcute cu sămânță provenită din arboretele naturale din Tirol, situate în stațiuni înalte (1500 m). Climatul acestor stațiuni, care este continental, nu se potrivea de loc cu acel în care se făcuse plantațiunile, și care este foarte aproape de climatul oceanic în cele mai multe părți, iar în alte părți are chiar caracterul oceanic, cum este cazul în părțile de nord ale Germaniei. Climatul oceanic are iernile mai dulci, ceea ce face ca primăvara să avem o înfrunzire mai de vreme, mai ales pentru speciile aduse dintr'un climat mai rece, cum este cazul laricelui.

Cum după această înfrunzire timpurie, mai întotdeauna vin geruri târzii, frunzele fiind încă crude, este natural să avem o degerare a acelor. Dar nu numai acele degerate ci și baza mugurilor, scoarța, și mai cu seamă se arată a fi sensibil la ger cambiul la toate exemplarele provenite din sămânța din Tirol. Degerările acestea, repetându-se mai mulți ani, constituiesc adevărate porți de intrare a ciupercilor. Printr'o asemenea rană își va face intrarea ciuperca cancerului laricelui. Fără concursul gerului, cancerul nu poate să se ivească.

La concluzia aceasta a fost condus prof. Münch și de faptul că laricea din Sudeți, care se află numai la o altitudine de 700—800 m., și într'un climat mai asemănător cu cel al Germaniei, nu suferă de această boală, ea fiind mai rezistentă la geruri. Fără îndoială laricea din Sudeți este o rasă deosebită de cea din Tirol.

Dacă la apariția boalei, pot avea vreo influență, compoziția și forma solului, sau compoziția arboretului, starea lui de consistență,

etc... spune prof. Münch, depinde totul de modul cum acestea pot favoriza sau împiedica acțiunea gerului.

Pentru formularea explicațiilor ce le-am rezumat, prof. Münch a trebuit să viziteze multe din arboretele naturale din Tirol, cu care ocazie a adunat o serie de observațiuni prețioase pentru biologia laricelui. Și aici, în Tirol, ceea ce dirijează răspândirea laricelui, este în primul rând gerul. Numai în acele locuri se instalează și se poate menține larioza, unde gerul nu-i mai produce stricăciunile ce le-am văzut.

Se credea până acum că laricele caută dela natură să se instaleze pe așa zisele poliți, clonțuri, boturi, așa cum este și la noi în Bucegi și Ceahlău, numai pentru că are nevoie de aer mult, să se primenească mereu, etc. Prof. Münch explică această preferință tocmai prin faptul că aceste locuri sunt mai ferite de ger nu pentru că cere aer primenit. D-sa a găsit laricea vegetând, în Tirol, foarte bine chiar în locuri închise, umede, unde numai vorbă de aerisire nu putea fi vorba; erau însă, aceste locuri, ferite de geruri.

La noi au fost timpuri când laricea s'a cultivat destul de mult. O mărturie despre aceasta sunt plantațiile de larice făcute de Eforia Spitalelor Civile, dela Șețu, fie în amestec cu pinul silvestru sau moliftul, fie curate; apoi plantațiile Domeniului Corianeii, la Bușteni, Predeal, ale Casei Regale, pe Cumpătul, etc.

În ultimii ani, cultura laricelui s'a redus, am putea spune chiar până la zero, din cauză că lemnul rezultat din rărituri nu se valorifica destul de bine.

Despre o uscare a laricelui din plantațiunile noastre, până acum, nu este vorba deși vârsta multora din ele a trecut de perioada critică (30—40 ani) și cu toate că provin din sămânță adusă din Tirol.

Ar fi de văzut dacă se datorește vegetarea mai departe a laricelui faptului că climatul dela noi este mai aproape de cel din Tirol decât cel al Germaniei, rezultând de aici că acțiunea vătămătoare a gerurilor ar fi mai mică la noi decât în Germania.

De asemenea, ar fi interesant de observat dacă, în ce privește arboretele noastre naturale de larice, este adevărată sau nu teoria gerului formulată de prof. Münch.

Lärchensterben.

La maladie du mélèze.

Prenant comme point de départ une étude de Mr. Münch, (publiée dans «Forstwissenschaftliches Centralblatt» — München, No. 14, 17 et 19/936; 100 pag.) sur la maladie du mélèze (*Larix europaea*) l'auteur fait quelques considérations à propos de cette maladie dans les plantations de cette espèce, exécutées en Roumanie.

PĂDUREA DE PROTECȚIE DIN LEGISLAȚIA ROMÂNĂ ÎN LUMINA PĂRERILOR AUTORIZATE.

de Dr. V. SABĂU

Am analizat, în numărul precedent al revistei, lacunele mai de seamă ale legislației silvice românești dinaintea de 1935, referitoare la instituirea și respectarea pădurii de protecție. În articolul de față dorim să arătăm că, în această privință, insuficiențele legii au fost pe larg discutate și răspicat subliniate de specialiștii din trecut și prezent, cari au avut ocazia să aplice legea și mai cu seamă să reflecteze serios asupra dispozițiilor prescrise de Codul Silvic și scopurile înalte pe care ar trebui să le urmărească acesta prin instituirea pădurii de protecție.

Pentru a demonstra unitatea de vedere, a părerilor exprimate de noi în cronica „Vieții Forestiere” din 1935, pag. 253, cu eruditele noastre competente în materie de drept forestier, dăm aci cuvântul tuturor acelor cari s’au exprimat în această chestiune, fie direct, fie indirect. Ținem cu orice preț să ne legăm și să cităm părerile acestora, nu numai din motivul de a ne fortifica aserțiunile, dar mai cu seamă pentru a da *referințe bibliografice complete* asupra tuturor scrierilor românești care s’au ocupat cu problema juridică a pădurii de protecție, fiindcă numai astfel se poate prezenta problema în ansamblul ei și studia obiectiv sub toate aspectele, așa cum ar fi de dorit să facă un referat prezentat la ICEF. Asemenea rapoarte de serviciu, mai ales din motive de ordin documentar, trebuie să fie exemplar puse la punct, cel puțin cu referințele bibliografice din literatură autohtină, ca astfel să de cititorului o imagine *complectă și obiectivă* asupra tuturor părerilor exprimate în domeniul respectiv. În materie de politică forestieră, un referat îmbracă nota de cercetare științifică numai dacă se iau în considerare toate părerile

exprimate. Fărerile subiective au o valoare limitată și este prea hazardat a li se imprima marca oficialității.

Referințele bibliografice de mai jos, sunt copioase dovezi că într'adevăr legile silvice dela 1881 și 1910 au un cazier mai mare în ce privește *lacunele* și *confuziile*, că *lipsurile* lor dădeau naștere la *controverse juridice* și *interpretări nefavorabile* pentru cultura și buna îngrijire a pădurilor. Din aceste nemulțumiri spicuim numai câteva, care se referă la insuficiența dispozițiilor Legii asupra instituirii pădurii de protecție.

În anul 1890, silvicultorul *Enescu*¹⁾, care s'a convins în mod practic de lacunele Codicelui dela 1881, vorbește de stări de lucruri deplorabile și crede că ar trebui luate măsuri mai severe în ce privește „lămurirea” și „determinarea” mai exactă a acelor păduri a căror supunere la Regimul silvic este reclamată de o „*stare specială*” a lor, ca regularea cursurilor de apă, etc., adică a celor de protecție, cum le spunem noi.

Că într'adevăr Codicele Silvic dela 1881, modificat la 1885, prezenta lacune în ce privește instituirea pădurilor de protecție, ne dovedește mai bine faptul, că la 1890 sunt sesizate de acest lucru însăși *corpurile legiuitoare*. Astfel, în luna Decembrie a aceluiași an, se aduce în discuția acestor corpuri un proiect de lege privitor la „*assecurarea coastelor și reimpădurirea locurilor supuse surpărilor*”. Proiectul de lege depus de către Principele Grigore Sturdza și compus din 20 articole, a fost trimis în cercetarea unei comisiuni printre ai cărei membri amintim pe *Mihail Râmniceanu, P. S. Aurelian*. Până la urmă acest proiect de lege n'a devenit realitate. Desigur nu din cauza inoportunității lui, ci mai mult din cauza mentalității și a lipsei de înțelegere față de asemenea probleme. Pe atunci, era foarte greu să convingi opinia puublică de utilitatea pădurilor de protecție. O asemenea înțelegere reclama existența unei conștiințe ărestiere mult mai avansate.

Lipsa, din Codicele Silvic, a unei măsuri de natură a stăvili distrugerea pădurilor o subliniază și *P. Antonescu*²⁾, care spune că regiunile accidentate sunt desgolite de orice vegetație arbores-

1) Legea silvică. Rev. Păd. 1890, pag. 389—391.

2) Exploatarea pădurilor țării din regiunea coline'or. Rev. Păd., 1892, pag. 176—187.

centă și transformate, din cauza alunecărilor, într'un „abis”. Cauzele acestei stări de fapt sunt lipsa unor restricțiuni legale, care să impună tăerile numai pe bază de studii. Dacă legea dela 1881 pretindea, totuși, ca exploatarea să se facă numai pe bază de studii, aceste dispozițiuni erau platonice. Codicele Silvic interzicea defrișarea în mod direct, dar o permitea în mod indirect, fiindcă nu impunea amenajamente serioase care să se preocupe de aproape de regenerarea pădurilor.

Atât am aflat că ne vorbesc predecesorii despre lacunele Codicelui Silvic dela 1881, care ne interesează într'o măsură mai limitată.

Codul Silvic dela 1910 este, la rândul său, aspru criticat de cei mai mari specialiști ai trecutului și a prezentului în parte. Aceștia se ocupă foarte intens de prescripțiunile lui în ce privește pădurile de protecție și îi recunosc neputința de a face să prospere la noi pădurea de protecție.

Primele discuții în jurul lacunelor ce prezintă, se nasc, cum era și firesc, după Unirea din 1918, atunci, când s'a pus problema unificării legislației forestiere. Iar primul care se ocupă, în cadrul acestei probleme, de pădurile de protecție, este d-l Inspector G-ral silvic M. Boldur din Bucovina, căruia i s'a cerut cu ordinul 18.033 din 1921 să facă un studiu comparativ între legea silvică austriacă aplicată în Bucovina și Codul Silvic român. Persoană cu vederi largi în materie de drept silvic, cu vastă experiență și bun cunoscător al stărilor de fapt din România întregită, mai ales al metodelor de distrugere a pădurilor, d-l M. Boldur a înțeles să se achite de însărcinarea primită, făcând nu un studiu critic comparativ, ci de-adreptul un anteproiect de lege silvică, convins fiind că astfel contribuie cu ceva mai pozitiv la punerea pietrei fundamentale a silviculturii din România întregită. În acest proiect, pentru a înlătura mijloacele de distrugere a pădurilor de sub regimetele trecute și a păstra intactă puterea de producție a solului, d-sa preconiza să se impună un regim forestier mai drastic decât cel vechiu. Aplicarea unor măsuri mai severe, d-sa le credea posibile deosebind următoarele trei categorii de regime silvice¹⁾.

1) *Regim forestier absolut*, căruia urma să-i fi supuse toate pădurile statului, instituțiunilor, etc. Principiile de bază după care

1) Rev. Päd. 1922, pag. 131.

s'ar fi gospodărit aceste păduri ar fi fost: stricta lor conservare, raport susținut, etc.

2) *Regim forestier simplu* pentru pădurile particulare, însă cu raport susținut condiționat.

3) *Regim forestier de protecție*, în care ar fi urmat să se încadreze pădurile ce deserveșc roluri fizice, de apărare directă, indiferent dacă aparțin statului, comunelor sau particularilor. Exploatarea pădurilor de protecție trebuia să fie în așa fel dirijată, încât să mențină productivitatea solului și să-l mențină continuu acoperit. Toate pădurile aparținătoare acestui regim trebuiau consemnate într'un registru special și gospodărite de proprietar după anumite norme legale și precise.

Este, într'adevăr, regretabil, că aceste principii fundamentale nu și-au făcut loc, pe atunci, în legislația noastră silvică, fiindcă evenimentele ulterioare au dovedit că ele erau cât se poate de adecvate împrejurărilor dela noi. Subliniem măsura logică de a încadra pădurile de protecție, *indiferent de natura proprietarului*, într'un regim de drept special.

Al doilea specialist consultat în vederea unificării legislative, a fost ardeleanul *I. Timoc*. La fel de bine documentat ca și expertul bucovinean, *Timoc* face în principiu aceleași propuneri de modificare a Codului Silvic, pe care le făcuse d-l *M. Boldur*.

Iată care sunt, pe scurt, principiile călăuzitoare ale lui *Timoc* în materie de legiferare în acest domeniu forestier¹⁾:

„Legile — spune *Timoc* — numai în acel caz pot avea o valoare reală, dacă sunt alcătuite moravurilor și nevoilor locale“. Mai departe, se plânge că nici în al patrulea an dela Unire nu există un Cod Silvic unic, care să cuprindă dispozițiuni suficiente și lămurite, de administrarea, conservarea, regenerarea și exploatarea pădurilor. Lipsa unui asemenea cod, spune *I. Timoc*, o simt toți specialiștii. Ne trebuie o lege forestieră care să cuprindă dispozițiuni precise în ce privește determinarea pădurilor de supus regimului silvic și *administrarea lor specială*. Noua lege neapărat trebuie să precizeze cari anume păduri trebuiesc *considerate ca păduri de protecție*. În ce privește exploatarea acestor păduri, *tăerile rase* trebuiesc condiționate după natura solului pe care se află și a se evita acolo unde s'ar

1) Problema unificării legilor silvice. Rev. Păd. 1922. pag. 441.

putea produce eroziuni, surpături, etc., precum și pe nisipurile sbu-
rătoare.

În consecință — spune Timoc — *legea va trebui să conțină și dispozițiuni referitoare la exploatarea pădurilor de protecție*¹⁾.

După cum se vede, atât *Timoc*, cât și d-l *M. Boldur* se feresc să supună unei critici directe Codul Silvic dela 1910. Însă se poate întrezări, în special, din modul de expune al lui *Timoc*, că această lege conține multe lacune tocmai în ce privește instituirea pădurii de protecție. Iar acel „și”, din ultima sa frază, ne dovedește, că *Timoc* considera că inexistă măsurile de instituire a pădurii de protecție din Codul dela 1910, în timp ce d-l I. C. D. nu numai că le consideră existente, dar și suficiente.

O altă prețioasă dovadă că legile noastre nu rezolvă suficient problema pădurii de protecție, ci numai incidental și incomplet este și părerea, în deobște recunoscută a fi autorizată și competente a lui *P. A. Grunau*²⁾. Fostul profesor de politică forestieră a silvicultorilor români, opinează că soluționarea judicioasă a asigurării reimpăduririi tuturor terenurilor exploatare și despădurite, nu va fi posibilă până ce nu se va adopta ca bază a legiurii noastre silvice *ideia de pădure de protecție*.

Aceste precizări ale lui *Grunau* nu au nevoie de un comentariu deosebit. Desigur, că dacă pădurea de protecție ar fi format un obiect de competență al legiurilor noastre silvice din trecut, terenurile exploatare nu s'ar fi despădurit și degradat. Ceea ce dorim, însă, să remarcăm aci, este părerea ce exprimă, că tot lipsa de prevederi legale în ce privește pădurile de protecție au provocat aceste degradări. Celelalte observațiuni critice asupra modului cum rezolvă Codul Silvic, problema pădurilor, se pot urma în cursul de politică forestieră ediția 1929.

Pe de altă parte, *P. A. Grunau*, ca unul care a cunoscut *originea și evoluția noțiunii pădurii de protecție* în forma sa actuală contestă cu deplină dreptate preocuparea de bază a legiurilor noastre, de ideia pădurii de protecție. Codul Silvic român dela 1910 este atât ca principii, cât și cadre, inspirat după Code Forestier

1) *Idem*, pag. 448.

2) Reflexiuni asupra dărilor de seamă a Cons. tehnic al pădurilor pe anul 1930. *Rev. Păd.* 1931, pag. 784.

1827, exact așa cum este creată Constituția României după cea belgiană. Nu numai principiile fundamentale, dar uneori și textele celor două coduri sunt identice¹⁾. Astfel, de ex. paragraful 1 din Codul francez glăsuiește în felul următor: „Sont soumis au régime forestier et seront administrés conformément aux dispositions de la présent loi“:.... (urmează categoriile de proprietăți), ceea ce pe românește, în paragraful 1 al Codului Silvic din 1910, s'a transpus în felul următor: „Sunt supuse regimului forestier și se vor administra conform legii de față; (urmează categoriile de proprietari).

Pe noi nu ne interesează, însă, identitatea textelor sau a principiilor din aceste două coduri, ci cu totul alte fapte în legătură cu pădurile de protecție. Anume, Codul francez dela 1827, la fel ca Ordonanța imperială dela 1506, legea dela 1792 și în special cea de după revoluție dela 1807, deși conțin dispozițiuni referitoare la menținerea pădurilor pe coastele prăpăstioase și pante repezi, totuși, din aceste dispozițiuni, lipsește noțiunea pădurii de protecție în sensul științific de azi, așa cum a definit-o, în anul 1825, *Moreau de Jonnes* în epocalul său studiu: „*Mémoires sur le déboisement des forêts*“. În anul 1827, când s'a promulgat Codul francez, ideile exprimate de *Moreau de Jonnes* în lucrarea sa, încă nu-și făcuse efectul în opinia oficialilor și cea generală, ca să formeze un obiect de legiferare. A trebuit să treacă o îndelungată perioadă de timp până când noțiunea modernă a pădurii de protecție, așa cum a fondat-o *Moreau de Jonnes*, și-a făcut loc în dreptul forestier. Prima lege forestieră care sesizează importanța ideilor *academicianului din Bruxelles*, este cea *bavareză din 1842*, apoi proiectul dela 1846, care a devenit lege abia în anul 1852. Prin forța împrejurărilor, Codului francez dela 1827, izvorul de inspirație al Codului Silvic român dela 1910, fiindu-i necunoscută noțiunea pădurii de protecție, în sensul modern, ea cade pe planul secundar și în Codul Silvic român. Influența Codului francez asupra celui român este atât de covârșitoare, încât problema apărării coastelor și terenurilor accidentate este, de ex., repetată în Codul Silvic român, în mod inutil și nelogic, în trei aliniate ale art. 1.

Natural, legiuitorul român a consultat și alte legi în anul 1910, când a întocmit Codul Silvic, inspirându-se, în special, din

1) Vezi și C. Dragu: *Proprietarii de păduri și legislația silvică*. Rev. Păd. 1926, pg. 134.

legea austriacă, care cunoștea noțiunea și instituirea pădurii de protecție și principiile de drept forestier modern. În consecință, el atinge în treacăt și chestiunea pădurii de protecție în sensul de azi, fără a o rezolva sau încadra *organic*, și *integrant* în lege. Așa se explică de ce din Codul Silvic lipsește — cum spune Grunau — „*ideia de bază a pădurii de protecție*”, precum și *procedul de instituire* a acestor păduri și regimul de drept special subliniat de noi.

Revenind la țelurile ce ne-am propus, să dăm acum cuvântul *autorului legii dela 1910*, adică lui *P. Antonescu*.

Pentru a *întregi și completa* opera de unificare legislativă forestieră, *P. Antonescu* a întocmit la rândul său și el un anteproiect de lege ¹⁾, propunând următoarele articole referitoare la clauza pădurii de protecție. :

Art. 3. Se vor determina și clasifica drept păduri de protecție :

Acele cari se găsesc la limita vegetației forestiere și în golurile de munte, în bazinele de recepție a torenților, a căror existență este necesară spre a împiedica surpăturile, mișcările de teren, eroziunile, dislocarea și rostogolirea pietrelor și a stâncilor.

Acelea situate pe povârnișuri repezi, destinate a garanta siguranța orașelor, satelor, stabilimentelor industriale și circulația pe căile ferate, pe șosele și alte mijloace de transport.

Acelea care împiedică prăbușirile de zăpadă, formarea de nisipuri mișcătoare, a căror menținere este necesară pentru protejarea malurilor râurilor, contra mîncăturilor de apă, care asigură cursul și debitul regulat al apelor, precum și acele terenuri pe cari Consiliul Superior al ad-ției Casei Pădurilor va hotărî că în interesul general necesită de a fi împădurite în scopul creerii pădurii de protecție.

Art. 4. Determinarea pădurilor de protecție se va face de către *Dir. Regimului silvic*, care va încunoștința pe cale administrativă, ca să asiste la această operație și proprietarii lor. Aceștia având dreptul de contestație la Casa Pădurilor, în timp de 30 zile.

Numai după ce hotărîrea de declarare a pădurii de protecție va rămâne definitivă, se va proceda la delimitarea pe teren cu semne vizibile.

Mai departe, art. 41 al aceluiași proiect de lege prevede că

1) Rev. Păd. 1923, pag. 693.

pădurile de protecție din regiunea de munte nu se pot exploata decât în codru grădînit și cu condițiunea, ca posibilitatea să nu depășească creșterea normală anuală.

Același autor ¹⁾ subliniază în mod insistent necesitatea unei legi pentru restaurarea și conservarea terenurilor muntoase, pentru a pune astfel capăt războiului „de exterminare a vegetației forestiere”. — Desigur că dacă opera sa, Codul Silvic, ar fi fost completă, P. Antonescu, din respect și mândrie pentru opera sa, ar fi militat pentru respectarea textelor concepute de dînsul și nu pentru aducerea unei legi speciale.

Dacă trecem peste lacunele legii relevate mai sus, remarcăm la toți acești autori citați, două idei fundamentale în ce privește pădurile de protecție. *Prima* este aceea, de a impune clauza lor prin texte de lege, la toate categoriile de proprietari, nu numai la particulari, așa cum prevede Codul Silvic dela 1910. A *doua* idee fundamentală se degajă din atenția deosebită ce acordă fiecare din specialiștii de mai sus procedeele de calificare a pădurilor de protecție, a modului lor de tratament și a măsurilor restrictive propuse.

Față de prima propunere a specialiștilor amintiți, d-l I. C. D. declară în studiul său, că, „ar fi de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecție în proprietatea neparticulară, când prin simplul fapt al naturii acestor proprietăți ele erau într-o mai mare măsură apărute ²⁾”.

Pentru a lămuri această controversă a d-lui I. C. D. cu marii și experimentații practicieni români în materie de legislație forestieră, dăm cuvântul și Consiliului Tehnic al Pădurilor ³⁾. Acesta declară, fără reticență „că toate legiuirile silvice inspirate dela o mai serioasă preocupare de interesele generale, împart pădurile supuse regimului silvic în două categorii :

1. Supuse regimului silvic de drept comun și
2. Supuse regimului silvic de drept special.

Acesta din urmă are un caracter mai restrictiv decât primul și cuprinde pădurile de protecție. În toate legiuirile pădurile de pro-

1) P. Antonescu: Islazurile comunale și problema silvico-pastorală la munte în special. 1921. Pag. 19, 28, 29.

2) Rev. Păd. 1936, pag. 575.

3) Rev. Păd. 1931, pag. 665—666.

tecție sunt scoase de sub regimul comun și fără nici o considerație de natura proprietarului, sunt trecute sub regimul de protecție special”.

Legiuitorul nostru silvic — spune *Consiliul Tehnic al Pădurilor* — n’a procedat la fel, ci s’a mulțumit pur și simplu să nu vorbească nimic cu privire la pădurile de protecție din proprietatea statului și a celorlalte categorii de proprietari publici sau de utilitate publică, pentru cari amenajamentul este obligatoriu, conform art. 2 din C. S., lăsându-le, prin urmare, să urmeze regimul comun instituit de lege pentru asemenea păduri.

Cons. Tehnic al Pădurilor are perfectă dreptate să pretindă un regim special pentru pădurile de protecție, indiferent de natura proprietarului. Acest regim îl impune, în afară de atenția specială care trebuie dată culturii și rolurile fizice și sociale deservite de aceste păduri, însăși faptul că în cazul legilor dinainte de 1935, după câte aflăm în Darea de seamă a Const. Tehnic al Pădurilor pe 1931, în afară de supunerea la regimul silvic de ordin comun și impunerea amenajamentului, „Codul Silvic n’are nici o altă dispozițiune cu privire la *declaraarea și delimitarea* pe teren a pădurilor de protecție, cu privire la *dreptul* ce trebuie să-l aibă statul ca reprezentant al intereselor generale ca, *din oficiu*, prin organele sale expres autorizate de lege și după o *procedură stabilită* să declare de protecție acele păduri ce sunt necesare a fi constituite ca atare”.

Lipsa unei asemenea proceduri o subliniază și următorul pasaj din Expunerea de motive la legea pentru pădurile de protecție din 1935: „Legile noastre existente nu caracterizează în acest scop (a asigurării, și permanentizării pădurilor de protecție n. a.) decât numai anumite păduri, fără a se preciza și modalitatea determinării și felului exploatării”. Așa dar, din nou un pasaj în flagrantă contradicție cu constatarea dela birou și cu manualele sarcine deschise, a d-lui I. C. D. că „legile noastre puteau foarte bine să definească, apere și să facă să funcționeze pădurile de protecție”.

**Der Schutzwald in der rumänischen forstlichen Gesetzgebung im Lichte
der zuständigen Meinungen.**

**La forêt de protection dans la législation forestière roumaine d'après
les opinions autorisées.**

C'est l'aspect juridique du problème des forêts de protection dans la législation forestière roumaine qui forme l'objet principal du présent article de Mr Sabău

L'auteur nous cite les opinions des personnes autorisées qui ont eu des contingences avec l'application des lois forestières, confirmant de cette manière sa propre opinion exprimée dans les articles publiés dans les numéros précédents de la revue. La conclusion qui s'en dégage est que la législation d'avant 1935 avait des lacunes en ce qui concerne la définition de la forêt de protection et les moyens de la réaliser.

PROBLEMELE ZILEI

VANĂTOAREA ȘI PESCUITUL ÎN APELE DE MUNTE

FRAMANTĂRI VANĂTOREȘTI

de C. P. Georgescu



Este știut că în țară la noi, abia în ultimele două decenii, sporturile au ajuns la loc de cinste: oficialitatea le încurajează pe toate căile, iar în școli ele sunt clasate la același nivel de importanță cu științele și artele.

Sportul vânătoresc, deși nu intră în cadrul învățământului general, nu poate fi socotit ca de mai mică importanță; poate din contra.

Vânătoarea, însă, are un avantaj în plus asupra celorlalte sporturi: *produsele vânătoarești* (carne, piei, coarne, pene, etc.) în fiecare țară reprezintă o bogăție, cu venituri anuale mai mari sau mai mici, după cum aceste produse sunt mai mari sau mai mici în calitate și cantitate.

De aci rezultă că, vânătoarea are două laturi bine distincte: una sportivă și alta economică.

Evident, deci, că atât *vânătoarea ca sport*, cât și *economia vânătorului* sunt o artă și o știință deopotrivă de importante; ele se pot practica independent, cu atât mai mult, cu cât vânătoarea ca sport nu poate fi impusă nimănui, pe câtă vreme *economia vânătorului* este o problemă de Stat, ce trebuie încadrată între celelalte probleme economice, la rangul ce i se cuvine, ca la rândul ei să poată contribui din belșug la practica sportului și în același timp să asigure țării cât mai multe și mai bune produse vânătoarești.

Dacă pentru practicarea sportului vânătoresc — la fauna noastră — nu s'au înființat școli nici la vecini și nici la noi, pentru

știința economiei vânătorului s'a introdus de mult ca învățământ obligatoriu, în toate școlile de silvicultură din Occident, iar la noi abia prin 1894, când prin Legea Invățământului Silvic Superior și Inferior, s'a înființat o catedră specială de cultura și economia vânătorului la Școala Superioară de Silvicultură dela Brănești, catedră menținută și astăzi la Școala Politehnică — Secția Silvică.

La acea dată — 1894 — în Vechiul Regat, vânătorul de toate speciile se imputinase de tot, din cauza libertății de a fi vânat de ori cine, oricând și oriunde, iar Legea vânătorului de atunci era o simplă lege de poliție, dată în aplicarea Ministerului de Interne, care nu-i dădea nici o importanță.

Evident, decedatul P. P. Carp, autorul Legii Invățământului Silvic din 1894, introducând catedra de vânătoare la Școala de Silvicultură, fără a înființa și un serviciul al vânătoarei în Minister, s'a gândit că nu sosise momentul să abordeze problema economică a vânătoarei, lăsând-o pentru mai târziu, găsind mai practic, ca mai întâiu să-și pregătească în școli specialiștii necesari cu care să îndrumeze, la timpul oportun, această economie.

De atunci au trecut ani mulți, nici un alt ministru din cei ce s'au succedat pe la Ministerul de Agricultură și Domenii — singurul Minister indicat să se ocupe de economia vânătorului — n'a dat acestei probleme vreo importanță, așa că silvicultorii formați cu cunoștințe și în problema economiei vânătorului n'au fost chemați să-și valorifice cunoștințele lor și în această materie, deși între timp cultura și economia vânătorului ca învățământ a trecut și la școlile inferioare de brigadieri și pădurari; legile de poliție vânătoarească însă, ce s'au succedat, au rămas tot de simplă poliție și tot în aplicarea Ministerului de Interne.

Poate vina acestei situații o are în bună parte și Corpul Silvic, care n'a luptat nici într'un fel în chestia aceasta în intervalul 1894—1921. Explicația este simplă: acest Corp puțin numeros a fost până mai ieri insuficient chiar numai pentru administrarea pădurilor: mai mult, până la 1923, nu avea o Lege de organizare care să-i garanteze stabilitatea, pe care să se bazeze, de a putea astfel să înfrunte adversitățile necompetente și pretențiile feudale ale politicianilor vânători.

Astăzi, situația este cu totul schimbată.

Dacă socotim inginerii, conductorii, brigadierii silvici și pă-

durarii din Vechiul Regat, cât și cei din provinciile alipite, nu exagerez dacă afirm că în țară avem 1200 ingineri silvici, 400 conducători și 1500 brigadierii silvici și pădurari, pregătiți pentru cultura vânatului.

N'ar fi fost nimic mai logic, decât prin ultima Lege de vânătoare din 1921, să se fi dat în sarcina corpului silvic aplicarea ei și răspunderea laturei economice a vânătoarei legată de biologia atâtor specii.

Legea din 1921, care deși e un progres față de legile anterioare, are însă scăderea considerabilă, fiind o lege *personală*, ce cu timpul a devenit *plurală*, provocând neterminabile frământări în lumea vânătorilor; acestea n'ar fi avut loc, dacă autorul legii din 1921 înoda firul cu concepția din 1894.

Deși această lege stabilește o serie de principii, cari chiamă în o bună parte la aplicarea ei și Corpul Silvic, totuși, el a fost înlăturat, prin fel și fel de pretexte, care numai în interesul propășirii laturii economice a vânătoarei n'au fost.

Asupra momentelor mai importante de cum a decurs aplicarea legii, de măsurile luate pentru a îndepărta corpul silvic dela această problemă, voi face un scurt istoric, pentru ca cei ce mai doresc ca economia vânatului să ajungă în mâinile specialiștilor Statului, să reflecteze și să avizeze cu un moment mai înainte.



Din însăși tehnica legii vânatului, Serviciului de vânătoare îi incumbă obligațiunea de a îndruma și controla aplicarea acestei legi pe toate proprietățile, începând cu ale Statului și sfârșind cu cele particulare.

Față de complectările aduse problemei vânătoarești prin *Legea administrării pădurilor* din 1930, nici într'un caz Serviciul de vânătoare din Minister nu avea dreptul de a face administrarea vânatului din pădurile Statului, ele fiind încredințate Corpului Silvic, prin legea menționată și sub aspectul vânătoresc, fără nici un echivoc (art. 5).

Deși nici legea vânatului, nu impune Serviciului de Vânătoare a administra vânatul din pădurile statului, totuși, la propunerea Serviciului de vânătoare, prin o deciziune din 1925, un fost subsecretar de stat, agronom, pe timpul fostei Case a Pădurilor, a dat

în sarcina Serviciului de vânatoare arendarea vânatului din pădurile Statului, care până atunci se arendau de Casa Pădurilor, conform legii sale din 1910 (17).

Prin aceasta, Serviciul de vânatoare a urmărit 2 țeluri :

- a) A fi liber de a dispune de vânatul din pădurile Statului și
- b) A-și mări veniturile cu arenzile menționate, în detrimentul Casei Pădurilor.

Legea administrării pădurilor din 1930, la care au colaborat și câțiva vânători distinși, competenți în economia vânatului, părea că a făcut pace între silvicultori și vânători. Această lege, prin dispozițiunile art. 5, 7, 47 și 57 a arătat normele de colaborare între silvicultori și vânători, iar ca o completare, prin art. 48, Serviciul de vânatoare, care depindea de Direcțiunea Zootehnică din Minister, a fost încadrat ca un serviciu special în Direcțiunea Regimului Silvic.

Dovadă că legea din 1930 a dat o mare importanță vânătoareii și conducătorilor ei, este și faptul că în *Consiliul de Administrație al Casei Autonome a Pădurilor Statului (C.A.P.S.)* (Art. 7, al. e) s'a introdus „un delegat al Consiliului permanent al Vânătoareii”; mai mult, chiar în *Consiliul Superior Silvic*, în care erau chemate să colaboreze organele : silvice, agricole, C. F. R., C. F. particulare, Serviciul Apelor, Energia, Comerțul, Institutul Meteorologic, P. A. R. I. D., Institutul Geologic, M. S. M., etc. etc., *au fost chemați la lucru și vânătorii economiști prin 2 reprezentanți :*

- 1) Profesorul de vânatoare din învățământul silvic superior ;
- 2) Șeful serviciului de vânatoare.

Deci, repet, la 1930 raporturile între conducătorii Serviciului de vânatoare și organele silvice erau bine stabilite și amicale; poate ar fi dat rezultate frumoase, dacă conducătorii serviciului de vânătoare, ulterior, n'ar fi lucrat pe toate căile — de ce să n'o spunem — pentru a distruge noua alcătuire, cu scopul final ; a elimina cu orice preț Corpul Silvic *dela conducerea viitoare a vânătoareii*, căci de aceasta era vorba la 1930, deoarece drepturile câștigate ale conducătorilor vânătoareii de atunci s'au respectat integral chiar prin textul legii (art. 67).

Corpul Silvic a fost adesea expus la nemeritate calomnii, din partea unor vânători interesați ; pe urma acestor calomnii, cu toate

dispozițiunile precise ale legilor, s'au putut da în Ministerul de Agricultură și Domenii, decizii cari te înmărmuresc prin absurditatea lor.

Voi cita câteva.

1) Prin o decizie din 1931 a Ministerului de atunci, la cererea Serviciului de Vânătoare — care pe acel timp ținea de Direcția Regimului Silvic — s'a aprobat din senin strămutarea școalei de conducători silvici dela Casa Verde (Timișoara) ca în locul ei să aducă școala de brigadieri de vânătoare dela Sighet (!!).

Nu e nevoie să mai fac vreo comparație de importanța acestor școli chiar din punct de vedere vânătoresc.

2) Prin o altă decizie din 1931, tot a aceluiași Minister, și tot la propunerea Serviciului de Vânătoare, Ocolul Silvic Casa Verde, aparținând de C.A.F.S. este transformat în Ccol Silvic Regal de Vânătoare. O onoare acordată personalului silvic al Ocolului, pe deplin meritată. Dar decizia menționată a mai aprobat ca toate pădurile acestui Ccol dat prin lege în patrimoniul C. A. P. S.-ului, cât și personalul lui, să treacă în conducerea tehnică, administrativă și bugetară a Serviciului de Vânătoare, care astfel se transformă într'un administrator de materiale lemnoase nu numai de vânat.

Ce scop a urmărit crearea acestei anomalii, prin nimic justificată, în flagranta contradicție cu dispozițiile legilor?

3) Curând după aceea. Serviciul de Vânătoare — pentru a-și mări veniturile — a propus Ministerului să fie autorizat a tăia în 1931—32, 101,93 ha; de 10 ori posibilitatea.

Evident, Consiliul Tehnic al pădurilor — conform legilor — a refuzat.

4) Nemulțumit, Serviciul de Vânătoare a propus atunci anularea amenajamentelor pădurilor din Ocolul Casa Verde; mai mult, a cerut, cu dela sine putere, Direcției Arad, să-i întocmească o comisie de amenajament, etc., etc. anomalii cari decurg atât din necompetența Serviciului de Vânătoare în problemele și legiurile silvice, cât și din nelegalitatea deciziunilor menționate.

Toate acestea se petreceau pe timpul când, legal, Serviciul de Vânătoare depindea de Direcția Regimului Silvic; dar în fapt, după cum am arătat, lucra independent.

Aceste hărțuieli au urmat până în 1933, când printr'o lege formată dintr'un singur articol, Serviciul de Vânătoare a fost însărcinat a face administrația vânatului de pe toate proprietățile Statului;

interesul a fost pentru păduri, căci celelalte proprietăți fiind mici, nu prezintă cine știe ce importanță din punct de vedere cinegetic.

Lege anachronică, pe care am combătut-o către Ministerul de atunci, în calitatea mea de Președinte al Consiliului de Administrație C. A. P. S. :

a) Că este contrară dispozițiilor legii vânătorului, care atribuie Serviciului de Vânătoare numai însărcinări tehnice, control și poliție.

b) Că Serviciul de Vânătoare subordonat Direcției Regimului prin Legea administrării pădurilor, prin noua lege devine superior instituțiilor autonome : C. A. P. S., P. A. R. I. D. și R. E. A. Z., din același minister, cari conform noiei legi „sunt datoare a executa toate măsurile luate de Serviciul de vânătoare”.

c) Că Serviciul de Vânătoare nefiind încadrat cu specialiști titrați, ci numai cu funcționari administrativi, prin noua lege devenind superiorii C. A. P. S.-ului, se aduce o ofensă nemeritată Corpului Silvic, etc., etc.

Toată opoziția mea n'a folosit la nimic, legea a trecut ; astăzi trăim sub imperiul ei, frământările continuă, iar problema economiei vânătorului așteaptă din nefericire alte timpuri, spre a fi rezolvată.

* * *

Le-am reamintit toate acestea, deoarece cred că Corpul Silvic nu se poate resemna cu ce n'am putut realiza noi, cei vechi ; el are datoria de a lupta mai departe, nu pentru a învinge, ci pentru a convinge mare masă a vânătorilor — interesați să aibă ce și unde vâna — și oficialitatea, că, *economia vânătorului științific și judicios aplicată*, va aduce țării pe lângă mulți sportmeni vânători buni și la războiu, dar și importante venituri.

VÂNĂTOAREA ÎN SPRIJINUL IDEII FORESTIERE

de Ing. Cons. silvic D. Grozescu

În trecutul îndepărtat, pădurile erau prețuite nu atât pentru produsul lor lemnos, cât pentru vânatul ce-l adăposteau. Interesul ce se punea în apărarea lor, se confundă cu acela de ocrotire a vânătorului, iar pentru îngrijirea domeniilor vânătoarești, cum și pentru folosirea exclusivă a dreptului de vânat, marii potențați ai timpului.

au organizat paza acestor păduri și au legiferat, natural, în folosul lor, dreptul de vânat, dând naștere așa zisului drept regalian.

Origina silviculturii, are legăturii strânse cu aceste preocupări, din care și astăzi multe se mai păstrează, firește, cu modificările impuse de evoluția vremurilor.

Vânătoarea ca sport, ridicată la mare cinste în trecut, își păstrează și astăzi, această caracteristică; i se recunoaște însă astăzi încă o latură, nu mai puțin importantă, aceea de ramură a economiei naționale, în cadrul căreia, inginerul silvic, este chemat să lupte, s'o ridice la rangul ce i se cuvine.

Acesta este rostul cunoștințelor teoretice și practice predate nouă în școli, iar de rolul inginerului silvic în economia vânatului trebuie să țină seamă toți acei cari se consideră îndreptățiți a hotări în treburile vânătoarești.

Starea pădurii pentru vânătoare ca și pentru silvicultură, nu poate fi diferită, pentru ca foloasele ce se trag să fie maxime.

Pădurea constituind o unitate economică, valorificarea ei trebuie concepută integrând laolaltă, atât produsele principale, cât și cele accesorii, care de multe ori, prezintă o importanță nebanuită, ceea ce tentează pe mulți să se amestece în gospodăria noastră pădurărească.

În acțiunea desfășurată de Corpul Silvic, s'a făcut prea puțin pentru promovarea acestora idei. Realizările obținute în chestiunile de împăduriri, amenajamente, exploatare, etc., n'ar fi constituit înfăptuiri pozitive, dacă nu s'ar fi tradus în faptă discuțiunile și îndemnulurile cărților și revistelor de specialitate.

Se impune, deci, Corpului silvic, bine pregătit în acest scop, sarcina unei manifestări, pentru o pricepută și susținută aplicare a cunoștințelor vânătoarești.

Orice realizări, în această direcțiune, constituiesc tot atâtea certificate de consacrarea îndreptățitelor noastre cereri, pentru promovarea acestei economii, în fața acelor cari au interesul să ne conteste acest drept.

Dar vânătoarea constituie pentru noi încă unul din mijloacele cele mai eficace, pentru a pune în cunoștință marele public și în special pe conducătorii țării, cu ce se lucrează în tăcuta noastră operă silvică

Lucrând în condițiunile în care suntem ținuți să lucrăm, izolați în fundul munților, sau în cine știe ce cătun îndepărtat, pierdut între

dehuri, nu avem alt îndem în lupta noastră zilnică, decât credința în necesitatea și ameliorarea condițiilor de viață, ale neamului nostru, prin opera ce înfăptuim.

În timpurile de astăzi, cu o societate grăbită în avalanșa problemelor de trezire la o nouă viață socială și economică, orice acțiune începută nu va putea duce la realizări pozitive — oricât de dreaptă ar fi ea — dacă nu va fi susținută cu destulă dărzănie și la timp, reținând asupra ei atenția celor chemați să hotărască.

Și cum s'ar putea pleda mai bine acestora, cauza noastră pădurărească, decât aducându-i la fața locului, unde realitățile își spun și impun cuvântul lor.

Posibilitatea și a unei vânători fructuoase le va frânge de sigur mai de grabă ezitarea cercetării unor pepiniere, plantațiuni, corecțiuni de torenți, ori instalația unui ferăstrău sau cale ferată.

Cât de ușor se poate pune în discuție astfel o problemă, ori cât de spinoasă ar fi ea, și cât de ușor se poate arăta un exemplu de muncă susținută și rodnică de creațiune.

La o masă câmpenească sau între două goane, când spiritele își pierd rigiditatea oficialității, problema se poate discuta și desfășura asupra tuturor amănuntelor și necesităților ei.

Dintr'un om politic, chiar protivnic, intereselor pădurărești, sau dintr'un ziarist rău informat și deci ostil, se vor face prieteni ai cauzei noastre în fața evidenței.

Dar nu numai interesele Corpului și ale silviculturii, vor putea fi servite prin aceste organizări vânătoarești, ci însăși interesele noastre de acțiune individuală.

În exercitarea serviciului nu întotdeauna rigiditatea legilor și regulamentelor, la care se adaugă și specificul intereselor locale, ne dau posibilitatea să lucrăm cum ar trebui, dar la o reuniune vânătoarească, chestiunile se pot discuta într'o atmosferă de mai apropiată prietenie și mai imediată convingere decât prin slova rece oficială.

Spre un început de realizări cred nimerit, a se înființa la fiecare ocol silvic, terenuri demonstrative pentru vânătoare, prin care să se evidențieze posibilitățile și priceperea Corpului Silvic în promovarea economiei vânatului.

Aceste terenuri să constituie adevărate resurse de vânat în regiune. Vânătorile să se organizeze

astfel, încât să folosească propagării ideii forestiere și apărării intereselor pădurărești și profesionale.

Pentru ca exemplul să fie și mai evident, să se aleagă aceste terenuri demonstrative din pădurile unde braconajul și lipsa de îngrijire, le fac astăzi impropii pentru vânătoare.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a sublinia, că triumful ideii ce ne propunem a realiza necesită în primul rând o integrare a practicei vânătorii, în cadrul legilor și regulilor vânătoarești.

Nu putem fi conducătorii și judecătorii altora, decât făcându-ne în primul rând noi datoria.

VANATOAREA -- RAMURĂ INTEGRANTĂ A ECONOMIEI FORESTIERE.

de Ing. Dr. Valeriu Dinu

«Das Wild gehört zum Wald und die
Jagd zum Forstwesen. Mit beiden steht
der Naturschutz in engster Berührung».

Hermann Göring.

Invățământul vânătoresc a fost, încă din cele mai vechi timpuri, un element integrant al doctrinei forestiere. La noi, ca în toate țările lumii, formarea intelectuală a silvicultorului cuprindea, obligat, un studiu metodic și temeinic al vânătoarei, deși în tot lungul epocii antebelice adepții români ai Sf-tului Hubertus nu se depărtaseră, nici măcar cu un pas, de concepția vânătoarea = pasiune și un gen sportiv elegant, aristocratic.

După războiu, când nervul economic a început a fi căutat și pus în valoare cu perseverență stăruință, toate domeniile noastre de activitate productivă sunt grupate, organizate și stimulate în vederea rendementului lor economic. Nu surprinde deci faptul că apar acum și câțiva iluminați, cari se dedică entuziast unei noi concepții față de vânătoare. Din lunga lor experiență ei aflau suficiente justificări doctrinelor vânătoarești din țările apusene, dela introducerea cărora în România se puteau aștepta roade concrete. Concepția mai sus menționată face loc acum alteia; vânătoarea tinde a deveni și la noi o ramură de producție economică. Activitatea vânătoarească începe a pierde covârșitorul ei caracter sportivo-pasional, evoluând spre „ocrotire” ca idee centrală. Calitatea de bun pușcaș încetează

de a mai fi singurul element care adăogat pasiunii să califice un vânător. Acum începe a se împământeni noțiunea de „vânător corect”, al cărei conținut are din ce în ce mai puțină interferență cu noțiunea veche de „vânător-puşcaş”. Legea vânătoarei creiază la noi tiparele celor mai moderne concepții europene, dând astfel conture precise unei evoluții ce putea fi așteptată cu încredere. În sfârșit, vânătoarea e organizată administrativ într'un cadru independent, care să-i permită realizarea țelurilor noi concretizate în lege.

Cam în acelaș timp vechea noastră școală de silvicultură trece la Politehnică, unde, datorită chibzuitei sale conduceri, reușește să introducă în rigurozitatea mentalității: matematica nu numai o accentuare a învățământului vânătoresc pentru viitorii ingineri silvici, ci chiar să trezească un interes mereu crescând al celorlalți politehnicieni pentru activitatea vânătoarească.

După cum economia forestieră integrează în domeniul ei natural vânătoarea, tot astfel și cultura de specialitate a silvicultorului trebuia să cuprindă elementele de știință vânătoarească. E în această afirmație un adevăr de o banală simplitate, dar care în țara noastră nu corespunde stării de fapt și rămâne astfel — prin forța împrejurărilor — expresia unei pure teorii. În realitate, lucrurile se petrec cu totul altfel: silvicultorii învață vânătoarea, cultivă și valorifică pădurile în care vânatul e la el acasă, gospodăresc prin aceasta toate speciile importante de vânat, dar nu au voie să se atingă de ele. Un joc de hazard, sau poate o combinație de interese, a făcut ca economia vânătoarească să fie chivernisită de o lume străină silvicultorilor, iar aceștia din urmă să fie puși la index.

Cunoscuta „Direcție a Vânătoarei” (care administrativ e încă „serviciu”) stă față de administrațiile forestiere la fel cum stă față de o x direcție a minelor sau asigurărilor sociale, din cutare minister. Nimic nu le coordonează efectiv, căci ar fi să ne facem iluzii crezând că tutela aceluiași minister poate avea vre-un rol în această materie¹⁾. Administrativ, deci, vânătoarea își urmează drumurile ei trasate în ograda noastră, fără să ne întrebe și fără să ne ceară vreo contribuție.

1) De altfel, situația de fapt e următoarea: d-l Subsecretar de Stat Berceanu rezolvă problemele vânătoarei, în timp ce treburile pădurărești țin de resortul tutelar al d-lor: Ministru V. P. Sassu, Ministru M. Negură și Subsecretar de Stat T. Moșotu.

Situația economiei forestiere față de vânătoare e asemeni celei a crescătorului de struți care primea de două ori pe an vizita vecinului însărcinat cu valorificarea penelor. Acesta intra în ogradă, smulgea penele struților și-și vedea de drum, în timp ce proprietarul păsărilor nu avea voie să adune nici măcar un fulg pierdut pe jos, căci, dacă ar fi făcut-o, devenea „braconier”. Că primul nu avea decât o vagă idee despre creșterea struților și că în afară de abilitatea de a smulge penele nu posedă decât ceea ce noi, cu un termen barbar, numim „protecție”, asta e cu totul neinteresant. De reținut e faptul că un astfel de menaj a durat și poate va mai fi durând și astăzi. De aceea, poate nu ne-ar surprinde prea mult să aflăm într-o bună zi despre crearea unui serviciu independent, condus de vreun grefier sau avocat obosit de insuccesele din carieră, care să se ocupe cu valorificarea vâscului crescut pe arborii pădurilor noastre. Și exemplele pot continua, fiindcă, pe de o parte, domeniul economiei forestiere e vast, iar, pe de altă parte, se pare că noi suntem buni. blânzi, îngăduitori și lipsiți de protecție înaltă.

Pe vremuri, când silvicultorii au îndrăsnit să arate cât de lipsită de seriozitate și mai ales cât de dușmană economiei vânătoarești este organizarea administrativă, pe care am exprimat-o simbolic mai sus, li s'a răspuns cu următoarele două argumente :

1. Vânatul nu trăește numai în păduri, ci și pe câmpie.
2. Silvicultorii sunt braconieri, nu au idee de vânătoarea corectă, deci ar fi să distrugem și bruma de vânat care mai crește din mila Domnului, dacă l-am da în administrarea lor. Și acest din urmă „argument” a fost suflat din ureche în ureche, cu machiavelică metodă, spre a ajunge cât mai sus. Și lucrurile au rămas așa cum erau.

Nimeni dintre noi nu a putut duce cu hotărâre, forurilor tendențios informate, răspunsul nostru dărz și justificat.

Da, vânatul trăește și pe câmp, dar pădurea e lăcașul natural și permanent al vânatului mare, iar în timpul iernii adună în ea toate speciile de vânat ce interesează economia națională. Silvicultorii sunt funcționari ai statului și fără efort special ei se pot preocupa și de câmpiile prinse între pădurea, pe care cultivând-o sunt obligați să o calce și cunoască. Cei cca 10.000 funcționari de stat ai pădurilor țării pot realiza cu totul altă administrație și ocrotire a vânatului,

decât ceea ce — chiar cu cele mai bune intenții și străduințe — a putut și poate realiza hibrida organizație independentă a vânătoarei.

Iar chestiunea branconajului nostru e asemeni celei a crescătorului de struți, care în viața lui a îndrăsnit să-și pună la pălărie un fulg cules dela pasărea crescută și îngrijită în ograda lui.

Ceea ce mă surprinde încă, este faptul că până acum silvicultorii noștri nu au găsit cu cale să opună acestei dialectice și metodei de reminiscență fanariotă câteva adevăruri elementare. Astfel nu s'a vorbit încă de *pregătirea vânătoarească* a inginerilor silvici și nu s'a insistat hotărît asupra ideii notate în citatul german, care precede aceste rânduri: „*Vânatul aparține pădurii iar vânătoarea vieței forestiere*. Cu ambele stă în cel mai strâns contact protecția naturii”.

Ori, dacă se judecă lucrurile la rece, nimeni nu poate contesta inginerului silvic o pregătire vânătoarească neegalată nu numai de cineva dintre cei cari conduc destinele economiei vânătoarești ci poate chiar de majoritatea vânătorilor academic pregătiți din străinătate.

Intr'adevăr, învățământul nostru forestier a evoluat în ultimii 14 ani, de așa manieră încât astăzi integrează armonic toate disciplinele hubertiene, ceea ce nu s'a putut încă realiza nicăeri în lume, nici chiar în Germania din vremea profesoratului lui Endres. Să justificăm această afirmație, trecând într'o scurtă revistă programa analitică a catedrei de vânătoare dela Școala Politehnică. Iată, enumerate în ordinea lor organică, materiile ce se predau elevilor noștri ingineri silvici:

1. Istoria vânătoarei (curs litografiat, 2 volume).
2. Monografia vânatului (studiul fiecărei specii autohtone), manuscris.
3. Ocrotirea vânatului mare (manuscris).
4. Ocrotirea vânatului mic (lucrare tipărită).
5. Hrana vânatului util în timpul iernii (idem).
6. Dreptul vânătoresc (manuscris).
7. Piscicultura în apele de munte (manuscris).

Aceste cursuri teoretice sunt completate prin lucrări practice pe teren, așa încât viitorul inginer silvic să aibă încă din școală ocazia să se familiarizeze cu problemele de ocrotire și cultură a vânatului. În acest mod fiecare inginer silvic, provenit dela Școala noastră Politehnică, înseamnă un vânător corect, adică un om pentru care activitatea de „pușcaș” se subordonează aceleia de ocrotitor

și înțelegător al importanței vânătoarei ca factor al economiei naționale. Singura completare, ce mai trebuie adusă învățământului nostru vânătoresc, este o mai amplă activitate practică. Aceasta nu s'a putut realiza până în prezent, din motivul că toate încercările făcute de a achiziționa terenuri pentru elevii școlii s'au isbit de anume greutăți la serviciul vânătoarei.

Din cele de mai sus, reiese cu suficientă claritate importanța ce se dă învățământului vânătoresc la secția silvică a Școlii Politehnice și temeinica pregătire a inginerilor silvici în materie de vânătoare. Nu e necesar să notăm aici recunoștința noastră d-lui prof. Gh. Nedici, căruia i se datorește această îmbucurătoare stare, deoarece meritele D-sale pentru știința, organizația și legislația vânătoarească a României îi sunt prea mari satisfacții spre a le mai putea adăoga ceva cu umilul semn de recunoștință al elevilor săi.

Datorită studiului din școală inginerul silvic este astăzi în măsură să rezolve în modul cel mai just orice problemă vânătoarească. Cumulând cunoștințelor sale de specialitate cu studiul amplu al doctrinei vânătoarești, el e singurul îndrituit să se ocupe cu ocrotirea — selecționarea — ameliorarea speciilor și valorificarea vânatului de pe plaiurile și din codrii noștri.

Amenajarea unui teren pentru cultura vânatului mare, combaterea rațională și eficace a braconajului, evitarea pagubelor cauzate de vânat, învățămintele ce se pot trage din urmele vânatului, când, cum și cât vânam? etc., etc. sunt toate probleme pe care cineva le poate rezolva numai având la bază un studiu metodic și temeinic. Este evident că multe din aceste lucruri se pot învăța dintr'o susținută activitate practică, dar practica înseamnă prin ea însăși tatonare iar tatonarea aduce cu ea pierderi de timp și material.

În afară de aceasta, activitatea vânătorului, pătruns de concepțiile curente ale doctrinei și practicei apusene, îl obligă la o serie de cunoștințe din domeniul botanico-forestier, care pentru orice inginer silvic sunt noțiuni elementare de specialitate, dar rămân lucruri cu totul noi pentru vânătorul pușcaș a cărui principală ocupație nu are nimic comun cu științele silvice.

În primă concluzie, deci: *Corpul inginerilor silvici este pregătit temeinic pentru a cultiva, ocroti și valorifica vânatul, în modul cel mai bun și cel mai științific.*

Prin numărul și răspândirea lui pe tot cuprinsul țării, corpul silvic român dispune de un personal organizat, care prin însăși activitatea lui curentă are creat cadrul din care poate mai bine decât oricine să se ocupe de toate problemele economiei vânătoarești. Trecerea administrației vânătoarei sub egida Direcției Regimului Silvic, din Ministerul de Agricultură și Domenii, ar avea și o altă consecință imediată : reducerea cheltuielilor ce se fac azi la Serviciul Vânătoarei.

În sfârșit, trecerea vânătoarei în cadrul economiei forestiere ar curma încă una din puținele anachronisme ale organizației noastre de stat, pe care actualul Serviciu al Vânătoarei îl reprezintă. Acest mod de rezolvare este pentru noi o chestiune de prestigiu, iar pentru Stat o problemă de raționalizare economică a factorilor lui de producție.

Problema zilei este ,deci, să găsim modalitatea de a realiza acest desiderat, pe care „Legea pentru administrarea pădurilor” din 1930 îl transformase în fapt, dar pe care decizii ministeriale ulterioare l-au perpetuat încă până azi. Să găsim această modalitate, chiar dacă pentru ajungerea la țelul final va trebui să părăsim metodele utilizate până acum și să trecem la o acțiune de proporții, bazată pe o documentație în genul celeia utilizate în 1932 de „Hubertus” în lucrarea intitulată : „Vănatul și vânătoarea în România”.

O acțiune este cu atât mai imperios necesară, cu cât perspectivele apariției în România a unui conducător politic, în genul lui Hermann Göring, sunt încă depărtate și imprecise. Ori, nouă, un astfel de om, ne lipsește. Ce a realizat el în 1934 pentru Germania, am avut ocazia să arăt pe larg în *Viața Forestieră* din Noembrie 1936. *Coordonarea silviculturii, vânătoarei și protecției naturii*, într'un regim legislativ unitar, sub o singură conducere, într'o mare organizație administrativă, ale cărei țeluri, metode și realizări să aibă în vedere numai interesele neamului și economiei naționale, purificate la maximum de sgura intereselor și ambițiilor personale abundă astăzi. Aceasta este reforma care ne trebuie și pentru realizarea căreia nici un efort nu trebuie precupețit.

ASOCIAȚIA VĂNĂTORILOR INGINERI SILVICI («A. V. I. S.»)
— PROGRAM ȘI REALIZĂRI —

de Ing. Th. Teodorescu

Bogăția în vânat a țării noastre face ca vânătoarea să se practice pe o scară întinsă, existând peste tot asociațiuni în acest scop. Putem spune chiar că avem o mișcare vânătoarească cristalizată prin Uniunea societăților de vânătoare și revistele de specialitate ce apar în țară. A fi vânător în accepțiunea modernă a cuvântului nu înseamnă numai a ucide vânatul, ci a-l ocroti în timpul când se înmulțește, a-i crea condiții ușoare de viață, etc. Mișcarea de care am pomenit mai sus se îndreaptă tocmai în această direcție.

În această lume a vânătorilor se întâlnesc oameni din toate straturile sociale. Puțini sunt însă inginerii silvici cari iau parte sau cari s'au făcut remarcăți în această ramură de activitate, cu atâtea contingente cu silvicultura, deși cu pregătirea ce o au, ar trebui să aibă un rol de prim plan. Ce formidabil mijloc de propagandă, atât pentru Corpul Silvic, cât și pentru apărarea fondului forestier s'ar face dacă pretutindeni inginerul silvic ar fi factorul de căpetenie al mișcării vânătoarești. El ar trebui să fie specialistul care să organizeze terenurile societăților locale și la care să se facă apel pentru rezolvarea oricărei probleme vânătoarești.

În realitate însă, majoritatea inginerilor silvici s'au dezinteresat pentru faptul că nu au înțeles „economia vânatului” și au privit această activitate ca un sport costisitor pentru care nu simțeau vocație.

Intr'adevăr, pentru a înțelege importanța acestei economii trebuie să fii un vânător format. Or, inginerii silvici după ce ies din școală, nu aplică cunoștințele căpătate decât dacă din întâmplare sunt vânători sau intră în vreun cerc de vânători.

Sezizați de această stare de fapt, grupul de ingineri silvici ce formau Cercul Sportiv Silvic — de sub președinția D-ului Insp. G-ral M. Ștefănescu-Suhățeanu, — au transformat acum patru ani acest cerc în „Asociația Vânătorilor Ingineri Silvici” sau prescurtat A. V. I. S.

Scopul propus era :

1. Desvoltarea gustului pentru vânătoare și formarea de vânători corecți din inginerii silvici meniți, prin pregătirea ce o au, să fie dați de exemplu în lumea vânătorilor.
2. Desvoltarea interesului pentru „economia vânatului”.

3. Utilizarea acestui mijloc de propagandă pentru interesele Corpului Silvic și ale fondului forestier al țării.

Mijloacele alese pentru realizarea acestor deziderate au fost :

1. Organizarea de vânători în grup, pe terenurile ce le va achiziționa și amenaja societatea, pentru a se da puțință membrilor ei să-și apropie și să pună în practică cunoștințele și regulile corecte vânătoarești.

2. Organizarea de terenuri model, menite propagandei, unde se vor invita personagiile de marcă ale țării, pentru a vedea opera înfăptuită și a fi apropiați intereselor Corpului Silvic.

Aceste lucruri nu erau însă ușor de realizat, pentru faptul că la data când a luat ființă societatea noastră, cele mai bune terenuri erau ocupate de societăți vechi, cu mijloace financiare pe care noi nu puteam spera să le avem.

Lupta a fost grea și inegală și numai perseverența noastră ne-a putut aduce la realizările ce le vom expune mai jos. Achiziționarea și organizarea de terenuri bune necesită cheltuială mare. Un vânător format înțelege aceasta și nu dă înapoi în fața unor cotizațiuni mai mari, însă cum scopul principal al Societății era formarea de noi vânători, începătorii ar fi pregetat. Din această cauză, deși fixasem la început o cotizație lunară de 100 lei, am fost nevoiți s'o reducem la 50 lei lunar. În primul an de activitate am avut 20 membri, iar bugetul a fost format din cotizațiile lunare, plus suma de cca. 15.000 lei, rămași dela fostul Cerc Sportiv Silvic.

Numărul membrilor a crescut treptat, ajungând în acest an la 40, ceace ne îndreptățește să facem constatarea că mișcarea a început să intereseze membrii Corpului.

În ce privește achiziționarea de terenuri, Societatea și-a propus să obțină terenuri ce se pot preta pentru organizarea de centre de vânat, adică acele terenuri, cari prin întinderea și situația lor, să poată da puțința unei amenajări pentru normala dezvoltare a vânătorului. Aceste centre urmau să se compună atât din terenurile Statului, cât și din terenurile comunale, situate în jur. Dacă în parte am izbutit, să arendăm terenuri de ale Statului ce satisfăceau condițiunile cerute, nu am reușit încă să achiziționăm terenurile comunale. Ne-am lovit de aversiunea comunelor, de a ni le arenda, deoa-rece au văzut că Societatea noastră, face o pază serioară, ceea ce ar

fi împiedicat vânatul ilicit sau braconajul, practicat de exponenții comunelor.

Dăm mai jos terenurile achiziționate, pe care le considerăm ca nucleele viitoarelor centre :

1) Grupul pădurilor Dridu-Deleanca, Morăreanca și Strojiesca, cu zăvoaiele Iuru și Neguțoaia din Ocolul silvic Gruiu, situate la cca. 40 km. de București.

Terenul comunal Dridu, fiind liber, am făcut demersurile necesare pentru obținerea lui, completând prin aceasta un fond excelent pentru iepuri, prepelițe, potârnicși și eventual fazani, în zăvoaie.

2) Pădurea Murfatlar, pendinte de Ocolul silvic Murfatlar, în imediată apropiere de gara cu același nume, de pe linia Constanța, deci foarte ușor accesibilă, prezintă marele avantaj că este singura pădure pe o rază de cca 20 km. și poate forma centrul unui excelent fond de vânăț pentru iepuri, potârnicși, prepelițe și vulpi.

Tratatativele pentru arendarea terenurilor comunale din jur sunt într'o fază avansată și sperăm că va fi în curând un fapt îndeplinit.

Deasemenea mai avem arendate pădurile Păunoaia-Culari din Ocolul Țigănești și Dușani din Ocolul Ghimpați, care împreună cu cele dela Gruiu și Murfatlar servesc organizării de vânători pentru atingerea primului scop propus, — apropierea cunoștințelor corect vânătoarești.

Pentru terenuri de munte Societatea a arendat pădurile Ocolului silvic Cislău, care, deși au o suprafață totală de cca 8.000 Ha. sunt însă împrăștiate în trupuri mici. Aarendarea acestor terenuri s'a făcut avându-se în vedere perspectiva unei asociațiuni cu proprietarii particulari din regiune, ceea ce ne-ar fi dat posibilitatea creerii unui mare fond în scop de propagandă. Nereușita acestei asociațiuni ne-a făcut să lăsăm terenurile pentru vânători în grup.

Urmărind însă ideia creerii unui mare fond model, în scop de propagandă, am reușit să arendăm pădurile ocoalelor Cașin și Soveja, ce formează împreună un masiv neîntrerupt în suprafață de cca. 24.000 Ha. După obținerea acestui fond toată atenția și sforțările noastre au fost îndreptate pentru amenajarea lui. Însă organizarea unui asemenea teren cere cheltueli, cari depășeau slabele noastre mijloace.

Cu toate acestea, grație perseverenței noastre, subvenției acordate de Societatea Progresul Silvic (15.000 lei în anul 1935 și

30.000 lei în 1936), precum și concursului dat de câțiva camarazi din conducerea Casei Pădurilor, cari au înțeles importanța acestei opere, am reușit să facem primii pași pentru organizarea lui.

Astfel, s'au reparat o parte din drumurile strategice rămase în părăginire din timpul războiului și s'au făcut cărări noi în lungime totală de cca. 60 km.

S'au făcut sărării și adăposturi de hrană în punctele cele mai nimerite, ceea ce a avut ca urmare fixarea în teren a unui vânat impresionant, ca număr, pentru un început.

Fixarea vânatului a fost și o consecință a liniștei ce a domnit în teren în acești doi ani de când l-a arendat Societatea noastră, liniște datorită pazei severe făcute. Societatea are angajat un paznic specialist cu două ajutoare.

Pentru distrugerea răpitoarelor venite și ele în număr mare, în special lupi, s'au pus numai în acest an patru cai otrăviți.

S'a înzestrat terenul cu două case; una la punctul „Înțărătoare”, reparată numai din fostele case ce au servit la exploatare, cu zece camere — în parte amenajate cu mobila, rufăria și vesela necesară pentru șapte persoane — și o a doua, la punctul „Sboina”, cu camere, construită din nou.

Nu s'a permis membrilor Societății să vâneze nimic în acest teren, deoarece amenajarea lui o facem numai în scop de propagandă, rezervându-l pentru oaspeții de marcă din țară sau străinătate, pentru a dovedi priceperea inginerilor silvici de buni organizatori și ocrotitori, atât de defăimați de cei interesați.

Dela cele realizate și până la punerea la punct a unui astfel de teren, este o mare distanță, dat fiind lipsa de mijloace care ne îngheață inițiativa.

Completarea sărăriilor, cărărilor, adăposturilor de hrană și a mobilierului necesar celor două case — ne cer sume importante — cca. 200.000 lei, cari repartizate pe un timp de 3—4 ani ar reveni la minimum 50.000 lei anual.

Pentru vânatul de apă, Societatea a achiziționat balta Bordușani, din Ocolul silvic Călărași, unde, datorită concursului dat de Direcția București, s'a construit o casă în mijlocul terenului, la punctul de pasaj al rațelor, precum și balta Giulești, situată imediat lângă București, un teren excelent pentru becaține și duble.

• Ca program pentru viitor, Societatea își propune :

1. Amenajarea terenurilor deja arendate și completarea lor cu terenurile comunale inconjurătoare.

2. Amenajarea fondului Cislău — în tovărășie cu marii proprietari Maican, Groedel, etc.

3. Completarea amenajerii fondului Cașin-Soveja : cărări, sărării, adăposturi de hrană, observatoare, mobilier, etc.

4. Amenajarea terenului de baltă Bordușani : bărci, mobilier la casă, etc.

5. Arendarea unei păduri în vederea înființării unei fazanerii.

Realizarea programului de mai sus ar da posibilitate Asociației A. V. I. S. să îndeplinească în totul scopurile propuse la înființarea ei.

Un simptom îmbucurător este că : înfăptuirile realizate de Asociația noastră a găsit ecou în o parte din camarazii noștri din exterior.

Astfel s'au constituit asociațiuni de vânători silvici în Direcțiile Craiova, Lugoj și Cluj, păstrându-se ca titlatură tot A. V. I. S., cu indicațiile Oltenia, Banat și Cluj.

Exemplul ar trebui urmat de toți colegii din exterior înființându-se asemenea asociațiuni în toate Direcțiunile din țară, căci numai printr'o asemenea operă constructivă se va putea spulbera insinuarea răuvoitorilor interesați, că inginerii silvici sunt braconieri.

Chiar greșelile persoalului inferior se răsfrâng tot asupra noastră. Insinuarea își face drum, cazuri izolate, săvârșite poate din ușurință de membrii corpului, fac să se acrediteze ideea că nu respectăm dispozițiile legilor, pe care trebuie să le aplicăm.

Facem un călduros apel către toți colegii cari, dacă nu simt chemarea de a contribui la opera începută de noi, să nu ne îngreueze situația și să se abțină de a comite vreo ușurință care i-ar putea pune în conflict cu legea sau cu dispozițiunile Ministeriale, privitoare la vânătoare, deoarece — repet — din cazuri izolate se face monedă forte pentru defăimarea întregului Corp.

De asemenea, rugăm colegii, șefi de ocoale, să prevină și să sancționeze cu strictețe abaterile Corpului inferior, căci se resfrâng tot asupra noastră.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA VANATOAREI

de Otto Witting

Politica de vânătoare a unei țări poate tinde spre următoarele două direcții :

1. Folosul financiar maxim, adică cel mai mare câștig net, care se poate obține din vânătoare, prin comercializarea vânătoarei, accentul fiind aci pus pe veniturile materiale ;

2. Conservarea și înmulțirea necondiționată a obiectului vânătoarei, a vânatului, care, fiind un avut prețios național și poporal, constituie proprietatea tuturor și ca atare trebuie neapărat conservată. Aci punctul de greutate zace pe valorile ideale, etice.

Dacă se urmărește numai unul din aceste două principii, în special aplicându-se el cu o consecvență exagerată, acest fapt poate avea cele mai avantajoase consecințe pentru întreaga economie a țării și în special pentru economia de vânătoare.

Aplicându-se d. e. prima tendință, de a obține din vânătoare folosul material maxim, fără alte considerațiuni, consecințele nefavorabile pot fi următoarele :

Străduința de a obține o supraproducție a vânatului din motive financiare și materiale, cu scopul de a produce cele mai mari venituri, va avea ca urmare desavantajii economice grave, căci această vor putea realiza numai în dauna economiei agricole (pagube în agricultură, periclitarea creșterii vitelor) și în dauna economiei forestiere (nimicirea plantațiilor și vătămarea arboretelor tinere).

Pe de altă parte exploatarea exagerată și fără scrupule a stocului de vânătoare existent — numai în vederea obținerii celor mai multe venituri —, conduce la stărpirea completă și sigură a vânatului, care este un bun național de o neprețuită valoare.

Mult s'a păcătuț în trecut în această privință în toate țările din Europa.

Deasemenea este cu totul greșit a te călăuzi, în politica de vânătoare a unei țări exclusiv numai după puncte de vedere ideale-etice, adică a se aplica a 2-a tendință susamintită, deoarece aceasta s'ar face în dauna veniturilor financiare ale țării, pe de altă parte însă nu s'ar da cuvenita atenție și importanță drepturilor de proprietate, întemeiate, ale proprietarului fondului de vânat.

Abia dacă ținem seamă de ambele aceste puncte de vedere.

îmbinându-le, i se poate da politicii de vânătoare a țării direcția exactă a unei dezvoltări sănătoase și raționale.

În consecință, fiecare politică de vânătoare a unui stat trebuie să cuprindă următoarele puncte de vedere, cardinale :

Convingerea profundă despre imensa valoare economică a vânătoarei, care trebuie exercitată în modul cel mai rațional, în beneficiul țării și al fiecărui cetățean.



Cliseu O. Witting

Cervi carpatini, vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

Concepția înțeleaptă, că vânatul, ca bun al poporului, trebuie întreținut în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locale, și că creșterea și calitatea vânatului trebuie îngrijită și ameliorată prin ocrotirea și conservarea lui, în așa fel ca fiecare specie de vânat, și anume, fără considerare dacă ea este vânat răpitor sau vânat util, să-și aibă locul și condițiunile sale prielnice de trai și de dezvoltare și să fie conservată viitorului în calitatea cea mai bună și în cantitatea corespunzătoare împrejurărilor locului.

În această ordine de idei intră și colonizarea vânatului pierit într'o anumită regiune și reducerea la proporția naturală, admisă de condițiunile locale, a numărului prea sporit al vânatului.

Timul când vânătoarea servea mai ales pentru satisfacerea unor instincte egoiste și capriciilor suverane a câtorva privilegiați, a trecut de mult și să sperăm pentru totdeauna.

Oare scopul și rostul unui vânător să fie într'adevăr, de a împușca vânatul oricând și oricum în număr cât mai mare și fără considerare la calitatea și vârsta lui? Sau ar trebui ca vânătorul să-și aștepte plăcerea cea mai mare și adevărată sa mândrie într'o atitudine rezervată și moderată față de vânat, într'o atitudine de altruism și prietenie?

Numai acela merită să poarte numele de vânător, care a stabilit un contact intim între el și vânat, care își cruță mai mult vânatul, decât să-l urmărească, și care îl împușcă numai atunci, când este silit de considerațiuni economice și de selecționare.

Astfel, mai ales vânătoarea asupra vânatului mare, trebuie să se limiteze în special asupra faptului de a-l crește, prin cruțare, până la cifra proporțională, care i se cuvine în baza împrejurărilor naturale date, și apoi, după obținerea acestei proporții naturale și sănătoase, să împuște, anual, numai atâta vânat, cât reprezintă sporul său natural și efectiv.

Aci se va avea mereu în vedere calitatea, iar nu cantitatea.

Deoarece vânătoarea impune vânătorului înalte îndatoriri morale și de specialitate —, disciplina severă față de sine însuși, cuget curat și nobil față de vânat, care, ca ființă a naturii, nu este de fel inferioară omului, apoi îi impune pătrunderea adâncă a individualității vânatului și o caldă înțelegere pentru condițiunile lui de viață, — din aceste motive este pe deplin îndreptățită dorința de a se crea o breaslă vânătorească, bine organizată, care să cuprindă pe toți vânătorii, — așa precum s'a făcut aceasta în Germania, prin crearea legii de vânătoare din anul 1934.

Întâiul principiu ar fi să se accepte în această breaslă numai aceia, cari posed aptitudinea necesară, morală, fizică și de specialitate.

Astfel înscrierea în această breaslă ar trebui să fie condiționată de depunerea unui examen și ar trebui să se înființeze, ca și în Germania, un consiliu disciplinar, care ar urma să îndepărteze din breaslă, pe toți aceia, cari s'ar dovedi ulterior de neapți, fără considerare la rang și demnități.

Abia prin formarea unui spirit de comunitate și de breaslă, bine dezvoltat, în sânul acestei bresle, vânătoarea ar ajunge prin educare, la acel înalt nivel moral, general, care i se cuvine în temeiul caracterului ei individual.

Vânătoarea nu este o ramură a sportului, precum se afirmă adeseori, în mod eronat, pentru că ea nu cunoaște recorduri, — cel puțin nu ar trebui să cunoască recorduri, bazate pe numărul animalelor răpuse, și pentru că, în definitiv, ea nu însemnează o măsurare exterioară a puterilor omului cu cele ale vânatului.

Un singur record este admisibil la vânătoare, — dar și acesta nu este al vânătorului, ci al vânatului, anume calitatea și frumuse-



Cliseu O. Witting

Cerbi carpatini, vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Cluc.

țea trofeului de vânătoare, pentru care, natural, că și vânătorul are un merit, deoarece se știe că un animal bătrân, care reprezintă un trofeu frumos, este mai greu de răpus, decât unul tânăr și mai puțin frumos.

Acest record însă nu are nimic comun cu recordurile sportului.

Vânătoarea nu este însă sport nici din motivul că ea reprezintă eminente valori economice și pentru că la vânătoare este vorba de momente de sentiment și de valori etice, hotărîndu-se asupra morții și vieții unor ființe ale naturii.

Prin vânătoare își găsește expresia un instinct înrădăcinat și străvechi al omului, care există pur și simplu și nu poate fi înlăturat, și care reprezintă un fel de luptă pentru existență.

Firește că această luptă a luat cu totul alte forme și alt cu-

prins astăzi, după trecerea atâtor secole și milenii, în urma progresului culturii și civilizației.

Astăzi vânătoarea are rostul de a trezi și desvolta în om instinctele nobile și cavalierești, esențialul fiind totdeauna frumusețea și curățenia cugetului, iar nu succesele exterioare.

INGINERII SILVICI ȘI VANATOAREA.

de ing. silvic I. Rătan

«Vănatul este un produs accesoriu al pădurii»...

Și totuși inginerii silvici, în căror gospodărie și grije în executarea serviciului intră și vânătoarea, sunt deposedați de dreptul lor legitim, sunt excluși dela preocuparea care se împletește atât de intim cu toate treburile lor pădurărești.

Aceasta, cu toate că în cursul specializării inginerului silvic, știința vânătorului și vânătoarei se predă metodic, dela catedră înaltă, căutând a întregi în măsura realizărilor moderne, cultura inginerului silvic, așa cum se face în toate școalele de silvicultură din lume.

Și-i natural să fie așa, fiindcă vânat fără pădure nu se concepe, deși pădure fără vânat se va putea vedea, fără însă s'o dorim. Vânătoarea fiind un proces de recoltarea produsului numit vânat, trebuia deci să fie dată tot în grija celor care stăruesc pentru cultura vânătorului.

Dar de dragul nu știu căror ambiționi, ce azi apar destul de injuste, vânătoarea este încăpută pe mâini streine, de vreme ce puține sunt societățile de vânătoare ce au îngrijit și de ocrotirea vânătorului cu mijloace convingătoare, fără să fi lăsat ca D-zeu cu marea-i milă să aibă grije și de vânatul, care din zi în zi este în descreștere și împuținare, fapt care face cea mai bună dovadă a celor afirmate.

Legea de vânătoare, dealtfel ca toate legile noastre, elastică și cu lux de preocupări în ceea ce privește ocrotirea vânătorului, a condus la realizări sigure : *impuținarea vânătorului*.

Cine vrea să se convingă de aceasta, sau de contrariul chiar, să observe câte dispozițiuni ministeriale de oprirea vânătoarei s'au dat peste legea susnumită !

S'au pus o serie neîntreruptă de formalități în fața posibilității intrării inginerului silvic ca factor activ în ceea ce privește vânătoreea propriu zisă, în loc să-l impună din oficiu, ca pe un adevărat specialist și producător, cultivator al vânatului și mai ales ca pe cel mai îndreptățit ocrotitor.

I se cuvenea și i se cuvine aceasta, fiindcă pe lângă faptul că are cultura metodică a științei vânatului, el, prin funcțiunile sale de



Cișeu O. Witting

Cerbi carpațini, vânați în terenul de vânătoare Ditrău, Jud. Ciuc.

silvicultor, conduce astfel arboretele, cultivă de așa manieră pădurea, încât este singurul care face proprice dezvoltarea vânatului, ocrotirea și selecționarea lui.

Silvicultorul prin activitatea lui pe teren, vine în contact cu întreg stocul de vânat și-i poate simți din timp toate lipsurile, toate necesitățile lui.

Dar prin legea în vigoare s'a vitregit atât de mult vânatul, prin însăși vitregia cu care s'au tratat silvicultorii față de vânătoreea, încât nici poliția vânătoreii, nici controlul acestor operațiuni nu s'au încredințat silvicultorului. Și s'a păcătuit mult prin aceasta, când s'a înțeles că a face controlul vânătoreii este sinonim cu a face numai poliție prohibitivă și restrictivă a vânătoreii — care nici nu se face conștiincios —, căci prin controlul vânătoreii trebuie înțeleasă constatarea stării de fapt a vânatului, cu toate necesi-

tățile lui, lucru care-l poate face în adevăratul sens al cuvântului, numai silvicultorul, cunoscătorul vieții întregului complex al pădurii.

Ba mai mult, paza și poliția vânătorului s'au dat pe mâini mult mai puțin pricepute decât ale unui inginer silvic, cum e cazul multor funcționari rurali de inferioară cultură, de nesocotită și nesinceră înțelegere a vânătoarei, pe mâna unor mici comercianți, braconieri deghizați în paznici de vânătoare, în apărători ai bunurilor țării, pe care le speculează în spiritul moralei lor de materialistă înțelegere.

Chiar și așa, este prea confuză repartizarea atribuțiilor și competenței poliției vânătoarei, care se face de tot felul de agenți și polițiști, unii reprezentanți ai Ministerului Domeniilor, alții ai Ministerului Finanțelor, alții ai Ministerului de Interne, etc. toți buni pentru acest gen de serviciu și fiecare crezând că numai el are acest drept, de unde și haosul răspunderilor, pe care chiar ei îl sesizează destul de practic.

Suntem singura țară în care silvicultorii sunt puși în afara legii vânătoarei, considerați particulari și dușmani ai vânătorului.

Desigur o aberație ca multe altele în țara noastră, aberație care conform unei tradiții de înțelegerea stărilor de fapt, va stărui până ce va deveni presantă și necesară, opera de refacere a vânătorului, operă care în mod sigur va reveni atunci numai silvicultorului, impusă și poate și reproșată (!) de însăși autoritățile de stat.

Asemenea stări de fapt s'au petrecut la noi de curând cu terenurile degradate, care au fost puse în gâtul silvicultorului, după ce ani de zile operațiunile de exploatarea pădurilor, au fost date pe mâna diletanților nepricepuți și iresponsabil moralicește (penalitățile nu se aplică) ostracizând silvicultorul în fața acestor acțiuni.

Nu suntem departe cu situația vânătoarei și a vânătorului de aceea a terenurilor degradate, cu atât mai mult cu cât chiar o sinceră analiză de conștiință și privire retrospectivă din partea celor care au avut până azi în mâini destinele vânătorului, avem convingerea că ne-ar îndreptăți întru toate aceste prevederi.

Este poate vina și a noastră a silvicultorilor, că am fost prea slabi, prea modești și neatenți în această chestiune: de aceea, o re-deșteptare pe temeuri sincere și desinteresate, este nu numai o restabilire a unei stări de fapt cu frumos viitor economic și estetic pentru țară, dar și o datorie pe care trebuie să o îndeplinim cu mândrie și cu toată demnitatea, spre binele tuturor.

VANATUL ȘI INVOIRILE LA PAȘUNE

de Ing. Insp. Al. Ștefănescu

Este ceva natural că vânatul de toate categoriile și de toate mărimile, exceptând bineînțeles cel de baltă și majoritatea dintre păsările migratoare, să-și aibă casa și masa în pădure. Deși câteodată, vânatul iese din pădure pentru a se înfrupta din roadele agriculturii propriu zise — cum și când poate — totuși acolo, — în umbra desigurilor generoase, — își găsește mediul prielnic prin excelență pentru trai ; acolo se adăpostește de intemperii și de inamici, acolo își crește puii : acolo își are cimitirul propriu.



Cliseu O. Wittlug

Tapul negru, vânat în terenul de vânătoare Pojorta, Jud. Făgăraș.

Codrul e frate mai ales cu vânatul ! Căci „Românul” mai adesea îi este un frate vitreg.

Din nefericire nu în toate pădurile și mai ales nu în pădurea „oricui” vânatul trăește și se dezvoltă în bune condițiuni. Din cele circa 6½ milioane ha. păduri de pe întinsul țării, aproape jumătate sunt proprietate particulară mică (țărănească) și mijlocie, unde vânatul nu-și găsește condițiuni de dezvoltare atât de prielnice cât în restul de jumătate, constituind marea proprietate (Stat, Instituțiuni publice și mari proprietari particulari). În pădurile țărănești, mai ales vânatul a devenit o raritate, ca urmare a braconajului, ce intră în firea săteanului, oricât de puțin înstărit. Fără să fie nevoie de a

avea o statistică la îndemână, socotesc că orice vânător cunoaște „sărăcia în vânat” din regiunea dealurilor, unde se găsește majoritatea proprietății mici țărănești.

Trebuie, cu toate acestea, să recunoaștem că nu braconajul este cauza principală a împușinării în așa de mare proporție a vânatului din pădurile țărănești, cum și din toate pădurile, fără excepție. Alta este racila cea mare de care suferă vânatul, atât la șes cât și la deal și la munte. Această racilă — care, de fapt, a dăinuit totdeauna, dar fără să se simtă până într-o vreme, efectele ei dezaastroase — nu este alta decât „pășunatul”. Și în această ordine de idei, ne referim la pășunatul așa zis „legal” care deși în realitate, conform art. 15 din Codul Silvic, este admis cu restricțiuni severe în pădurile particulare și interzis cu desăvârșire în pădurile Statului și instituțiilor, el se tolerează în fiecare an, chiar dela intrarea în vigoare a acestui Cod, prin necunoscutul sistem al deciziilor ministeriale, sistem prin care orice lege poate deveni oricând literă moartă.

Deseori s'a vorbit în coloanele acestei reviste despre calamitatea învoirilor la pășunat în pădurile Statului, de pe urma căruia regenerarea atât prin lăstărire, cât și prin sămânță nu are decât de suferit. De aceea, pentru cunoscători în materie forestieră este stabilit ca o axiomă, că în ziua când se va opri cu totul pășunatul în pădurile Statului și se va putea supraveghea și reprima în mod eficace abuzul, ce se face în această privință în celelalte păduri (cu deosebire în cele particulare) problema regenerării pădurilor pe cale naturală nu va mai exista.

Prin analogie, se poate spune că odată cu rezolvarea dela sine a problemei regenerării pădurilor, prin interzicerea pășunatului se va rezolva în bună parte și problema regenerării (înmulțirii) vânatului.

Intr'adevăr :

a) În pădure fiind iarbă puțină (mai ales în porțiunile așa zise „defensabile” față de pășunat), vitele, cu voia sau fără voia păzitorilor cutreză peste tot locul și prin aceasta turbură liniștea vânatului, mai ales în perioadele de reproducție, care coincid tocmai cu epocile de învoire la pășune (Martie, Iunie).

b) Odată cu vitele mai vine și o droaie de javre de câini care, sub ochii indiferenți (ba adesea chiar încurajatori) ai copiilor mari și mici, se distrează fără odihnă, cu iscodirea tuturilor culcușurilor

de vânat, reușind adesea să-și facă și ceva „rost pentru ale gurii” flămânde.

„Juvățul reglementar”?!... Un *paliativ* searbăd, dacă nu o *parodie*. În orice caz, nu e pentru țara noastră, unde n'am ajuns până acolo cu educația câinilor și a oamenilor.

De câte ori n'a constatat orice vânător, că acolo pe unde umblă vitele, n'are ce căuta, fiindcă nu poate găsi nimic ?



Cliseu O. Witting

Regenerarea naturală de molid pe molidul doborât de vânt — circuitul vieții și al morții. Pădurea composesoratului Ditrău, Jud. Ciuc.

Vânatul nu preferă decât locurile tainice ; unde să nu simtă el acea odoare caracteristică prezenței vitelor domestice, — dela care adeseori se întâmplă să mai contracteze și diferite boli infecțioase sau paraziti. Cu atât mai mult fuge de locurile cutreerate de vite, când știe că acestea sunt întovărășite de dușmanii lor de moarte: câinii și asmușitorii acestora.

Iată deci că pășunatul este deopotrivă de dăunător pădurii, cât și vânatului.

Legiuitorul Codului Silvic, prin art. 15 nu s'a gândit, desigur, decât la protecția pădurii și era suficient dacă gândul acesta ar fi fost și ar fi și al celor chemați în supremă instanță să aplice, fidel, porunca legii.

Să sperăm totuși că dacă nu noi, urmașii noștri, vor avea

oazia să vadă, aplicându-se legea, în ce privește pășunatul în păduri.

Până atunci, credem că oarecare remedii binefăcătoare pentru buna dezvoltare și pentru înmulțirea vânatului s'ar aduce prin :

1) Obligatorietatea învoitorilor la pășune de a face garduri, prin care se să se separe materialmente de restul pădurii, porțiunile unde s'au învoit să pășuneze cu vitele.

2) Interzicerea cu desăvârșire a accesului câinilor în pădure ; agenții de poliție silvică să poată împușca orice câine aflat în pădure, fie că aleargă, fie că nu aleargă.

Sunt desigur măsuri de relativ mică importanță pentru marea problemă a vânatului, dar care au meritul că se pot aplica imediat, pe cale administrativă.

Poate undeva pe întinsul țării, ele nu vor fi constituind o inovație.

În orice caz credem că, *generalizate și aplicate cu strășnicie*, aceste măsuri ar aduce un folos real și palpabil pentru problema cinegetică dela ordinea zilei.

VANĂTOAREA, ÎN SERVICIUL REFACERII PADURILOR DEGRADATE.

de M. Petcuț



Degradarea pădurilor noastre din regiunile de câmpie, în vecinătatea stepelor, se datorește desigur și exploatărilor vicioase — tăieri făcute la vârste mari, de sus, așchiate, etc. —; cauza de căpetenie a degradării acestor păduri trebuie căutată însă, în vitregia factorilor staționali și în deosebi în pășunat, care fac viața acestor păduri și mai grea.

Mai toate aceste păduri, la origină, sunt arborete de codru tăiate la vârste mari și întinse prin lăstari.

La aceste vârste, oricât de închise ar fi arboretele, numărul arborilor la hectar se împuținează ; tulpinile fiind rare, numărul lăstarilor, cel puțin în prima jumătate a revoluției următoare, este mult prea mic ca să poată acoperi toată suprafața protejată, înainte

de tăiere, de coronamente mult mai mari. Urmarea acestei stări de lucruri este uscarea și înierbarea solului și, ca ultim corolar, condiții de viață mai rele pentru pădure.

Pe de altă parte, la vârste mari, puterea de lăstărire a tulpinilor slăbește; după câteva exploatări, aceste tulpini obolesc, încep să piară și arboretele să răresc și mai mult.

La obosirea tulpinilor vin să contribuie și celelalte vicii de exploatare de care am pomenit mai înainte: tăieri de sus, așchiate, etc.

Dintre factorii staționali, apa joacă rolul de căpetenie. În condițiuni normale, pădurile închise — în stare de masiv — scoboară cam până la 500 mm precipitații. Pe solurile afânate, limita se găsește chiar sub această cifră.

Deasupra acestei limite, golurile dintre tulpini, în crângurile de care am pomenit mai sus, se împlinesc cu o vegetație arbustivă destul de bogată, numai în câțiva ani după exploatare. Un minus de câteva zeci de milimetri sub această limită duce, dimpotrivă, la aspectul care ne este tutuzor cunoscut: câmpuri de vegetație ierboasă, din care răsar, ici și colo, arbori izolați sau pălcuri de arbori mărunți și piperniciți.

În țara noastră, în cea mai mare parte din regiunile ocupate de pădurile poenite, umezeala ar fi îndestulătoare ca aceste păduri să-și poată reface starea de masiv.

Factorul care stă în calea îndesirii lor este pășunatul. Această calamitate nu face atât de mare rău pădurilor dela câmpie prin ciuntirea lăstarilor și prin rănirea rădăcinilor, răniri care alcătuiesc focare de infecție pentru bolile criptogamice, cât îl face indirect, prin bătătorirea solului.

Prin îndesarea și bătătorirea solului, pământul se întărește și se usucă. Aci, apa ploilor și cea rezultată din topirea zăpezilor se infiltrează mult mai greu decât în cele afânate și acoperite de frunze moarte. Dar nu este destul atât, chiar această puțină apă care și-a putut face loc în astfel de pământuri, se evaporă mult mai ușor decât în cele acoperite cu frunze moarte.

Înierbarea și înțelenirea solului îngreuiază și mai mult pătrunderea apei în pământ și sporesc uscăciunea, prin apa pe care o consumă.

Pe astfel de soluri — înierbate și bătătorite — limita pădurilor închise se ridică mult mai sus. Când aceste soluri sunt și argiloase

de felul lor, această limită se situează între 560—525 mm, pe câtă vreme, pe cele medii, o găsim în jurul izohietei de 540 mm. Așa se înțelege de ce limita superioară a pădurilor poenite (stepea cu păduri) este ridicată așa de sus de P. Enculescu și tot acestor cauze — înierbarea și întărirea solului prin pășunat de o parte și argilozități lui excesive de alta — trebuie să atribuim și insulele unor astfel de păduri pe care le întâlnim în jurul centrelor Ploești, Nucet și Costești.



Cliseu M. Peitcut

Semințiș de gârniță într'un arboret de crâng nepășunat. Pădurea Ghimpați, Oc. Ghimpați.

Înlăturând această calamitate, cea mai mare parte din pădurile noastre poenite — cel puțin cele din câmpia Munteniei — s'ar putea închide și reface singure. Dovada o avem în cele câteva păduri, în care, fiind arendate pentru vânat, s'a oprit pășunatul.

Citez două exemple dintre cele mai concludente: pădurea Ghimpați din ocolul Ghimpați (Vlașca), arendată pentru creșterea fazanilor și pădurea Tămădău din ocolul Brănești (Ilfov), arendată pentru vânatul obișnuit.

În pădurea Ghimpați avem de a face cu un arboret de crâng în vârstă de 18—25 ani, alcătuit din cer și gârniță. Arendarea acestei păduri pentru creșterea fazanilor și deci oprirea pășunatului, a început în anul 1926. Astăzi un semințiș bogat (fotogr. No. 1) acoperă solul și umple golurile lăsate de coronamentele arborilor bă-

trâni. Acest semințiş a putut să nască și din sămânța arborilor azi în viață — lăstarii pot să facă sămânța și la 15.—20 ani —, dar e mai probabil că cea mai mare parte sunt pueți mai bătrâni, născuți înainte sau după exploatare, care, fiind mereu ciunțiți de vite au trăit numai prin rădăcinile lor, fără aparat aerian, până când condițiile de viață s'au îmbunătățit. Cazuri de acestea sunt numeroase și de ele mă voi ocupa cu altă ocazie.



Clișeu M. Petenș

Semințiş de stejar pedunculat în arboret de crâng nepășunat. Arendat pentru vânătoare. Pădurea Brătășanca, Oc. Brănești.

Cu aceste semințisuri, după exploatarea arboretului vârstnic de azi, pădurea Ghimpați nu se va mai număra printre pădurile degradate; ea va fi refăcută fără nici o altă intervenție din partea omului decât aceea a opririi pășunatului. În plus, vigoarea pădurii de mâine va fi sporită, căci arboretul viitor va fi provenit în cea mai mare parte din sămânță nu din lăstari.

Pădurea Tămădău este alcătuită și ea, tot dintr'un arboret de crâng, cam de aceeași vârstă cu cel dela Ghimpați, de care se deosebește, numai prin faptul că speciile componente nu sunt gârnița și cerul, ci stejarul pedunculat cu ceva stejar pufos. Oprirea pășunatului s'a făcut aci cam prin anul 1928. De atunci vegetația arbustivă dintre gohuri a sporit mult și semințişul de stejar se îndeșește și el pe zi ce trece (fotogr. No. 2), cu toate că această specie, în solurile bătătorite și înierbate, germinează foarte greu. Pădurea

Tămădău, ca și arboretul din pădurea Ghimpați, dacă se va continua să nu se pășuneze până la exploatare și dacă această exploatare se va face către vârsta de 30 ani, când arborii vor putea fructifica mai bine, va trebui scoasă și ea din rândul pădurilor dumbrăvite fără alte lucrări de refacere, deși se găsește foarte aproape, dacă nu este chiar la limita stepei propriu zise.

Vânătoarea constructivă, în deosebi creșterea fazanilor, ne este, prin urmare, un auxiliar prețios în lupta împotriva pășunatului și deci în acțiunea pe care o întreprindem pentru a reda acestor păduri aspectul și valoarea pe care factorii naturali o îngăduesc.

RECOMANDĂRI ÎN VEDEREA APLICĂRII LEGII PRIVITOARE LA PESCUITUL ÎN APELE DE MUNTE

de Ing. At. Haralamb

În cele de mai jos nu intenționăm să reluăm — deși ar fi util — tema : în sarcina cui trebuie să fie administrarea pescuitului în apele de munte. În această privință poziția noastră rămâne aceea stabilită cu alte prilejuri ¹⁾. Ea trebuie să intre în atribuțiunile exclusive ale Corpului silvic.

De data aceasta ținem doar să menționăm că de atunci și până azi s'au mai petrecut două fapte noi :

1) În anul 1935 s'a votat legea pescuitului în apele de munte, a căreia lipsă era pusă înainte oricâteori cineva făcea vreo obiecțiune că nu se lucrează nimic în materia aceasta :

2) Decretul recent privind reorganizarea Ministerului de Agricultură și Domenii.

Ne vom opri câte puțin asupra fiecăreia din aceste noi poziții.

Avem deci o nouă lege ¹⁾, care a înlocuit-o pe aceea din 1896. Așa suntem noi, facem mereu la legi, socotind că cele vechi nu sunt bune. În realitate de cele mai multe ori adevărata cauză a insuccesului sau a inactivității stă în faptul că nu aplicăm cum trebuie sau

1) a) Administrarea pescuitului în apele de munte. Comunicare făcută la a 47-a adunare generală a Societății «Progresul Silvic», la 26 Mai 1933. A se vedea darea de seamă — tipărită — a acestei adunări generale.

b) Depopularea apelor de munte. Causa causarum. Viața Forestieră. Nr. 6/934.

2) Mon. Of. Nr. 93 din 19.IV.1935.

nu aplicăm deloc ceea ce avem. Legea din 1896 nu era așa de rea precum s'ar crede. S'o citească cineva și chiar s'o compare cu cea de azi. Numai amenzile diferă. Uitasem însă de ea. Dar s'o lăsăm în pace, din moment ce avem o alta nouă-nouță.

Potrivit art. 9, 33 și 34, aplicarea dispozițiilor acestei noi legi se face de către Direcția Regimului Silvic, Casa Pădurilor Statului și Serviciul Vânătoarei și al Pescuitului în apele de munte, prin



Opustul dela Vidra pe Lotru, văzut din avai.

organele prevăzute la art. 66 și 94 din legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei.

Vedem dar că legea din 1935 împarte atribuțiunile.

Aceasta a fost însă numai de scurtă durată căci vine decretul recent de reorganizare a ministerului de resort ²⁾, care, prin dispozițiunile dela secția XII privind Serviciul vânătoarei și al pescuitului în apele de munte, caută să restabilească situația anterioară ¹⁾. Și

1) Codul Codul Hamangiu, vol. XXIII, 1935, pag. 365.

Mon. Of. 225/936, pag. 9014. Decretul este întocmit pe baza art. 7 din decretul regal 3029/935 ratificat prin legea publicată în Mon. Of. 92 din 18 Aprilie 1935.

aceasta nu o face prin art. 102 care precizează domeniul de activitate al Serviciului (unde nu se vorbește nimic despre pescuit) ci prin dispozițiunile articolului următor unde se precizează atribuțiunile celor două secții ale acestui serviciu.

Astfel, atunci când este vorba de *secția arendării vânatului și pescuitului în apele de munte* se arată că: „ia măsuri pentru arendarea și punerea în valoare a drepturilor de vânătoare și pescuit în apele de munte pe toate proprietățile statului; controlează arendarea și administrarea vânatului și a pescuitului în apele de munte pe proprietățile comunale și particulare din întreaga țară”.

Iar *secției de pază și protecție* i se precizează: „îngrijește de aplicarea dispozițiilor privitoare la paza vânatului și pescuitului în apele de munte; controlează societățile de vânătoare și pescuit în apele de munte; urmărește pe delicvenți..

Cu aceste spuse să trecem ceva mai departe, fără a urmări aici o analiză amănunțită a legii din 1935.

Legea așa cum este intitulată se ocupă numai de apele de munte, înțelegându-se prin această formulare acele ape care conțin sau sunt susceptibile să conțină orice specie de salmonizi (păstrăvi, lipani, lostrige) art. 1. Insemnează deci că potrivit acestui sens acordat de lege, o apă poate cădea sub prevederile a două legi și în atribuțiunile a două administrații diferite. Pe de o parte Serviciul Vânătoarei, Direcția Regimului silvic și Capsul care au în seamă partea de curs cuprinzând salmonide, iar pe de alta Paridul, pentru restul apelor curgătoare. Această dispoziție poate prilejui multe prejudicii și nemulțumiri. Primele trei administrațiuni, datorite personalului de care dispun, pot exercita o pază mai vigilentă. Cealaltă nu o poate face, în aceste ape interioare, decât folosindu-se tot de aceleași organe.

Nu vom intra acum în dovedirea acestor afirmații. Ținem doar să menționăm că organele de urmărire vor avea multe dificultăți din cauza acestei diferențieri și multe procese se vor pierde din această cauză. Deaceea socotim că ar fi fost mult mai bine să se considere ca ape de munte toate apele până la ieșirea lor din regiunea dealurilor.

În felul acesta s'ar fi pus sub protecția uneia și aceleași legi, uneia și aceleași administrații și două specii de pești din familia Cyprinidae: mreana (*Barbus fluviatilis* Agass.) și cleanul (*Squa-*

lius cephalus L. și *Sc. bipunctatus* L.). Acaste două specii care se găsesc în toate apele noastre intericare curgătoare, încep chiar din zona salmonidelor și sfârșesc la Dunăre. Ele sunt de o deosebită importanță pentru apele noastre intericare, fiind mult căutate și folosite de riverani. Legea din 1935 nici nu le amintește, deși, cum am spus mai sus, ele se găsesc și în zona salmonidelor. Insemnează deci că mrenei și cleanului să i se aplice dispozițiunile legii din 1896 chiar atunci când s'ar găsi în zona salmonidelor.



Opustul dela Dornșoara în Bucovina, văzut din Amonte.

Să trecem acum la câteva chestiuni de detaliu, dar de o mare importanță. Avem o lege nouă, dar dacă nu se aplică cum trebuie, sau dacă nu se aplică deloc este ca și când n'ar exista. Cum se poate ajunge mai bine la aplicarea ei?

Mai întâiu va trebui să se întocmească regulamentul de aplicarea legii. Aceasta cu atât mai mult cu cât legea, în cele mai de seamă prevederi ale ei, ne trimite la regulament: determinarea cursurilor de salmonide, fondul de pescuit, dimensiunile peștilor liberi la pescuit, permisul de pescuit, inspectorii și paznicii publici, constituirea societăților de pescuit. Iată atâtea posturi de seamă care urmează a fi precizate prin regulament. Socotim însă că regulamen-

tul trebuie să iasă din colaborarea tuturor organelor chemate să aplice legea.

Trebuie apoi să se dea cea mai mare atenție pazei. După noi, aici este punctul central al întregii chestiuni. De o bună pază depinde existența peștelui. În acest scop, credem că este absolut ne-



Obstacol natural (5 m. înălțime). Râul Cașoca în jud. Buzău.

cesar ca atât legea cât și regulamentul ei de aplicare să fie tipărite, într'un format de bužunar, în număr cât mai mare de exemplare și distribuite tuturor organelor chemate să aplice dispozițiunile acestei legi: celor de sus și mai ales celor de jos.

Dar broșura, cuprinzând numai dispozițiunile rigide ale legii și regulamentului, nu este suficientă. Pentru completa lămurire a celor mici cari sunt chemați să facă paza și să urmărească pe infrac-

tori, trebuiesc întocmite și tipărite — în aceeași broșură — instrucțiuni complete și clare, căutând să scoată în relief fiecare din dispozițiunile legii, însă expuse și aranjate de altă manieră, mai inteligibilă pentru ei. Să li se spună între altele care sunt peștii care intră în prevederile acestei legi, care sunt protejați și care — eventual — nu sunt; care sunt dimensiunile accesibile, când este interzis pescuitul, modalitățile de pescuit, etc. În sfârșit, să li se spună că din amenzile aplicate, descoperitorii au 50%.

Trebuie să se meargă chiar mai departe. Paznicii, în marș lor majoritate sunt oameni cu puțină știință de carte. Pentru ca procesele verbale întocmite de ei să nu fie lovite de nulitate prin cine știe ce chițibușuri de avocat, să se studieze un tip de formular de proces-verbal de contravenție, așa cum s'a făcut pentru cele privitoare la furturile de lemne, să se tipărească și să se dea organelor de pază — prin ocoalele silvice — în cantitate suficientă. Pentru eventualitatea când nu ar avea formularul tipărit, este bine ca în broșura tipărită despre care ne-am ocupat mai sus, să se tipărească și acest formular, pentru ca să poată să-l aibă de ghid. Odată cu aceasta să se întocmească instrucțiuni — și este bine să fie tipărite — arătând felul cum trebuiesc urmăriți delicvenții.

Înainte de a încheia voim să mai atragem atențiunea asupra altor două chestiuni de o mare importanță pentru existența peștelui în apele de munte. Este vorba de stricta aplicare a dispozițiunilor art. 11 și 12 din aceeași lege.

La art. 11 este vorba de stabilirea trecătorilor — scărilor — de pești în părțile de râuri unde se construiesc stăvilare sau orice alte instalațiuni cari împiedică circulația peștelui. La noi în țară, unde plutitul liber al lemnului, bazat pe mărirea, la un moment dat, a debitului râului prin liberarea unei mari cantități de apă strânsă prin ajutorul opusturilor, este foarte comun, stricta aplicare a acestor trecători este de o importanță capitală.

La art. 12 este vorba de apărarea peștilor, în contra stricăciunilor ce li se aduc prin instalațiunile hidroelectrice, turbine, mori, fierăstrae, etc..., prin așezare de site metalice sau alte dispozitive la intrarea canalelor de alimentare. Și acestea sunt de o deosebită importanță, fiind știut că în regiunile noastre de munte sunt foarte multe fierăstrae și mori. În această privință pot să afirm, fără a fi desmințit, că cea mai mare parte a acestor instalațiuni nu au prevă-

zute dispozitive de oprirea peștilor, ceea ce fac să se cauzeze mari prejudicii.

Ar mai fi de făcut și alte recomandări în legătură cu aplicarea legii privitoare la pescuitul în apele de munte. Ne oprim însă aici. Au semnalat cele de mai sus în credință că au o deosebită însemnătate și că dacă se fac, va fi numai spre binele pisciculturii în apele de munte.

OBSERVAȚIUNI ASUPRA LEGEI PESCUITULUI ÎN APELE DE MUNTE.

de Ing. V. Magdaș

În legiuirile gospodăriei silvice, ideea călăuzitoare este asigurarea perpetuării pădurii, prin continuitate în exploatare și regenerare.

În legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei, se urmărește deasemenea asigurarea continuității speciilor de vânat. Astfel, vânătoarea este oprită în timpul reproducerii și dezvoltării fiecărei specii. Se decretează opreliști pe un timp mai îndelungat, acolo unde vânatul s'a împușinat. Se îngrijește de ocrotirea și colonizarea vânatului nobil, etc.

Examinând legea pescuitului în apele de munte, se constată că, ideea continuității, abia este susținută, pe primul plan trecând exercitarea sportului. Deși prin art. 6 pescuirea păstrăvului (*Salmo fario*) este oprită pe timpul dela 15 Sept. până la 15 Martie sau pe timp limitat, problema reproducerii acestei specii nu este rezolvată.

Nici chiar dispozițiunile severe, în ce privește reprimarea delictelor, 500, 5000, 20.000, 30.000 lei amendă — închisoare dela 2 luni la 2 ani — nu ajută decât la favorizarea sportului și numai în mică măsură la procesul de reproducere a speciei. De colonizare și varietăți noi de pește, nu poate fi vorba în zona păstrăvului de munte, de oarece în această zonă, de ex. păstrăvul american (*salmo irridens*) nu rămâne, ci pleacă la vale, în zona lipanului.

Articolul din lege, care indică undița ca singura unealtă admisă pentru pescuit, s'ar părea că vine în ajutorul ocrotirii, dar nu și în al continuării speciei de păstrăv, deoarece tocmai undița este cea mai primejdioasă unealtă de pescuit. Folosită încontinuu, fără sec-

toare de cruşare distruge generaţii întregi, în mai mare măsură de cât oricare alt mijloc de pescuit (explozive, narcotice, etc.).

Vom încerca să probăm această bănuială asupra undiţii printr'o experienţă recentă. Deocamdată să vedem ce este cu ideea reproducerii speciei în vederea unei exploatari raţionale cu continuitate asigurată. Vedem că în cartea legii nu o găsim. O închidem prin urmare, rămânând să arătăm principalele cauze cari contribuiesc la depopulara apelor de munte.

Întâiu este *vidra*, despre care se afirmă, că mănâncă 1 kgr. peşte pe zi, într'un an 365 kgr. Fiind foarte sanguinată, omoară mai mult decât mănâncă. Acolo unde nu sunt paznici experţi şi nu sunt nici curse, două, trei vidre, pustiesc păstrăvii pe toate pâraele. Al doilea este vidra umană: pescarul, aşa cum ni l-a dăruit natura. Născut şi crescut pe ţărnişurile apelor de munte, cu opinci, cămaşe, pălărie ciulită şi spartă de trageri în ţintă.

În afară de cârlig îşi confecţionează singur undiţa: cojeşte o smicea de alun, îi leagă la capăt o sfoară, la care adaugă cârligul scos dela pălărie şi-i mai anină o muscă artificială, făcută de el din pană de cocoş — nu orice cocoş, ci anume cocoş — cu multă iscusinţă şi mândrie personală.

Acum e vorba numai în ce să pună păstrăvii prinşi. Foarte simplu: conturează cu bricşagul un mare oblong în scoarţa unui teiu, o despoaie de pe arbore, o îndoaie în jumătate, iar pe cele două margini, o tîveşte cu făşii din liberul scoarţei, sau cu câţiva spini. Prinde la capăt o curea tot din scoarţă de teiu, şi-i gata „tăşila“.

Pescarul e gata. Parcă are magnet aşa trag păstrăvii la undiţă, — deoarece cunoaşte la perfecţie tactica lor din toate punctele de vedere. Trece ca într'o plimbare, aruncă, zmânţeşte şi pleacă. Nu stă pierdut într'un loc, uitându-se în apă. În mai puţin de două ore a şi umplut traista.

Acesta este executantul prompt al tuturor cererilor de jos în sus şi de sus în jos, la cari „neapărat trebuie să facă faţă“, fie vorba de o numtă, expozeu politic, sau comisie administrativă, etc. Dacă mai are şi atribuţiuni de paznic, este o adevărată pacoste. Între alte mari calamităţi se numără şi înnămolirea icrelor depuse pe aria „batistelor“, degerarea multora din ele, şi în special caracterul torrenţial al părăului. În 1934 s'a produs o „rupere de nour“ deasupra bazinului de recepţie al unui părău de munte. Au fost ri-

dicate de şuvoaie rampele de încărcare ale societăţii de exploatare, cu toţi buştenii de pe ele. A fost ruptă linia ferată pe mai mulţi km., forţa torentului a încolăcit şinele, iar cu buştenii, izbea puternic în capetele de stânci şi pietre (2—3000 kg. un buştean), le disloca, adâncind albia. Urechia atentă putea să distingă din fierberea haotică a torentului, acel huriit adânc de răşniţă răguşită, produs de frecarea pietrelor, cari alunecau unele peste altele, mânate de apă.

În asemenea ocaziuni, păstrăvii adăpostiţi după cleanţurile dislocate, nu-şi mai pot menţine echilibrul, sunt luaţi cu duiumul, transportaţi şi aruncaţi de valuri la poalele muntelui prin porumbişti şi cuiburile de cartofi. La retragerea apelor rămân acolo cu pânţecel alb la soare; unii, morţi de asfixierea cu nămol; alţii, pe margini de băltoace scăzute, mai svâcnesc câteodată din coadă. Am văzut copii gălăgioşi şi femei culegând asemenea păstrăvi şi lipani. Prin urmare, cred că unul din motivele principale, pentru cari unele pârae de munte cu albia adâncită sunt lipsite de păstrăvi, este şi caracterul torential al pârăului respectiv.

Sunt apoi turiştii de ocazie cu uniformă „tiruleză“, cari intenţionat înoptează prin văile munţilor să facă rost de ceva peşte.... Cine-i mai controlează noaptea?

Cele înşirate până aci se produc cam întotdeauna an de an, pe când mijloacele de distrugere — multe de altfel — înşirate la art. 5, ca ostria, sticla cu var, dinamita, narcoticel, etc. sunt incidentale. Toate laolaltă, nu numa că distrug contingentul piscicol actual, dar împiedecă hotărît orice posibilitate de reîmprospătare şi de înmulţire a păstrăvului în apele noastre de munte.

Ce măsuri a fixat legea pentru înmulţirea păstrăvului? Nici una, s'ar părea că se întemeiază pe mila Domnului. Ocrotim şi pescuim ce este, că se va înmulţi el păstrăvul dela sine. Văzurăm însă, că aceste cauze, care distrug păstrăvii, sunt în măsură covârşitoare mult mai mari, decât efectele ocrotirii, iar rezultatul este depopularea apelor de munte.

Dar şi în cadrul ocrotirii se petrece un fenomen de distrugere ciudat: întrebuiţarea undiţei fără nici o restricţiune.

În toamna curentă, am reconstruit o mică clocitoare pentru păstrăvi, — cu vase californiene — având o capacitate de aprox. 12.000 icre socotind 5 icre la 1 cm² din suprafaţa apei conţinută în vase. Imputernicit cu autorizarea şi concursul arendaşului (D-1 Con-

silier Dr. Crăciunescu dela Curtea de Casație) și cu un certificat eliberat de Inspectoratul General al Pescuțului în apele de munte Brașov, am procedat după 10 Oct. la prinderea reproducătorilor în vederea stoarcerei icrelor și a lapților. Am ales cea mai bună apă, fără caracter torențial, cu albia pietroasă, stâncoasă, clențuroasă, deci foarte frământată la suprafață: apa cade în fășii de argint, în cascade, unde fierbe în sgomot ca la moară, cu stropi de mărgele albe, săritoare. Pe intervale mai scurte, oștirile fragmentelor de valuri cu coame înspumate, cărunte, aleargă la întrecere săltărețe, spre a se isbi puternic în vărfuri de stânci, ieșite la suprafața apei, prăbușindu-se în puzderii, apoi cad vâjeind în „dulbina” dela vale, împrăștiind rotocoale de vălurele cristaline spre țărmuri. Aci oglinda apei se mai liniștește puțin, reflexul nisipului foarte fin prin străvezia apei împrumută ochiului splendoarea culorii miezului boabei de strugure, verde gălbui, ca apoi să înceapă iarăși frământarea în valuri cu coame înzepezite. Prin urmare, o apă de munte foarte pulverizată la suprafață, puternic aerisită, ozonată. După părerea unui bun cunoscător a mai tuturor apelor de munte din cununa Carpaților, abia avem trei, patru ape de munte în Țară, cari să fie atât de prielnice creșterii păstrăvilor, cum este valea, în care se petrece experiența noastră.

Paza se face în condițiuni foarte bune de către personalul de pază al arendașului, împreună cu personalul silvic și postul de jandarmi din apropiere.

Vidre nu sunt. Când se simte una, este prinsă imediat cu curse de către excelentul specialist al arendașului. Prin urmare, această apă ar trebui să fie Canaanul păstrăvilor cu puncte de sânge pe corp, a păstrăvului de munte (*Salmo farino*).

Și totuși... pe distanță de 12 km. căutând toate „batiștele”, am făcut experiența primei zile: La 18—20 de bărbătuși, abia am găsit o păstrăviță și aceia de calitate mediocră. M'a intrigat această descoperire. Mă gândeam, poate nu suntem în tojul „batiștei”. (Cu experiența, începusem la 10 Oct.). De trecut nu trecuse, fiindcă batiștea ține până prin Dec. (vezi Répässy: „Pescuitul în apele dulci și economia piscicolă”).

S'a repetat cu experiența timp de o luntă și jumătate, tot la 4-5 zile. Peștii prinși erau aruncați în apă imediat. Aceeași situație: la 16—20 bărbătuși, o femelă. Am căutat până la obârșia apei, pe

afluenții laterali, în amonte. Același rezultat. Pentru comparație, am trecut la alt pârâu de munte, în altă regiune. Acolo am găsit câteva păstrăvițe.

Cum orice fenomen își are cauza care-l explică, tot așa și dispariția păstrăvițelor și prin aceasta a numeroase generații de pești — capitalul viitorului — trebuie să-și aibă originea undeva.

Dacă paza apei se face în bune condițiuni, vidre nu sunt, valea nu are caracter torențial, cele mai multe motive de distrugere a peștelui sunt înlăturate. Nu ne rămâne decât să aruncăm bănuiala asupra undiței, și anume :

Prin Iunie, Iulie când păstrăvițele au formate, sau au în formație „ciorchinele” acelea lunguiețe cu bobite mărunte de aur, icrele, ele sunt mai bine dezvoltate în corp decât păstrăvii masculi și au mai multă nevoie de hrană.

Și ce coincidență pentru sărmănele păstrăvițe ! Atunci încep concediile, migrațiunea turiștilor, etc., sportul pescuitului. Timpul este de regulă frumos, când se pescuiește, durează mai mult uneori, ploile nu mai spală râme și insecte de pe coastele păduroase, vântul nu mai presară apa cu efemeride, etc., iar bieteles păstrăvițe chinuite de foame, hămesite, se aruncă în... cârlig, mai curând decât bărbătușii. Pescarul, când despică cu briceagul păstrăvița ca să o înfigă în furculița unui crăcan și s'o pārlească la focul de găteje, ar putea să-și dea seama numărând icrele, că nu a prins unul, ci 500—1000 de păstrăvi... într'unul singur !

De aci nu urmează, că pe viitor nu vom mai prinde păstrăvi, chiar păstrăvițe și tot cu undița. Tot cu această uneltă vom pescui și în viitor, numai că pentru o bună și rațională gospodărie a păstrăvului de munte, va trebui să se vină cu un corectiv la legea actuală, bazat pe ideea de continuitate, în ce privește înmulțirea și exploatarea.

Îndreptarea și complectarea legii așteptăm s'o vedem în regulamentul care „va să vină”. Acesta va cuprinde cam următoarele :

1) Statul, în calitate de proprietar perpetuu, în speță C. A. P. S., este singurul capabil de investiții mai mari de durată. Ca atare, în cel mai scurt timp va construi în fiecare ocol de munte câte o clocoitoare de păstrăvi, cu capacitate suficientă pentru popularea tuturor apelor din acel ocol cu salmonizi. Aceste clocoitoare vor funcționa

în fiecare an sub conducerea directă a șefului de ocol. Vor avea lacurile și ustensilele necesare, adică întregul inventar.

2) C. A. P. S. va trimite 3—4 colegi tineri la cursuri de specializare în streinătate, cari apoi vor organiza învățământul piscicol la o școală practică, instituită în raza unui ocol de munte unde vor avea clocitoare model, lacuri pentru separarea puiștilor, lacuri pentru adunarea reproducătorilor.

3) Fiecare ocol de munte va trimite la școala de specializare câte un pădurar pescar, care reîntors la ocol, nu va avea altă atribuțiune, decât gospodăria piscicolă. Va avea casa de reședință lângă clocitoare. Va putea crește iepuri pentru nutrirea artificială a peștilor din lacuri, etc.

4) În fiecare ocol se va întocmi un amenajament piscicol, cuprinzând toate apele de munte din acel ocol, în care se vor cuprinde pâraele pe sectoare sau zone cu rotațiuni de exploatare, respectiv de oprire, dând posibilitate păstrăvilor să se înmulțească și desvolte timp de cel puțin 3—4 ani în câte un sector, unde nu va fi permis pescuitul sub nici un motiv, nici chiar cu undița și mai ales cu undița..., nu se vor prinde de acolo nici chiar reproducători.

5) Aplicarea pe teren a amenajamentului, în ce privește delimitarea sectoarelor de exploatare și oprire, se va face — de o comisiune compusă din cel puțin 3 experți, în cap cu șeful ocolului silvic respectiv, — prin semne vizibile, movile cu inscripții pe table colorate, stabilirea scârilor, amenajarea locală, etc.

6) Arendașul nu ar putea fi supus la cheltuielile atât de mari, ce ar rezulta de pe urma investițiilor, specificate. Nu se poate cere arendașului să supoarte o continuitate în exploatarea și repopularea apelor de munte, deoarece, aportul arendașului în această gospodărie reprezintă un provizorat și apoi în afară de arenda anuală, are o sumedenie de cheltuieli, pe cari abia le poate suporta, mai ales atunci când se află cu reședința la distanțe foarte mari de fondul de pescuit.

Întreaga ierarhie din seria onorificilor, cum este astăzi, nu dă rezultate practice pe teren și se rezumă la o activitate pur scripturală. Ca atare, trebuie desființată.

În rezumat, se impune o complectare a legii pescuitului în apele de munte, în sensul punctelor indicate mai sus, spre a putea începe de urgență aplicarea practică și cu rezultate imediate, în ce privește realizarea continuității în gospodăria salmonizilor.

CALEIDOSCOPIUL PRESEI FORESTIERE OGLINDIND:
VANĂTOAREA ȘI PESCUITUL ÎN ZIARE ȘI REVISTE,
PE 1936.

de Ing. Cezar Gr. Cristea :

La capitolul „problemelor zilei” consacrat de Rev. pădurilor, pe luna curentă „Vânătoarei și pescuitului în apele de munte”, vom semnala : modul cum s'ar răsfrânt în presa zilnică aceste două probleme importante pentru noi silvicultorii.

Piscicultura e quasi inexistentă. Din cât ne este cunoscut, în întreg anul trecut, doar trei articole (reportagii) în ziarele : „România agricolă”, tratând succint : organizarea și progresele piscicole în România ; precum și în „Epoca” și „Viitorul” : „De-ale pădurii, lucrări în lunile Sept.-D-brie”, subsemnatul am amintit câte ceva și despre vânat și pescuit.

Cu *vânătoarea* se schimbă lucrurile !

O *primă remarcă* : Condee sau nume consacrate în publicistică, au prins — cu oarecare humor și ironie, — *aspectul politic al vânătoarei*. Exemple : În ziarul „Curentul” (27. II) D-l *Romulus Dianu* în articolul de fond : „Diplomația de pădure” comentează vânătoarea d-lui Göring în Polonia, cu d-nii Beck și Lipsky, pe moșia Białowicza a președintelui republicii poloneze d-l Moscicky, și cum diplomația de pădure e în uz și la modă, autorul recomandă să ne ținem în curent cu ea. În 24 August, tot la „Curentul” și tot d-l Dianu, în afară de latura umoristică, prinde tâlcul politic din acel fapt divers : „O chestie cu epuri”, și cum putem noi lupta cu șicanele și concurența Ungariei în materie de export a vânatului viu pentru piața franceză, indicând ruta : prin Cehoslovacia, sau Jugoslavia.

„Curentul” din 1 Noembrie oferă „Kinegeticos”, semnat de d-l Dianu ; pe marginea evenimentului vizitei Lordului Londonderry în Delta Dunării, care trebuie să devină „Centru de turism cinegetic”, d-sa are și câteva șarje usturătoare la adresa moravurilor politice și incuriei vânătoarești, scriind textual : „Inamicul legii e omul politic : el vânează cu și fără permis, pe orice timp și oriunde ; interesul politic primează legea, iar democrația prin clientela cluburilor înzestrată cu permise, barem de port-armă, — au legitimat braconajul — ce trebuie stârpit”.

În „Curentul” din 16 Decembrie d-l *Dr. N. Roșu* în „Vâna-

tul împăiat!", ironizează breasla vânătorilor gastronomi și a braconierilor — recrutați chiar dintre paznici și inspectorii de vânătoare: — arată dispariția unor specii de plante și animale, — a căror prezență justificase odinioară chiar zimbrul — fala Stemei Moldovei!

Cuviosul Arhimandrit *Scriban* (în „Epoca” 2 Aprilie 1936) deplânge distrugerea sălcilor Canahului Filipoiu, în articolul „Podnoabele apelor”, și de care îi face vinovați-responsabili, numai pe silvicultori, amintind că vizitatorii streini, printre cari naturalistul savant Kurt Floericke din Stuttgart, entuziasmați de bogăția și varietatea faunei și florei specifice a Deltei și bălții Brăilei, le numise „Raiul pasărilor”.

În fine, d-l *Grigore Tăușan*, sub pseudonimul „Petronius”, în „Viitorul” din 13 Sept. scrie despre: Sportul nobil al vânătoarei. D-sa folosește prilejul spre a scrie de: nobleța acestui sport complet dezinteresat, o îndeletnicire care nu cere răsplătă iar uriciosul „ban” este exclus, vânătoarea fiind un splendid mijloc de educație fizică și socială, de apropiere de natură, sportul acesta vitejesc tinzând la nivelare, apropierea claselor sociale și firească democratizare sinceră.

Nu vom escalada pragul anului în curs, căci aici am da, tot la aspectul „politic”, peste articolul d-lui Profesor *N. Iorga*: „Învățămintele unei vânătoari”, comentariu la vânătoarea politică dela Reșița cu ministrul jugoslav Stoiadinovici; adus grațios în bătaia puștii, pentru clarificarea și consolidarea anumitor poziții politice”.

Părăsim aceste teren sau aspect: „politico-sportiv” al vânătoarei.

Vânătoarea ca problemă în sine, — încadrată economiei naționale, în care poate fi un factor apreciabil, chiar sub raportul rentabilității, — dacă ar exista un fir director, trasate linii mari ale producției, ocrotirii (conservării) și valorificării vânatului, s'a bucurat în deosebi de atenția presei.

Pe primul plan se situează, trebuie să o spunem, același ziar „Curentul”, care începând din luna August (29) a deschis pagina sau colțul problemelor cinegetice, intitulat: „În lumea vânătorilor”.

D-l *Theo Maiorescu* și-a dat regulat în fiecare săptămână obolul său, cu multe judicioase observații, privind prin prizma interesului vânătorului ca individ, ori societăților ce practică efectiv acest sport; și nu fără oarecare pledoarie „pro domo”, în serviciul Direcțiunii Vânătoarei, care nu a fost totuși cruțată uneori.

Dela finele lui August, până la sfârșitul anului, d-l Maiorescu a avut nu mai puțin de 20 reportagii-comentarii vânătoarești. Vom spicui în linii mari cam ce le-a preocupat, sau ce a prins d-sa din „lumea vânătorilor”. Definim scopul acestei pagini, cum l-a anunțat însuși ziarul „Curentul” :

O tribună liberă pentru înălțarea unei activități care a depășit noțiunea de simplu „sport”. Suntem o țară încă bogată în vânat la șes, baltă, munți, pretutindeni, .. dar ? !... lipsește educația, corectitudinea celor ce practică vânătoarea, și nu se vede acel plan tehnic de ansamblu, al problemei vânătoarești încadrată între problemele de stat, afirmând-o ca factor economic și apreciable izvor de venituri pentru gospodăria națională. E cum nu se poate mai bine definit cadrul, spus pe șleau adevărul, și-l subscriem oricare dintre noi.

Pe d-l Maiorescu Theo îl interesează : realizarea unei bune legislații, evoluția veniturilor la resortul respectiv, comercializarea și iar comercializarea, stârpirea braconajului, crearea acelor rezervații terenuri de vânat, transformarea direcției vânătoarei în serviciu perfect autonom și având consensul tuturor factorilor interesați, organizarea jandarmeriei speciale, poliție și uniforme și examenele insp. onorifici, chiar pentru „boeri”, sancțiuni excesiv de severe, — contra oricui, — (iar nu în funcție de persoane și politică !), pacostea vânătorilor de profesie, ca și aceea a câinilor vagabonzi și democratizării vânătoarei, permisele fiind la discreția jandarmeriei, primarului și Ministerului de Interne, unde nu e rostul lor firesc, organic. Centrele de turism, seriozitatea ofertelor streine cumpărătoare de vânat, cerințele „blazonului” vânătoresc, încurajarea „braconajului” chiar de către organele oficiale (unele Prefecturi ! ? și Inspectorate prin Oltenia, Temeșoara, Dobrogea, etc.) — în fine : legătura dintre turism și vânătoare, sau racordarea acestora, și vânătoarea privită ca mijloc de propagandă și avuție națională, ce trebuie folosită, iar nu distrusă!

Aproape nimic nu l-a scăpat cronicarului, care e și un pasionat vânător, pentru care fapt, d-l Theo Maiorescu, merită recunoștința vânătorilor.

D-l *Th. Iorga* prin „Adevărul” s'a ocupat de asemenea de Problema vânătoarei privind tot aspectele : organizării și raționalizării, ei, a comercializării, autonomiei, distrugerii braconajului, și în fine aspectul economic : sursă importantă de venituri atât pentru particulari, cât și pentru stat.

„Zorile“, din finele N-brie în „Pericolul iepurilor!“, ia de bune afirmările dintr'o conferință la Radio ale d-lui ing. agr. Tălășescu, și conchide: „nu distrugerea unor bogății, pomi și vânat, ci organizarea lor“.

Organele oficiale oarecun, Inspectorii de vânat și-au adus contribuția prin articolele d-lor: col. Șendrea, George Lehrer (care e și redactor la „Rev. Vânătorilor“), scriind despre: „Vânătoarea ca mijloc de educație, propagandă și avuție națională“ (în ziarul „Naționalul Nou“ 20. XI), iar Robert Murat dela Iași, la problemele vânătoarești, scrie despre: „Jder și braconier“ („Adevărul“ 19 Decembrie).

D-l George Scioșteanu, în ziarul „Universul“ din 9.I.a. c., încheie bilanțul nu prea activ și îmbucurător al „Anului vânătoresc“, punând și unele „concluzii“.

Dintre *colegii silvici*, menționăm aci pe: Ing. Dr. Atanase Haralamb, cu 2 articole în No. 3 și 9 a Rev. „Albina Fundațiilor Regale“, scriind despre: Dușmanii și hrana vânatului; Insp. g-l silvic V. Lințea în Rev. Vânătorilor și „Curierul silvic“, Prof. G. Nedici, la diverse publicații, recenzându-i-se și lucrările d-sale: „Jagd în Rumänien“ și „Clipele de vrajă“; apoi Murgu și Romeo Stănescu în Rev. „Viața Forestieră“, precum și G. Ciaușu în „Revista vânătorilor“, aproape în fiecare număr. Ii vom menționa; Constatările și propunerile (Art. fond în No. 7 pe Iulie), ca răspuns revistei „Carpații“, comentând: fondurile de vânt, și prezența oaspeților străini, prin of. naț. turism, chestia „formalităților“ permise și pașapoarte prin: Dir. Armamanetului, Siguranța g-lă, Dir. vânilor, Dir. vânătoarei (cele „10 vămi ale văzduhului!“), crearea ghidului oficial, precum și problema exportului vânatului viu.

În No. 10 pe Oct. al „Rev. vânătorilor“ d-l Ciaușu atacă problema: „evitării accidentelor de vânătoare“; iar în ultimul, No. 12, din 1936, sub titlul: „Agricultura și vânătoarea“ sau „Epurii, pericol național“, d-sa combate ereziile unor conferințe în fața microfonului, indicând mijloacele de combaterea flagelului epurilor și totodată de cruțare a pomiculturii, ca și a pueților din pepinierele agro-silvice.

Îată întreg Caleidoscopul „presei forestiere“, cu aspectul pisicicol și cinegetic pe anul 1936.

Das Problem der Jagd und der Fischerei im Gebirgswasser.

Le problème de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne.

Les forêts de la Roumanie sont très riches en gibier, dont la variété mérite à être soulignée. Les forestiers roumains reçoivent une complète éducation cynégétique, et pourtant le service de la chasse et de la pêche dans les eaux de montagne n'est pas intégré dans l'administration forestière, ni au moins dirigé par les forestiers.

De ce point de vue, pour les forestiers, le problème de la chasse est en effet un problème à l'ordre du jour.

Dans les onze articles qui précèdent, on débat la question, et on expose les motifs qui plaident en faveur de l'introduction du service de la chasse dans le domaine de l'activité officielle du forestier; on fait ressortir, entre autres, les étroits rapports qui existent entre la protection du gibier et la régénération des forêts. D'autre part, quelques articles exposent les efforts déjà faits dans cette direction, et on cherche à expliquer les faibles résultats enregistrés jusqu'à présent.

La pêche dans les eaux de montagne constitue l'objet de deux articles, où on donne des détails sur les conditions dans lesquelles vivent dans nos rivières de montagnes, les salmonides (*Trutta fario* L., *Salmo hucho* L., *Tymal'us vulgaris* Nils.), aussi que sur la loi récente en matière de pêche.

En fin, l'auteur du dernier article cherche à mettre en évidence l'intérêt montré par l'opinion publique l'année passée, — voir les articles des journaux — pour les questions de chasse et de pêche.



Clisea O. Witting
Şeful Ocolului Silvic Topița, cu cerbi tineri.

I N S E M N Ă R I

GARNIȚA (QUERCUS CONFERTA KIT.) PE VALEA NIȘCOVULUI.

de Ing. S. PAȘCOVSKI

În timpul studiilor destul de amănunțite, ce am făcut asupra distribuției esențelor lemnoase în această regiune (care constituie Ocolul silvic Tisău), nu am găsit nicăieri gârnița. De aceea n'a fost amintită nici în lista speciilor ce am publicat.

Mai târziu însă, am primit dela colegul A. Oprică, pe atunci cu serviciul la acel Ocol, o frunză de gârniță și următoarele informațiuni :

a găsit patru exemplare de gârniță în pădurea Gliza-Proșca, într'un pâlț de gorun ; etatea arboretului — cca 50—60 ani ; dimensiunile gârnițelor sunt la fel cu ale gorunilor ; altitudinea punctului — cca. 400 m.

Această constatare ne îndreptățește să adăogăm gârnița printre esențele identificate pe valea Nișcovului ; probabil însă reprezintă pe aici o adevărată raritate.

ARBORI DE DIMENSIUNI EXCEPȚIONALE

de Ing. F. PĂLL

1. *Stegarul dela „Buza Turcului” (Quercus pedunculata Ehrh.).*

Invitația de întrecere pornită prin articolul apărut sub acest titlu în numărul 6 din Iunie 1936 al Revistei Pădurilor, rămânând fără de răspuns, stejarul din Daboz trece până în prezent ca exemplarul cel mai frumos din țară.

Îmi permit însă acuma să răspund eu însumi articolului meu,

prezentând cetitorilor Revistei Pădurilor un exemplar din raza Domeniilor Reșița care concurează cu *Stejarul din Duboz*.



Fig. 1. — Grupul de Stejari din «Buza Turcului».

Acest exemplar mândru face parte dintr'un grup de stejari străvechi în raza *Ocolului Silvic Bocșa-Română* al Soc. An. U. D. Reșița, Seria III, parcela 1, locul numit „Buza Turcului”. Aci, pe



Fig. 2. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului».

lunca Văii Bărzava, lângă șoseaua județeană Berzovia-Reșița, pe suprafața de 8,53 ha, se mai găsesc 85 exemplare de stejari rămași din epoca dominației turcești, — de unde și denumirea locală —

grupul, care prin prevederile Amenajamentului s'a declarat drept monument natural (Vezi fig. 1) și se va păstra, ca atare, intact până la căderea ultimului exemplar.

Exemplarul cel mai frumos al acestui grup îl arătăm pe clișeele Nr. 2 și 3.

Dimensiunile acestui exemplar sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 1.80 cm., înălțimea 21 m., diametrul coronamentului rotund 26,5 m., adică diametrul e cu un cm. mai mare, decât cel al stejarului din Duboz, iar înălțimea și raza cercului umbrat sunt mai mici. Luându-se însă în considerare, pe de o parte, că acest stejar



Fig. 3. — Exemplarul cel mai frumos din grupul de Stejari dela «Buza Turcului».

are un coronament regulat rotund, bine dezvoltat, că arborele crește viguros și pare complet sănătos, iar pe de altă parte, că este numai un exemplar dintr'un grup numeros, *stejarii dela Buza Turcului* merită atenție.

Pentru comparație, este interesant de a citi articolul d-lui R. Potel, publicat sub titlul „*La mort du Chêne-Boppe en forêt de Bercé*” în numărul 10 din Octombrie 1936 al „*Revue des Eaux et Forêts*”.

Acest stejar — denumit după Lucien Boppe, renumitul profesor de silvicultură din Nancy, — în 18 Decembrie 1934 a fost lovit de

trăsnet și în urmă uscându-se, în Iulie 1935 s'a exploatat. Pe suprafața tăieturii (la 1,10 m. înălțime) s'au găsit 248 inele anuale, adică etatea lui se poate evalua la 260—280 ani. În anul 1920, a avut diametrul terier de 1,37 cm., înălțimea de 38 m. (23 m. tulpină curată) și un volum lemnos total de 27 m³. În 1935, la înălțimea tăieturii (1,20 m.) a avut diametrul de 1,43 m.



Fig. 4. — Ocolul Silvic Dognecea.
Arbori celebri: Ulmul cu icoană de la
Lacul Mare.



Fig. 5. — Teul mare din Văliug.
(Diam. 128 cm., Înălț. 29.1 m.).

E interesant de menționat, că în locul acestui stejar imediat s'a ales un alt exemplar, de 88 cm. diametru și bine dezvoltat, botzându-se în mod solemn după silvicultorul Boppe.

2) *Ulmul Mare din Dognecea (Ulmus campestris Spach).*

În comuna *Dognecea*, lângă *Lacul Mare* stă ulmul frumos de câmp arătat pe fig. 4, ale cărui dimensiuni sunt următoarele: Diametrul terier 137 cm., înălțimea 22,4 m. Coronamentul e bine dezvoltat, rotund, arborele este complet sănătos.

3) *Teiul Mare din Văliug* (*Tilia grandifolia* Ehrh.).

In comuna *Văliug* (jud. Caraș), lângă Ocolul Silvic U. D. R., înaintea bisericii pitorești rom. cat., stau câțiva tei bătrâni. Teii ace-



Fig. 6. — *Teiul Mare din Văliug.*



Fig. 7—8. *Teiul Mare din Ciclova-Montană.*

știa au fost plantați acum 145 ani de coloniștii austriaci lângă bisericuța construită din lemn, care între timp s'a înlocuit cu cea acuală din piatră.

Exemplarul cel mai frumos arătat pe fig. 5 și 6, are 29,1 m. înălțime și 128 cm. diametrul terier.

4) *Teiul Mare din Ciclova.* (*Tilia grandifolia* Ehrh.)

Înainte primăriei comunei *Ciclova-Montană* (jud. Caraș) stă teiul arătat pe fig. 7—8.



Fig. 9. Fagul Mare din Valea Călugăra.

Dimensiunile lui sunt următoarele: diametrul terier al trunchiului 133 cm., înălțimea 22,4 m., diametrul coronamentului rotund: 20 m. O rădăcină groasă radială până la 10 m, lungime stă bulbucată la suprafață. Pe o parte pare complet sănătos, însă pe partea opusă trunchiul lui este scorbuos până la 2 m. înălțime. La locul de ramificație a fost cândva ferecat; veriga de fier însă s'a acoperit jur-împrejur de scoarță și numai capetele desfăcute ale verigei stau afară din trunchiu.

5) *Fagul Mare din Valea Călugăra.* (*Fagus sylvatica* L.)

În cuprinsul Ocolului silvic Oravița, Seria II, parcela 27, sub-parcela b, se găsește fagul bătrân arătat pe fig. 9. Sol pietros, superficial; roca: calcar. Expoziție sudică, panta 25°. Un semincer bibătrân în pădurea de 75 ani. Dimensiuni: Diametrul terier 120 cm., înălțimea 27,9 m.

C R O N I C A

MAJORAT SAU MINORAT AGRICOL.

În ziarul «Universul» dela 7 Ianuarie a. c., d-l A. Corteanu, într'un articol purtând titlul de mai sus, atacă chestiunea reglementării proprietății țărănești în sensul de a se pune capăt împărțirii la nesfârșit a acestei proprietăți.

În timp ce în Anglia, de pildă, și azi există dreptul ca primul născut să moștenească averea părinților, la noi se aplică principiile care stau la baza Codului civil francez inspirat din ideile de egalitate ale revoluției de 1789. Din această cauză am ajuns azi în situația când nu se mai poate merge mai departe cu pulverizarea proprietății, fără ca interesul general să sufere. Însă acestuia se opune interesul individual. Lupta între ele capătă un caracter politic. «Votul și pământul sunt lucruri care se leagă între ele în lumea satelor. Populația rurală se înmulțește și capătă în politică țării tot mai multă greutate. Din punct de vedere economic — adaugă d-l Corteanu — această greutate a numărului înseamnă împărțirea loturilor în porțiuni din ce în ce mai mici, cotropirea islazurilor comunale și desființarea lentă, dar sigură, a pădurilor. Orice măsură s'ar lua pentru a păzi islazurile și pentru a proteja pădurile nu va putea duce la niciun rezultat, atâta timp cât populația rurală va crește și va rămâne în sat legată de pământ. Islazul servește astăzi țăranilor noștri ca instrument legal de luptă împotriva pădurii. Sporul de populație cotopește islazul existent. Pentru un nou islaz se autoriză tăierea pădurii. Noul islaz e cu vremea și el cotropit, și o nouă tăiere de pădure este autorizată pentru islaz. Continuând tot așa vom ajunge fără agricultură, fără islazuri și fără islazuri și fără păduri, dar cu o numeroasă populație rurală trăind într'o completă mizerie și cu un pământ degradat de torenți și de inundații pedeparte și ars de vânturi și de secetă pe de altă parte».

În continuare, d-l Corteanu dă ca exemplu civilizația antică, ale cărei «urme» se văd și azi în jurul mediteranei. «China, Italia și Grecia au făcut cu mil de ani în urmă ceea ce facem noi azi și au ajuns să albă o populație rurală foarte deasă și săracă, un pământ spălat de ploaie și de inundații și munți pleșuvi și sterpi din cauza distrugerii pădurilor». În încheiere, d-sa arată că abaterea din cale a acestui viitor către care mergem nu se poate realiza decât oprindu-se împărțirea proprietății țărănești «sub o limită judecată minimă pentru o bună exploatare agricolă». Sporul de populație ar trebui să fie îndrumat spre alte mijloace de trai.

Deci instituirea majoratului sau minoratului și pregătirea profesională în alte direcții decât satul și pământul. Iată calea pe care o preconizează d-l Corțeanu pentru salvarea țării și a țărănimii. Aceasta însă — scrie d-sa — nu se poate face cu demagogie.

Penru și contra.

Situații asemănătoare am mai avut prilejul să relevăm la această rubrică și cu altă ocazie. De data aceasta prilejul ni-l oferă aleșii Națiunii, în chiar parlamentul Țării. Iată-l de pildă pe d-l Jechianu, senator de Putna — dacă nu ne înșelăm — urcându-se în ziua de 21. I. a. c. la tribuna Senatului pentru ca să protesteze în contra organelor silvice cari duc împotriva vrâncilor «o adevărată prigoană. în aplicarea unor dispozițiuni neraționale luate în vederea conservării pădurilor particulare». Și, în expunerea d-sale, pentru a impresiona Adunarea, arată că agenții silvici «înarmați până în dinți» așteaptă pe vrânceni la poteci «ca pe fiarele sălbatice și făcând uz de forța armată le confiscă tot ce au asupra lor». Așa de mare groază i-a cuprins pe vrânceni în cât nu-și mai mai amintesc să fi mai avut o situație asemănătoare de când cu procesul cu vistiernicul Iordache Roznovanu cutropitorul de scurtă durată al Vrâncel.

Citind în ziare cuprinsul comunicării d-lui Jechianu am fost cuprins de o mare părere de rău că acum vreo doi ani, când am avut ocazia să-l văd în mijlocul silvicultorilor, huliți azi, nu am notat cuvântarea rostită de d-sa la masa dela Bârsești din seara zilei de 29 Iunie 1935. Aș fi avut acum prilejul să fac interesante comentarii. Dar cine își putea închipui atunci că peste doi ani același domn Jechianu avea să urce în tribuna Senatului să ceară să se coboare fulgerile asupra unor agenți silvici cari încearcă — neajutați de nimeni — să facă puțină ordine, acolo unde nu a existat niciodată!

Avem însă și o consolare în schimb. Aceasta ni-a fost dată tot de un reprezentant al Țării, d-l Cărlan, la patru zile mai târziu, dincolo, în cealaltă reprezentanță, la Cameră. De data aceasta însă se cere Ministerului de Interne să ia în cercetare plângerea locuitorilor din comuna Solca, de a revoca decizia dată de a se tăia o pădure locală în scopuri de rentabilitate. Iară dar, de data aceasta, că locuitorii cer păstrarea pădurii. Li se cuvine laudă.

Examenul de subinspector.

Încheerile comisiei, care a avut să examineze în Octombrie anul trecut pe candidații la gradul de subinspector silvic, încheeri care nu au fost lipsite de ample comentarii, — ne-a adus noutăți pe cari ne grăbim a le insera aici.

Indemnată probabil de ideea unei cât mai bune selecționări a candidaților la posturile de control și conducere, ideea urmărită și de legiuitor prin dispozițiunile art 12 al. c. din legea pentru organizarea corpului silvic, Comisia a găsit indicat să prezinte Ministerului spre aprobare opinia ca pe viitor cineva să nu poată să se prezinte la acest examen decât de cel mult 3 ori, la intervale de câte 2 ani.

Dacă propunerea, care a căpătat aprobarea Ministerului, este sau nu în spiritul legii, noi nu știm, mai ales că legea nu-și are nici până azi, după 14 ani de aplicare, regulamentul său de aplicare. Lăsăm această îndeletnicire celor

ce sunt mai pricepuți la interpretări de texte. Cei ce vor veni însă la rând la examen, să ia aminte.

Ocolul silvic.

Bucovina, provincia românească cu păduri nesfârșite prezentând un aspect cu totul caracteristic și un procent așa de mare încât imprimă întregii economii o notă specific forestieră, la care apoi se mai adaugă natura proprietății — cea mai mare parte din întinderea acestor păduri fiind în stăpânirea Bisericii ortodoxe, — a simțit nevoia unui organ special al ei, în vederea desbaterii problemelor forestiere bucovinene.

Vedem, în acest scop, apărând la Cernăuți prin 1929 revista «Ecou de Codru». Ea însă nu trăește mai mult de 3 ani.

Prin 1931 apare însă «Codrii Bucovinei» ca organ de publicitate al societății inginerilor silvici din Administrația Fondului. Revista întâmpină probabil dificultăți de ordin material. În ultimii 2 ani a apărut într-un singur volum.

Cu toate aceste greutăți întâmpinate de cele 2 reviste, colegii noștri bucovineni nu au disperat. Jumătatea din urmă a anului trecut ne-a prilejuit bucuria de a vedea apărând o nouă revistă, lunară, intitulată «Ocolul silvic». Această nouă revistă își propune ca în afară de acțiunea pe care vrea să o întreprindă pe tărâmul revendicărilor profesionale, să facă cunoscut și mareui public opera corpului silvic bucovinean și munca dărză pe care o prestează pentru realizarea veniturilor din care se susțin atâtea așezăminte. Apariția acestei reviste coincide cu o nouă epocă — așa putea zice — de profunde prefaceri în gospodărirea pădurilor și averilor Fondului. De când în fruntea Bisericii ortodoxe bucovinene se găsește actualul chiriarh, mersul treburilor în Bucovina au căpătat alt ritm. Totul se mișcă pe linii noi. De aici și nevoia unei discuții publice a problemelor pe cari le ridică. Astfel se și explică de ce încă din primele ei numere, revista este dominată de discutarea acestor probleme.

Noi dorim «Ocolului silvic» viață lungă pentru propășirea pădurii bucovinene, iar colegilor dela Fond realizarea tuturor revendicărilor lor, pe deplin meritate. Nădăjduim că de data aceasta se vor găsi și fondurile necesare pentru a se asigura apariția regulată a revistei, hotărâtă să servească întâiu interesele pădurilor bucovinene și apoi ale slujitorilor ei.

Reviste și ziare.

Avem ocazia acum să menționăm, sub acest titlu, o mulțime de articole cu caracter silvic apărute în diferite reviste și ziare. Și încă odată, ne exprimăm regretul de a nu fi putut releva tot ceea ce a apărut, fiind siguri că multe ne vor fi scăpat, din care cauză nu pot fi menționate la rând cu celelalte.

Revista generală a învățământului a oferit paginile sale, în numărul din Octombrie anul trecut, d-lui Tr. Heroiu, pentru un articol în care se tratează ideea necesității de a se prevedea în programa analitică a învățământului primar și normal și cunoștințe de economie forestieră. Articolul a apărut și în broșură separată sub coperta Icelului.

Buletinul A. G. I. R. la rândul său, între alte mici informații și comunicări, în legătură cu preocupările noastre, a publicat în numărul 11/1936 un articol

al d-lui V. Sabău privind noua lege silvică din Ungaria, despre care s'a scris și în această revistă în numărul pe Octombrie din anul trecut. Autorul, după ce arată, pe scurt, necesitatea adunării acestei legi, expune în linii generale conținutul ei, subliniind unele dispozițiuni care ar putea avea loc și într'o nouă lege silvică românească. Aceste dispozițiuni sunt: impunerea unor metode raționale și moderne de gospodărie a pădurilor, amenajarea pădurilor prin studii de amenajarea pădurilor mai mici de 150 ha și îngrădirea activității exploata-torilor în pădure prin impunerea prezenței inginerului silvic la orice exploatare.

Căminul Cultural, revistă editată de Fundația culturală regală «Principele Carol», publică în numărul său din Noembrie 1936 un articol al d-lui Tr. Heroiu despre educația silvică a satului. Articolul a fost scos de Fundație și în broșură separată.

Satul, ca de obicei, ne dă lunar «o pagină». De data aceasta menționăm numerile 73 și 74 apărute în Decembrie trecut și Ianuarie anul acesta. Semnează articole d-nii: Drăcea: Pădurea prilej de judecată a înțelepciunii populare; T. Heroiu: Sărmanele vărfuri de brazi, și subscriitorul acestor rânduri (două articole): a) despre ocupația oamenilor dela munte, unde cată să arate partea însemnată din activitatea oamenilor pe care o are munca la pădure, și b) din foloasele pădurilor.

Albina ne prilejuește mai puțină satisfacție în această privință decât «Satul». Nu putem remarca decât un singur și mic articol în Nr. 47 din 27. XI. 1936, semnat «Depecărcinov», în care se amintește cetitorilor revistei despre un premiu de 500 lei oferit de societatea «Progresul silvic» aceluia care ar găsi 10 obiecte din gospodăria săteanului care nu sunt făcute din lemn sau cu ajutorul lemnului.

Dar pentru că suntem la această revistă, mai menționăm și un articol al unul neîndurat dușman al epurilor, care de data aceasta semnează «Deladesna». Autorul este hotărât adversar al protejării exagerate a acestui vânat, care face mari pagube în livezi și grădinile de zerbavat. Deaceea cere să se lase țărănilor libertatea de a-l ucide, în tot anul, fără permis, pe proprietățile lor.

Ziarul «Excelsior», în numărul de anul nou, în «anul forestier 1936», datorit d-lui V. Dinu, după ce notează câteva observațiuni în legătură cu congresul internațional de silvicultură dela Budapesta, face un amplu și documentat studiu statistic asupra problemei lemnului, pe piața internă și externă, cu deburseurile fiecărui sortiment. În concluzie d-sa remarcă conjunctura favorabilă a lemnului românesc.

Ziarul «Curentul» ne dă pentru acest număr de revistă un bogat material.

Menționăm mai întâiu lăudabilul efort pe care-l face colegul V. Filip de a informa pe producătorii de lemn asupra conjuncturii lemnului. În acest scop d-sa a publicat o serie de articole care au apărut la 9 XII, 24 XII și 30 XII 1936, 17 I și 20 I 1937. D-sa arată poziția lemnului nostru pe piețele importatoare și cantitățile de lemnărie exportate în 1936. Desvoltând exportul forestier prin portul Galați, arată pericolul izolării primului nostru port dunărean, datorită navliurilor excesiv de mari ce se cer pentru aceleași destinații, față de cazul când exportul s'ar face prin Constanța și subliniază necesitatea desființării C. E. D-ului, care a constituit unul din punctele înscrise în moțiunea congresului Agir

din Octombrie 1936, ținut la Iași. În baza cifrelor extrase din publicațiile C. I. B.-ului, arată că concurența rusească în basinul Mediteranei (debușul principal al produselor noastre forestiere) nu există; în schimb este folosită de intermediar și agenții importatorilor. Exportul nostru de rășinoase, făcându-se prin depășirea capacității normale a pădurilor noastre, stăruie aproape în toate articolele pentru adoptarea exportului la disponibilul nostru normal de export. Lemnul nostru fiind supralicitat pe piețele importatoare, arată că producătorii forestieri să urmărească ultimile cotațiuni ale lemnului, care s'a scumpit cu 30—50% față de anul trecut.

Remarcăm deasemenea reportagiile vânătoarești ale d-lui Theo Marinescu (19. XII 1936 și 16 I. 1937), precum și articolul d-lui colonel E. Șendrea apărut în numărul del. 21. I. a. c., acesta din urmă punând chestiunea stăvilirii braconajului.

D-l P. Șeicaru, la 20. I., sub titlul «Birocrație și acțiune», comentează actul înființării celei de a doua direcție silvică din Centrala Ministerului de Domenii.

Însfârșit, d-l M. P. Florescu, la 16. I. a. c., se ocupă de anumite «afaceri» ce s'ar pune la cale în vederea acaparării spre exploatare a ultimilor rezerve forestiere proprietatea Statului din regiunea Bilborului. Crede că ar fi mai bine ca exploatarea acestor masive să se facă, ca și până acum, de stat, în regie proprie, modalitate care i-ar aduce statului un frumos câștig.

România Agricolă a acordat economiei forestiere aceeași sollicitudine ca din primele numere ale apariției sale. Notăm «paginile» din numerle 16 și 17 1936, unde se găsesc și două articole semnate de d-l V. Harnagea tratând despre: a) Cetele de moșneni și exploatarea pădurilor lor; b) Paza și poliția pădurilor.

Încheem cu regretul pe care ni l-a provocat încetarea apariției ziarului săptămânal *Porunca Vremii pentru popor*, în care, în scurtul timp cât a apărut, s'a găsit loc și pentru câteva articole cu caracter forestier.

At. Haralamb.

CONTRIBUȚII BIBLIOGRAFICE

(Spicuri din Presă).

L u n a M a i 1 9 3 6.

Universul din 2 și 6 Maiu: Ziua Muncii, excursii, pădurile, — în țară și Capitală.

Universul și Curentul 5 Maiu: Comemorarea la Soc. Politehnică și Fundație a fizicienilor: Watt și Ampère.

Naționalul nou 7 Maiu: Moșii (ss) *Ion Tega*.

Dreptatea 1 Maiu: «Conifera», Anhau și Laurențiu Oanea.

Prezentul 7 Maiu: Prohibirea tăerii și exportului lemnului de nuc.

Neamul Românesc 10 Maiu: Dispariția Nucului nostru.

Excelsior 17 Maiu: Piața lemnului.

- Țara Noastră* 17 Maiu: Naționalizarea exploatării pădurilor Statului prin Cooperativele de muncă și B. N. R. (ss) *M. P. Florescu*, Ing. Cons. silv.
- Universul* 18 Maiu: Comunicatul Min. Agr., — răspuns la acuuzările ce s'au adus Caps.
- Dimineața* 18 Maiu: Cum jefuește «Drajna» moșnenii de pe valea Teleajen.
- Curentul* 18 Maiu: Actualizarea Satului, — expoziția parcului național; două propuneri ale d-lui N. Iorga (ss) *Panfil Șeicaru*.
- Viitorul* 20 Maiu: Conferința personal ing. silvic din Basarabia.
- Curentul* 20 Maiu: Opera de refacere a patrimoniului silvic săvârșită de C. A. P. S. (ss) *C. Cr.*
- Porunca Vremii* din 20 Maiu: Opera de jaf și corupție a Grobocopătilor — regale codrilor basarabeni (ss) *Sergiu Florescu*.
- Universul* din 20 Mai: Beneficiile Caps și condamnarea Trib. Ilfov.
- Argus* din 20 Mai: Cronică forestieră: Ungaria, Austria, Germania, Polonia; perspectivele noastre.
- Viitorul* din 20 Mai: Din problemele pescuitului românesc (ss) *Alex. Daia*.
- Viitorul* din 21 Mai: Structura exportului românesc: petrol, cereale și lemn. Concluziile.
- Universul* din 24 Mai: Mare export de cherestea în Africa (Egipt) și Grecia.
- " " Piața cherestelei și navlurile la Galați (ss) *O. Cișman*.
- Argus No. jubiliar* din 17 Mai: *E. Patin*: Averea națională cap. bogăția forestieră; *Romulus Popescu* și *Des. Grosz*: Economia Banatului; *P. B. Mar.*: Ardealul industrial; *Mar.*: Evoluția industriei forestiere în România.
- Meșce-ul* (Iași) (ss) Prof. univ. *I. Atanasiu*: Două urgii — inundațiile și porniturile.
- Universul* din 23 Mai: (ss) Prof. univ. *I. Sîmbionescu*: Satul în capitală (Expoziția-parcul).
- Curentul* din 29 Mai: (ss) *I. Hodoș*: «Munții noștri aur poartă!...» (problema Moșilor și pădurile munților apuseni ce nu sunt ale lor).
- Universul* din 24 Mai: (ss) *Mihail Mora*: Originea Parcului național; legea și exprop. din 1912.
- Curentul* din 31 Mai: Semicentenarul Soc. «*Progresul silvic*».

L u n a I u n i e

- Curentul* din 2 Iunie: Adunarea de protest a Inginerimei, contra măsurilor bugetare (la soc. Pr. Silv.).
- Curentul* din 2 Iunie: Premiile acordate de Academia Română (și colegii silvici premiați).
- Universul* din 2 Iunie: Semicentenarul Soc. «*Progresul Silvic*».
- Curentul* din 3 Iunie: Jubileul Societății «*Progresul silvic*».
- Universul* din 4 Iunie: Adunarea g-lă a Soc. «Pr. silvic» ziua I, II și III.
- Ideia Națională* din 5 Iunie: (ss) Ing. *Emil Mareș*: Semicentenarul Soc. «*Progresul silvic*».

- Curentul* din 2 Iunie : (ss) *Ing. Șt. Bărbulescu*: Cu privire la perdele de protecție. *Naționalul Nou* din 5 Iunie : Silvicultorii și-au spus cuvântul. Moștinea congresului.
- Argus* din 5 Iunie : Piața lemnului (Anglia cel mai important loc pentru comerțul cu lemn românesc; piața cehoslovacă; întărirea poziției lemnului pe piața internațională.
- Curentul* din 5 Iunie : Hotărârile ad. g-le a Soc. «Progresul silvic». Moștinea. *Le Moment* au 5 Iuin : L'Administration des forêts. Date și cifre interesante (ss) *C. Cr.*
- Epoca* din 5 Iunie : (ss) *I. Bradu*: «Progresul silvic».
- Curentul* din 6 Iunie : (ss) *Eug. Popovici*, Jaful din pădurile comunale pe valea Moldoviței (Bucovina); licitațiile cu tâlc; să intervină autoritățile administrative.
- Curentul* din 6 Iunie : (ss) *Pamfil Șeicaru*; *Inaintează stepa!*
- Le Moment* 7 Iuin : Restrictions dans l'exportation du bois de chauffage en Hongrie. (Memoriul Sindicatului forestier din Oradia M.).
- Universul* din 11 Iunie : Aprovizionarea personalului cfr. cu lemne de foc.
- Adevărul* din 13 Iunie : (ss) *Th. Iorga*: Interesele agriculturii și exploatarea pădurilor. (Probleme ce nu-și mai pot întârzia deslegarea).
- Ogorul* din 14 Iunie : Pădurile României întrețite (ss) *Cezar C.*
- Apărarea Națională* din 16 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: Orientare spre dreapta a exploatarei pădurilor României.
- Dreptatea* din 17 Iunie : Cu prilejul semicentenarului Soc. «Progresul silvic».
- Argus* din 18 Iunie : (ss) *B. Marian*: Greutățile exportului de lemne; concurența Poloniei în Palestina, exportul românesc în Grecia și Egipt; dar Ungaria ?
- Universul* din 18 Iunie : (ss) *Prof. I. Simionescu* : Pe Bistrița cu pluta : pădurile avuții și frumusețe.
- Prezentul* din 20 Iunie : Exportatorii de lemne cer modificarea acordului de plăți franco-român.
- Țara Noastră* din 20 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: *Opera Soc. «Progresul silvic»*.
- Curentul* din 23 Iunie : (ss) *Al. G. Tutoveanu*: Casa pădurilor îndepărtată dela furniturile către Stat. (echivocul — ciudata atitudine a cfr.).
- Viitorul* din 25 Iunie (No. jubiliar): (ss) *Cezar Cristea*: *Casa pădurilor statului și realizările sale de ordin tehnic-cultural și economic* (opera de refacere a patrimoniului forestier).
- Porunca Vremii* din 26 Iunie : (ss) *M. P. Florescu*: Naționalizarea exploatarei pădurilor României.
- Viitorul* din 23 Iunie : In pădurile Canadei.

L u n a I u l i e.

- Curentul* din 2 Iulie : (ss) *Dragoș Vrânceanu*: din sânul bisericei (Administrarea fondului bisericesc și ale păduri).
- Curentul* din 5 Iulie : Lemnele de foc pentru personalul drumului de fier.
- Curentul* din 7 Iulie : Bibliografii — Viața forestieră și Revista pădurilor (ss) *C. Cr.*

- Tara Noastră* din 9 Iulie : Dezastrul din averile grănicerești nășăudene.
- Tara Noastră* din 10 Iulie : (ss) *M. P. Florescu*: Nu cooperatie internațională, ci... Românească !
- Curentul* din 9 Iulie : Exportul cherestelei la Galați.
- Universul* din 9 Iulie : Exportul cherestelei trece prin grea criză.
- Vătorul* din 9 Iulie : Conferința Directorilor din Min. Agriculturii : O mare lucrare statistică.
- Tara Noastră* din 8 Iulie : (ss) *M. P. Florescu*: O nouă orientare a exploatării pădurilor.
- Ideia Națională* din 11 Iulie : (ss) *Cezar Cristea*: Refacerea pădurilor prin Caps și Regimul silvic.
- Porunca Vremii* din 13 Iulie : Manevrele samsarilor jidovi pentru acapararea furniturilor de lemne în valoare de milioane lei cfr.
- Prezentul* din 13 Iulie : (ss) *I. B.* : VII discuții în jurul exploatării păd. fondului bisericesc prin firme germane.
- Epoca* din 15 Iulie : (ss) *I. Bradu*: Tot «Progresul Silvic!».
- Argus* din 15 Iulie : Bulgaria vrea cherestea românească și noi nu vindem.
- Porunca Vremii* din 16 Iulie : La Caps, se avansează numai funcționarii minoritari.
- Adevărul* din 16 Iulie : (ss) *Em. Kososchi*: Spre un monopol german al exploatării pădurilor fondului bisericesc în Bucovina.
- Tara Noastră* din 17 Iulie : (ss) *V. N. S.* : Jefuitoarii pădurilor din Bucovina izgoniți.
- Epoca* din 18 Iulie : *Mezatul Pădurilor* — răspuns (acuzările Insp. silvic *C. Cristea*).
- Epoca* din 21 Iulie : (ss) *I. Bradu* Tot «Progresul silvic».
- Curentul* din 23 Iulie : (ss) *Verax*: Mare activitate la Min. Agric. și Domenii (afacerile cooperăției la Vaslui-Huși, etc.).
- Argus* din 23 Iulie : Piața internațională a lemnului (ss) *P. B. Mar*.
- Adevărul* din 21 Iulie : În jurul proiectului de acapararea păd. bisericesti în Bucovina (ss) *Em. Kos*.
- Porunca Vremii* din 24 Iulie : Pădurile Eforiei pradă dușmanilor. (Scandalul din pădurea «Cățiașul» (ss) *Pred. Nicolaescu*).
- Curentul* din 24 Iulie : (ss) *Liviu Vornic*: Se îndreaptă soarta Moșilor ?!
- Argus* din 25 Iulie : Situația lemnului românesc pe diverse piețe streine.
- " " Exploatarea și valorificarea pădurilor: decizia Min. Agr. și Domenii.
- Curentul* din 25 Iulie : (ss) *Cezar Cristea*: Incendiiile catastrofale de păduri.
- " " (ss) *Eugen Popovici* : Consiliul eparhial al Bucovinei adoptă satitudine rezervată față de transacția firmei «Krages».
- Porunca Vremii* din 25 Iulie : (ss) Falsurile societății jidănești «Carpatina».
- Curentul* din 26 Iulie : (ss) *Eug. Popovici*: Transacția Krages periclitează interesele economice românești (M. St. Major și Consiliul superior Economic sesizate).

- Curentul* din 27 Iulie : Exportul cherestelei din Bucovina în Franța și Anglia.
 " " (ss) *Verax*. Cum se înstrăinează pădurile din Moldova.
 (Cazul Hotnog și Cooperajia I)
 " " (ss) *Eug. Popovici* : Industriașul Krages acapartorul păd.
 bis. din Bucovina (B. N. R. și Fondul B. ort.).
 " " (ss) *C. B. Crăciun* : Industria forestieră mureșană, nă-
 pădită de strelni.
- Curentul* din 28 Iulie : Exploatarea pădurilor și pășunilor comunale.
 " " Avansările dela Domenii.
- Curentul* din 29 Iulie : Nu se mai exportă lemn de foc din România în Ungaria.
 " " (ss) *I. Biciola* : Act de guvernământ în păduri (L. Kra-
 ges fondul bis. și g-l Goering).
 " " (ss) *Eug. Popovici* : Transacția Krages întâmpină juste
 dificultăți.
- Argus* din 29 Iulie : Formălitățile complicate împiedică exportul de cereale și
 cherestea (ss) *M. Mar*.
- Argus* din 30 Iulie : A încetat exportul lemn. de foc român în Ungaria.
- Rev. «Albina»* No. 27 din 10 Iulie : (ss) *Cezar Cristea* : Pădurile noastre.
 Arborele și sănătatea.

L u n a A u g u s t 1 9 3 6.

- Excelsior* din 1 August : Organizarea turistică a Micii Ințelegeri; program.
Sergiu Dimitriu, Președ. O. N. T.
- Tara Noastră* din 2 August : Fașurile soc. jidănești «*Carpatina*», p. acapararea
 averilor moșnene (ss) *I. Ene*.
- Porunca Vremii* din 2 August : Industria forestieră mureșană, în mâinile jidănești.
- Argus* din 1 August : Piața internă și internațională a lemnului, exportul prin
 Galați (ss) *N. G. Georgescu*.
- Apărarea Națională* (Buzău) din 4 August : Secura Iudei tae cu nemiluita pă-
 durile pustite de evrei.
- Argus* din 3 August : Exportul de lemne în Anglia.
- Argus* din 5 August : Folosirea lemnului la construcții de conducte (ss) *Probus*.
- Tara Noastră* din 6 August : O nouă orientare a exploatării pădurilor Fondului
 bisericiei ort. din Bucovina (ss) *M. P. Florescu*.
- Curentul* din 8 Aug : (ss) *Ion Dimitrescu* : Dându-se drept «*Ingner*».
- Tara Noastră* din 9 Aug. : (ss) *M. P. Florescu* : Exploatarea ultimilor rezerve
 de molift din munții Bilgorului.
- Curentul* din 10 Aug. : Schimbări radicale în administrația averilor fondului bi-
 sericesc al Bucovinei.
- Argus* din 12 Aug. : Lemnul românesc pe piața mondială.
- Curentul* din 12 Aug. : Rolul studențimei în opera de împădurire a țării (ss)
M. G. Georgescu.
- Excelsior* din 15 Aug. : Cronica lemnului: exportul în Anglia și Ungaria; miș-
 carea soc. forestiere (ss) *B*.

- Argus* din 16 Aug. : Lupta împotriva secetei — pădurile și ploile; folioasele perdelelor de salcâm; de ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Ogorul* din 16 Aug. : Jalea pădurilor Bucovinei (ce se petrece la Dir Cernăuți ?) (ss) *Silviu C.*
- Curentul* din 17 Aug. : Contribuția pădurilor la apărarea națională, (conferința d-lui D. Drămbă la Univ. Vălenii de Munte (ss) *Marinescu Predealu*).
- Argus* din 18 Aug. : Congresul silvic internațional dela Budapesta.
- Universul* din 18 Aug. : Stația «*Erădetul*» așa cum trebuie să fie ! de *Leontin Iliescu*.
- Argus* din 18 Aug. : Câteva cărți de călătorie; despre țara noastră și altele.
- Porunca Vremii* din 18 Aug. : Cum exploatează jidanii bogățiile forestiere ale țării (ss) *I. Muche*.
- Porunca Vremii* din 20 Aug. : Pădurile țării sunt sălbatec exploatate, sub ochii autorităților active și silvice (ss) *Ion Muche*.
- Universul* din 22 Aug. : Oficiile de cură, pădurile și turismul de *Leontin Iliescu*.
- Curentul* din 22 Aug. : O chestie cu iepuri de *Romulus Dianu*.
- Curentul* din 23 Aug. : Omagiul elevilor ingineri silvici dela Școala politehnică, pentru memoria lui Take Ionescu (la București și Sinaia).
- Prezentul* din 24 Aug. : Rationalizarea investițiilor industriale de *Virgil Madgearu*.
- Prezentul* din 24 Aug. : Înființarea unui Institut de cercetări forestiere și norme de conducere.
- Neamul Românesc* din 27 Aug. : Omagiul unui silvicultor (C. Cristea) la Universitatea din Vălenii de munte pentru N. Iorga.
- Argus* din 28 Aug. : Industria lemnului în regiunea Iași (ss) *G. Livianu*.
- Adevărul* din 28 Aug. : Organizarea și raționalizarea vânătoarei în România de *Th. Iorga*.
- Curentul* din 29 Aug. : În lumea vânătorilor; vânatul ca factor al economiei naționale de *Theo Maiorescu*.
- Curentul* din 27 Aug. : Cazul Mariței lui Vasile Cârnu și șefu ocolului (baloane de săpun) de *Peer Patrick*.
- Universul* din 31 Aug. : «Lichenii brazilor bolnavi», răspuns d-lui Adrian Maniu de ing. *Cezar Cristea*.

L u n a S e p t e m b r i e 1 9 3 6.

- Curentul* din 1 Sept. : Instalarea nouilor miniștri la Agric. și Domenii.
- Porunca Vremii* din 3 Sept. : Despădurirea munților românești de către Soc. «*Carpatina*» (ss) *Al. B.*
- Porunca Vremii* din 3 Sept. : Sub salcâmul d-rei Aricescu (ss) *N. Crevedia*.
- Curentul* din 5 Sept. : În lumea vânătorilor de *Theo Maiorescu*.
- Prezentul* din 5 Sept. : Instrucții către exportatorii de lemne; condiții export. în Ungaria.
- Stațeta Agricolă* din 6 Sept. : Marele mutilat: Ministeru Agriculturii de ing. agr. *Gh. Vodă*.

- Curentul* din 6 Sept. : Vizita inginerilor civili din Franța.
- " " Ce 'nseamnă România a Românilor !» (Soc. forestiere pustiitoarele munților — între altele) de *Pamfil Șeicaru*.
- Adevărul* din 8 Sept. : Valorificarea bunurilor Statului prin Cooperative de *Th. Iorga*.
- Curierul silvic* din 6 Sept. : Note marginale; cu prilejul congresului corp. silv. inferior de *C. Cristea*.
- Curentul* din 9 Sept. : Noui membri în Camerele de Agricultură.
- Adevărul* din 9 Sept. : Piața internă a lemnului și exportul de cherestea (ss) *I. Kp.*
- Argus* din 12 Sept. : Exportul de lemn în Ungaria.
- Curentul* din 12 Sept. : În lumea vânătorilor, tot comercializarea de *Theo Maiorescu*.
- Viitorul* din 13 Sept. : Sportul nobil al vânătoarei de *Gr. Tăușanu (Petronius)*.
- Prezentul* din 16 Sept. : Noua reglementare și exploatarea forestiere al bis. Bucovina de *Eug. Popovici*.
- Prezentul* din 16 Sept. : Nouile măsuri pentru organizarea și funcționarea Fondului bisericesc din Bucovina (noul Regulament, mica industrie țărăneasă) (ss) *Ion B.*
- Curentul* din 15 și 16 Sept. : Congresul și doleanțele corp. silvic inferior.
- Curentul* din 18 Sept. : Festivitățile de ieri date în onoarea Inginerilor francezi.
- " " În lumea vânătorilor — răbojul comercializării de *Theo Maiorescu*.
- Le Moment* din 19 Sept. : Un ingénieur roumain souhaite la «bienvenue» à ses collègues français de Ing. *César Cristea*.
- Le Moment* din 19 Sept. : Une réception à la Société Polytechnique de *C. Cr.*
- Excelsior* din 19 Sept. : Les forêts de la Roumaine.
- Prezentul* din 19 Sept. : Cum merge exportul nostru de cherestea (ss) *T. Tudor*.
- Curentul* din 23 Sept. : Valorificarea fructelor noastre.
- Argus* din 23 Sept. : Cronica agricolă și (cap. silvic) de Ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Prezentul* din 26 Sept. : Perspectivele exportului românesc în Ungaria (ss) *Si.*
- Viitorul* din 27 Sept. : Lupta împotriva secetei de Ing. agr. *A. Tălășescu*.
- Prezentul* din 27 Sept. : Cum se vor acorda cotele de import și export nouilor întreprinderi.
- Viitorul* din 27 Sept. : Cronica pădurilor.
- Prezentul* din 28 Sept. : Bilanțul comerțului exterior de *T. Cristureanu*.
- Viitorul* din 30 Sept. : Solemnitatea dela M-rea Neamț, acțiunea de ridicare a mănăstirilor moldovenești.

L u n a O c t o m b r i e 1 9 3 6.

- Curentul* din 2 Oct. : Ceva mai interesant decât un comitet executiv. (Tăierea pădurilor și suprafețele arabile; camerele agricole și cadre tehnice de *Pamfil Șeicaru*).
- Curentul* din 2 Oct. : În lumea vânătorilor (valorificarea vânatului, în cifre mici) de *Theo Maiorescu*.

- Curentul* din 5 Oct. : Conservarea și ameliorarea patrimoniului forestier Caps. (C. Cristea).
- Prezentul* din 3 Oct. : Contractele de export p. produsele forestiere nu se vor executa.
- Ordinea* din 4 Oct. : Cum înțelege Caps-ul să servească publicul ?
- Curentul* din 7 Oct. : O pagină din durerile pădurilor de ing. M. P. Florescu.
- Curentul* din 10 Oct. : In lumea vânătorilor (se purifică soc. vânătoarească) de Theo Maiorescu.
- Tara Noastră* din 9 Oct. : Conferința dela Caps de C. Cristea.
- Curentul* din 11 Oct. : O ncuă legislație agrară — declarația d-lui Min. T. Moșoiu.
- Adevărul* din 10 Oct. : Exploatarea și regenerarea pădurilor de Th. Iorga.
- România Agricolă* din 10 Oct. : Statistica generală a pădurilor statului.
- Reacțiunea* din 12 Oct. : Pericolul despăduririlor în general, și cu aplicare la Moldova întregită de M. P. Florescu.
- Curentul* din 16 Oct. : (ss) Dr. N. Roșu : Moștinea dela Iași.
- Reacțiunea* din 12 Oct. : Problemele Iașului și ale Moldovei întregite de Cezar Cristea.
- Curentul* din 14 Oct. : Școlile și asanarea pădurilor de Dragoș Vrânceanu.
- Curentul și Universul* din 14 Oct. : Deschiderea marelui congres ingineresc (AGIR) la Iași.
- Curentul* din 15 Oct. : In pragul nouilor exploatări forestiere la fondul bisericesc din Bucovina de Eug. Popoviciu.
- Curentul* din 16 Oct. : Chestia lemnelor de foc din nou în discuție la c. f. r. (ss) C. A.
- Opinia (Iași)* din 16 Oct. : Conducătorii României trebuie să se preocupe de nevoile Iașului și Moldovei întregite — au cerut tehnicienii AGIR în congresul lor impresionant.
- Excelsior* din 17 Oct. : Problemele tehnicei românești de ing. Traian Pârvu.
- Curentul* din 18 Oct. : In lumea vânătorilor (să se legitimizeze valorificarea vânatului) și Pavilionul Caps în cadrul expoziției «Lunii Moldovei» Iași de Theo Maiorescu.
- Curentul* din 20 Oct. : Redresarea Cotnarului (ss) A. M. Frimu.
- Credința* din 21 Oct. : Corylus — alunul de Ilie Mateescu.
- Argus* din 21 Oct. : Cronica agricolă — pericolul despăduririlor de ing. agr. A. Tălășescu.
- Tara Noastră* din 22 Oct. : O importantă problemă agricolă (plantele de nutreț și Institutul de cercetări agronomice) de ing. A. Tălășescu.
- Curentul* din 23 Oct. : Deschiderea Ciclului de conferințe la cercul Aerotehnic (la soc. Politehnică; discursurile : A. S. R. Principe Niculae și Ministru N. Caranfil) (ss) A. Pomescu.
- Porunca Vremii* din 24 Oct. : Dictatura jidanilor în regiunea silvică din Chișinău.
- Curentul* din 24 Oct. : In lumea vânătorilor (se întetesc ofertele serioase) de Theo Maiorescu.
- Curentul* din 24 Oct. : Piața internațională a lemnului pe luna Oct. (Anglia piața cea mai activă) de ing. V. C. Filip.

- România Agricolă* din 24 Oct. : Lucrările tehnice executate de CAPS.
- Universul* din 25 Oct. : Când românul e ținut la ușă, ocupă minoritarii funcții în administrația silvică a statului.
- România Agricolă* din 27 Oct. : Un vrednic subsecretar de stat la Domero : T. Moșolu de *Cezar Cristea*.
- România Agricolă* din 27 Oct. : Piața lemnului, comerț și informații (pagina «Silvicultura»).
- Curentul și Universul* din 27 Oct. : Congresul corpului conductorilor silvici din România.
- Epoca* din 28 Oct. : De ce nu scriți d-lor agronomi ? de ing. agr. *C. Filipescu*.
- Viitorul* din 30 Oct. : Problema pădurilor. Domeniul forestier al Țării de C. C.
- Curentul* din 30 Oct. : Solemnitatea deschiderii anului școlar la Academia I. St. Agricole, de *N. N. Matei*.
- Prezentul* din 30 Oct. : Creșterile înregistrate la exportul produselor românești de *T. Cristureanu*.
- Albina* (Rev. Fundațiilor Regale) No. din 30 Oct. : Produsele chimice obținute din lemnul pădurilor noastre, de ing. *E. Vintilă*.
- Prezentul* din 31 Oct. : Creșterile înregistrate pe produsele țărănești.
- Prezentul* din 31 Oct. : Schimburile comerciale ale României cu Belgia și Olanda.
- Curentul* din 31 Oct. : În lumea vânătorilor (Între fachirism și reală înfăptuire) de *Theo Maiorescu*.
- Prezentul* din 31 Oct. : Reorganizarea Ministerului Agriculturii.
- Curierul silvic* pe Oct. : Pădurile în preajma unui nou sacrificiu de *I. Sulea*.

M E R C U R I A L E

C R O N I C A L E M N U L U I

ANUL ECONOMIC INTERNAȚIONAL 1936

Economiștii de pretutindeni au studiat neîntrerupt, soluțiile adecuate pentru înlăturarea efectelor crizei mondiale, izbucnită în mod spontan în anul 1924.

Guvernele tuturor țărilor, au avizat la măsuri economice pentru reînvierea perioadei de prosperitate, începută după pacea dela Versailles, adaptând în majoritate sisteme autarhice, reprezentate prin bariere vamale, contingentări, etc.

Criza economică de supraproducție a atins maximum efectelor sale în anii 1932—1933.

În anii următori, s'au observat izolate încercări de reprize economice, care s'au stins atât timp cât nu erau susținute de toată lumea economică sau cel puțin de unele grupe de țări.

În anul 1936, simptomele reprimării economice au devenit tot mai generale, înregistrându-se o majorare a volumului comerțului mondial.

Cauza principală a comprimării mișcării materiilor prime, semifabricate sau industrializate trebuie găsită între altele și în diferențele valorilor monetelor diferitelor țări, care au necesitat o aliniere monetară, după care a urmat ajustarea prețurilor.

La sfârșitul anului 1934, un număr de țări, cari prezentau o micșare comercială de peste 60% din comerțul mondial, au coborât în mod oficial valoarea externă a monedei lor, sub nivelul anterior al crizei. Efectul acestei devalorizări a fost tradus printr-o stabilitate a schimburilor internaționale în anul 1935 și o ușoară tendință spre creștere a prețurilor aur și mărfurilor.

În 1935, avem blocul aur format din Franța, Belgia, Olanda, Elveția și blocul lire sterline format din Anglia, Palestina, Egipt, America, etc.

Acordul din 25 Septembrie 1936 intervenit între Londra, Paris și Washington, pune capăt antagonismului între blocul aur și blocul lirei sterline, după care Franța a procedat la devalorizarea francului său cu cca 30%.

Țările aur — Franța, Elveția, Olanda, Italia — au intrat în orbita lirei sterline, și etalonul aur a fost înlocuit cu etalonul încrederii, creându-se astfel

condițiuni favorabile pentru o redresare economică a lumii întregi, pentru intensificarea schimburilor, etc.

Prin alinierea monetară, se va ajunge și la alinierea prețurilor, înlăturându-se variațiile monetare, ce au format nesiguranța în schimburile de mărfuri, un adevărat coșmar economic.

Anul 1936, privit în ansamblul mișcării sale conjuncturale, este considerat ca fiind anul reprizei economice, după 6 ani de criză economică.

În acest an :

— producția materiilor prime a crescut considerabil în toate țările (căr-buni 25%, fier 130%, oțel 139%, petrol 111%),

— volumul comerțului internațional (import și export), volumul traficului pe uscat și apă și volumul producției industriale totale au înregistrat urcări importante ,

— producția agricolă a înregistrat însă o scădere de 3%,

— stocurile de materii prime agricole și industriale s'au redus considerabil față de stocurile ce existau în ceilalți ani,

— disponibilitățile mondiale de grâu înregistrează o reducere considerabilă (în milioane de bushels¹) și din această cauză prețurile produselor agricole și industriale au marcat majorări considerabile, atingându-se la sfârșitul anului 1936, aproape nivelul prețurilor din anii 1929—1930.

— șomajul a scăzut considerabil în țările industriale.

Repriza economică începută în anul 1936 se continuă cu mai multă intensitate în anul curent, fiind determinată de :

— intensificarea producției de înarmare,

— lipsa stocurilor de materii agricole și industriale,

— politica creerii de stocuri,

— ajustarea prețurilor pe piața internațională prin alinierea monetelor.

— mărirea puterii de cumpărare pe piața internă și internațională, ca o consecință a urcării prețurilor.

Comerțul internațional al lemnului în 1937.

Repriza economică din anul 1936 a provocat o cerere masivă de lemn pe piețele cumpărătoare, care însă n'a putut fi satisfăcută din cauza disponibilităților limitate în lemn a țărilor exportatoare.

Pentru a ne face o idee de felul cum a evoluat comerțul european de lemn

1) 625, 579, 376, 250 și 125, respectiv pentru anii 1933, 1934, 1935, 1936, 1937.

În anul 1936, dăm datele comparate asupra anilor 1935 și 1936, pentru primele 10 luni (luate din caetul No. 10 din 10 Dec. 1936 al C. I. B-ului).

Denumirea	Total		Rășinoase		Foiase	
	1936	1935	1936	1935	1936	1935
<i>Țările nordice:</i>						
Norvegia	234.990	208.216	233.988	207.581	—	—
Suedia	3.542.909	3.234.052	3.546.765	3.229.194	6.144	4.858
Finlanda	7.6.6.416	7.083.414	7.543.459	7.001.858	67.987	48.804
U. R. S. S. . . .	9.923.346	10.805.272	9.889.426	10.734.116	33.920	65.502
<i>Țările baltice:</i>						
Estonia	300.915	338.685	280.093	314.242	20.822	22.679
Letonia	1.040.816	978.442	1.021.540	910.629	15.060	14.233
Lituania	288.478	235.829	247.820	204.457	40.35	27.961
Polonia	2.561.537	2.674.188	2.224.355	2.340.514	312.624	302.611
<i>Țările din C.I.B.:</i>						
Cehoslovacia	1.933.674	2.109.224	1.822.845	1.973.872	70.394	79.766
Austria	1.859.255	2.012.994	1.803.144	1.941.996	19.458	21.864
Jugoslavia	669.772	1.236.617	367.175	777.911	280.112	294.372
România	1.433.188	1.285.957	1.129.617	1.030.386	173.213	102.209
Total	31.435.046	32.199.890	30.099.227	31.707.756	1040.166	884.861
in % din total general indici de export 1935=100	100	100	95,8	95,4	3,3	3,1
	97,6	100	98,0	100	—	—

Exportul european a scăzut în anul 1936 cu 2,4% față de exportul din anul 1935, și cu cca 10—12% față de cantitățile exportate în anul 1934.

Și-au redus exportul: Jugoslavia (cu 54%), Letonia (cu 12%), Cehoslovacia (cu 8%), U. R. S. S. (cu 9%). Celelalte țări au marcat majorări.

În atmosfera reprimării economice, lemnul a fost supralicitat de către țările importatoare, în timp ce disponibilul de lemn exportabil a fost diminuat, provocându-se urcarea prețurilor tuturor sortimentelor de lemn, mai mult în țările unde preocupările înarmărilor trec înaintea tuturor celorlalte preocupări.

În cronicile din lunile Iunie—Decembrie 1936, am arătat prețurile cherestelei și majorările încercate.

Concurența rusească.

Volumul exportului european de lemn, este cifrat în medie la 40.000.000 m³ anual.

Rășinoasele reprezintă 92% din volumul exportului european de lemn; restul îl formează foiasele (esențe prețioase).

Din această cauză, rășinoasele formează baza discuțiilor în orice angajament sau comentarii de conjunctură.

După datele statistice întocmite de C. I. B. (Comité internațional du bois) exportul european de cherestea de rășinoase în perioada 1928—1936 a evoluat după cum rezultă din cifrele de mai jos :

Denumirea	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935
	în 1000 de standarde cubici							
Tările nordice . . .	2.300	2.500	2.010	1.580	1.550	1.860	2.010	1.820
U. R. S. S. . . .	570	830	960	960	970	1.000	1.030	1.100
Polonia . . .	520	330	350	280	180	340	340	280
Europa centrală . .	940	810	690	470	420	450	510	500
România . . .	400	420	300	300	210	190	270	260
Alte țări europene .	390	360	340	240	180	260	290	230
Total . . .	5.120	5.250	4.650	3.830	3.510	4.100	4.450	4.190
	1 standard ³ = 4,672 m ³							

Datele rezumate din tabloul de mai sus evidențiază cu prisosință că exportul țărilor exportatoare din Europa, începând dela 1928, s'a comprimat tot mai mult, până în anul 1932 după care a încercat o învioreare în anii 1933 și 1934, pentru a slăbi din nou în anul 1935.

În acest interval, U. R. S. S. a mărit în fiecare an exportul său de rășinoase, aruncând pe piețele principale consumatoare, cantități importante de lemnație la prețuri joase ceea ce a provocat agravarea situației.

În anul 1936, situația s'a îmbunătățit în favoarea tuturor țărilor exportatoare de lemn din Europa, pentru că producția forestieră a fost limitată la consumul din 1932—34, în timp ce cererile de marfă au fost foarte ferme și prețurile s'au urcat treptat-treptat. În acest an exportul de rășinoase a URSS-ului, a suferit o scădere față de anul trecut.

Pentru a vedea evoluția exportului de cherestea rășinoasă în anul 1936, dăm cantitățile de cherestea de rășinoase exportate de cele 12 țări exportatoare din Europa, în zece luni în 1935 și 1936 :

	1935	1936
Norvegia	114.093 m ³	94.810
Suedia	3.002.181 „	2.591.697
Finlanda	4.222.476 „	3.665.015
U. R. S. S.	4.476.659 „	4.620.094
Estonia	146.592 „	169.415
Letonia	439.473 „	452.913
Lituania	154.279 „	169.460
Polonia	1.390.696 „	1.081.290
Cehoslovacia	258.898 „	244.032
Austria	838.534 „	1.018.974
Iugoslavia	320.154 „	623.101
România	934.056 „	988.670
Total	16.293.091 m ³	15.718.871

Exportul de rășinoase al U. R. S. S. a scăzut în intervalul a 10 luni 1935/36 cu 5%.

Scăderea s'a înregistrat în Bazinul Mediteranean după cum rezultă din cantitățile exportate în 10 luni în 1935 și 1936 :

	1936	1935
Italia	89.235 m ³	216.954
Egipt	91.104 „	122.294
Grecia.	25.229 „	29.331
Sria-Palestina	29.434 „	39.230
Maroc	12.726 „	27.355

Pentru anul 1937, deținem informații controlate că U. R. S. S. va reduce și mai mult cantitățile exportate în anul 1936 în Bazinul Mediteranean.

În ultimii 2 ani expansiunea URSS-ului, în Orientul apropiat s'a dovedit tot mai slabă.

În Egipt au plasat Rușii :

cca. 160.000 m ³ în anul	1934
„ 120.000 „ „	1935
„ 85.000 „ „	1936
„ 50.000 „ pentru	1937

Aceeași situație s'a petrecut și cu celelalte țări din Mediterana.

U. R. S. S. a încetate să mai arunce marfă la prețuri ridicole, ce nu-i permit să scoată nici cheltuielile ;

Pentru cantitatea de 50.000m³ cherestea oferită Egiptului drept cotă a arului 1937, U. R. S. S. a cerut preț de 46 sh. cif Alexandria (1 sh. = 1/20 din lira sterlină = 35 lei).

Concurența rusească în Orient, adică pe piețele ce au format întotdeauna debușeurile permanente ale produselor noastre forestiere, nu există; în schimb, este folosită de intermediari pentru dezorientarea producătorilor români de cherestea.

Exportul românesc de lemn în 1936.

În anul 1936, lemnul nostru a avut cea mai bună piață internațională dela 1929 ; din care cauză exportul nostru forestier s'a majorat față de anul 1935 cu cca 15%.

Intrucât datele statistice asupra exportului forestier din România în 1936 nu sunt încă centralizate, folosim cantitățile de lemn exportate în 11 luni din anul 1936, întocmită de Asociația Industriei din România — secția forestieră U. G. I. R.

Sortimentul	Total				Rășinoase		Foiioase	
	1936	%	1935	%	1936	1935	1936	1935
Lemne de foc . .	178.278,9		189.662,12		—	—	—	—
Lemn rotund gatere	73.315,5		71.544,5		42.956	51.421	30.353	20.120
de mină . . .	17,6	9,1	—	—	17.639	—	—	—
pt. celuloză	33,8	22,5	—	—	33.842	—	—	—
Traverse	39.269,3		2.264, —		—	—	39.262	2.264
Cioplitură	117.490,7		—	—	110.746	—	6.743	—
Doage	4.630, —		3.459, —		—	—	4.630	3.459
Cherestele	1.184.435,7,2		1.182.577,83		1.075.888	1.092.338	108.777	90.249
Pârji de lăzi . . .	13.846,0,5		30, —		13.846	30	—	—
Total m ³	661.854	—	1.449.536	—	1.294.777	1.143.792	189.803	116.092
indice 1935=100	115		100		113	103	164	100

În general, exportul lemnului în 1936 a marcat o majorare de 15%.

Cu toată majorarea încercată, se constată însă o îndrumare a exportului nostru de lemn în raport cu posibilitățile reale ale pădurilor noastre, și anume o intensificare a exportului de foioase, sub formă brută și semifabricate.

În timp ce lemnul de rășinoase acuză o majorare numai de 13%, foioasele marchează o majorare de 64%.

Printr-o concentrare a exportului de lemn românesc în mâinile instituțiilor ce poartă grije viitorului pădurilor din România, se va dezvolta mai mult exportul de foioase.

Piața internă.

Recolta agricolă din 1936, valorificată în condițiuni excelente, producția industrială mărită prin raționalizarea muncii și îngreunarea importului, recunoașterea unei depreciere reale a monedei naționale, etc., au contribuit la mărirea circulației bunurilor.

Înviorarea economică din țara noastră este și o consecință a situației piețelor externe. Lucrările de înarmări și aprovizionarea cu alimente și materii prime a tuturor statelor, dominate de spectrul războiului de mâine, au provocat urcarea prețurilor produselor noastre de export și întărirea prețurilor interne.

Cu toată înviorarea economică națională, în compartimentul construcțiilor s'au constatat însă o scădere: Micșorarea activității în industria construcțiilor se atribuie scăderii rentabilității precum și taxelor care grevează atât materialele de construcții, cât și locuințele.

Pentru sezonul de primăvară a anului 1937, se prevede o cerere susținută pe piața internă pentru lemn de construcții, și în special pentru construcții rurale (manele, cioplitură fină și țărănească de rând), scânduri de cl. VI, șipl și grin-darie, precum și lemnărie fină pentru tâmplării și mobile.

Prețurile pentru desfacerea cherestelei pe piața internă, au fost majorate cu 30% față de cele cotate în anul 1935.

Debușeurile lemnului românesc în 1937.

În atmosfera ce caracterizează anul 1937, denumit cu drept cuvânt anul conjuncturii de război, când economia mondială este supraexcitată de pregătirile țărilor civilizate în vederea războiului, al cărui soli plutesc în atmosfera plină de fumul prafului de pușcă ridicat în Spania, Abisinia și China, lemnul a devenit o materie de primă necesitate pentru satisfacerea nevoilor industriei, construcțiilor și creerei de stocuri în perioada ostilităților.

Țările importatoare măresc importul de lemn și în același timp iau măsuri pentru reducerea consumului de lemn.

Guvernul german a luat măsuri ca toate zierele să reducă consumul de hârtie cu 10%, întrucât vor ca lemnul de care dispune — din importul de lemnărie cât și de cel indigen — să-l rezerve pentru industria chimică, industria textilă, industria zahărului, etc.

În anul 1937, lemnul românesc reia expansiunea ce o avea în perioada 1923—1929, când a pătruns în aproape toate țările din lume.

Brazilia, Argentina, Turcia, Italia, Franța cu coloniile africane, Africa de Sud și alte țări, arată interese deosebite pentru lemnul românesc, societățile forestiere din România având numeroase cereri de lemn pentru aceste țări care oferă prețuri excelente, superioare prețurilor ce obținem predând lemnul nostru în orientul apropiat (Grecia, Siria, Palestina și Egipt).

În Orientul apropiat, poziția lemnului nostru este consolidată foarte mult pentru următoarele motive:

- stocurile de lemn în țările din Orient sunt reduse,
- concurența rusească în Orient nu contează pentru lemnul nostru.
- cererile de lemnărie ale țărilor importatoare sunt în continuă urcare,
- disponibilul normal al României este diminuat.

Trebue să întrezărim și reluarea exportului de lemn în Italia și Spania, când se va produce o nouă avalanșă de cereri și prețurile vor marca noui urcări.

Exportul de lemn în Bulgaria se reia în acest an, ceea ce va provoca cereri mari în compartimentul lemnului cioplit de rășinoase, care până astăzi se exporta numai în Grecia și puțin în Egipt și Italia. Prin reluarea exportului de cioplitură în Bulgaria, se va urca și prețul acestui articol monopolizat și exploatat de câțiva intermediari de lemnărie din Galați.

Exportul în Anglia va continua cu aceeași furie ca și în anul 1936.

Debușeurile lemnului românesc în 1937 au o capacitate de absorbție dublă și chiar triplă față de posibilitățile normale ale pădurilor noastre.

Prețul lemnului rotund de rășinoase în urcare continuă.

În situația creată de conjunctura pieții internaționale a lemnului, lemnul rotund de rășinoase, este supralicitat de către societățile străine din țară.

Administrația Fondului Bisericesc, a ridicat renta lemnului a pădurilor de rășinoase din Bucovina la cca 400 lei/m³ încă din Noembrie 1936.

C. A. P. S-a ridicat renta nettă (stochtaxa) lemnului de rășinoase dela 80—100 lei/m³ la 200—220 lei/m³.

Față de cererile mari pentru lemn de rășinoase de proveniență Bistrița (Tarcău, Galu, Ceahlău) Bistricioara (Corbu) Bilbor sau fundul Buzăului, prețurile lemnului rotund de rășinoase trebuiesc majorate la 300—400 lei/m³ în picioare.

Lemnul de rășinoase, pentru gattere, se vindea în 1936 cu 420—450 lei/m³ ab schela Galați; astăzi se oferă pentru acest lemn 650—700 lei/m³ ab schela Galați.

La conjunctura excelentă creiată lemnului românesc pe piețele străine se adaugă un fapt îmbucurător și trist în același timp :

Societățile Forestra, Lomaș și Carpatina lichidează în scurt timp pădurile ce le-au cumpărat pe nimica (0,50—2 lei/m³ lemnul rotund de rășinoase) și de dragul acestei țări prea ospitaliere și extrem de tolerantă, dau cele mai cumplite lupte pentru acapararea a noi păduri din proprietatea Statului.

N'ar fi nimic dacă ar reclama păduri pe cari nu le pot exploata instituțiile publice, dar vor pădurile ce constituiesc posibilitățile anuale ce sunt exploatare de aceste instituții pentru fabricile lor.

În interesul naționalizării industriei și comerțului lemnului românesc este necesar să nu se mai acorde nici un lemn societăților străine care ne-au lăsat munți goi și au dus sărăcia în bogatele văi ale munților noștri.

Prețurile cherestelei pentru export în urcare.

Degringolada prețurilor la cherestea exportată în perioada 1929—1936 a luat sfârșit și începând del amijlocul anului 1936 asistăm la urcarea treptată a prețurilor.

Asociația Industriilor Forestiere din România, care constituie în România organul regulator al prețurilor lemnului de rășinoase și folioase, a majorat aceste prețuri de 3 ori în 1936 și anume : 17 Februarie, 22 Iunie, 19 Noiembrie 1936) și la 5 Ianuarie a. c.

La 5 Ianuarie a. c., s'au majorat prețurile lemnăriei ce se livrează pentru pentru Egipt, Siria și Palestina dela 35 sh/m³ la 40 sh/m³ fob porturile românești (Galați, Brăila și Constanța).

Majorarea prețului lemnului nostru pentru Orient, s'a făcut de acord cu U. R. S. S. prin delegații săi dela Istanbul (Constantinopol) care tratau vânzarea a 50.000 m³ cherestea de rășinoase importatorilor din Egipt. Această concordantă de prețuri a fost posibilă după câțiva ani de sacrificiu din partea noastră, și este explicată prin faptul că nici U. R. S. S. nu mai dispune de stocuri de lemne pentru a le arunca la orice preț, cea ce am arătat cu date statistice la capitoul «Concurența rusească».

Prețurile în vigoare pentru exportul de rășinoase în Orient sunt următoarele :

cl. IV de Grecia 19—30 cm	1.550—1.600 lei m ³ fob G-ti
" V " 19—30 "	1.400—1.450 " "
" IV/V " 10—17 "	1.300—1.350 " "
Moralli tombate inc'usiv cl. IV.	1.300—1.350 " "
Alexandria pt. Egipt in specificație (70 la sută 19—30 cm, 20% moralli, 10% inguste).	1.400—1.450 " "
Siria pt. Siria in specificație	1.300—1.350 " "

Calitativ, marfa Alexandria pentru Egipt este un sortiment format din cl. IV și V de Grecia.

Marfa pentru Siria este, cl. V de Grecia și 50% cl. VI-a bună.

Clasele IV-a și V-a de Grecia se înțeleg în noua sortare din 1936 — declassate cu cca 30% față de sortarea din anul 1935.

Prețurile date mai sus sunt minimale și valabile numai astăzi; pentru lunile Martie și Aprilie aceste prețuri trebuiesc calculate cu 150—200 lei m³ în plus.

Din cauza urcării prețurilor, Societățile producătoare de cherestea de rășinoase se abțin de a face vânzări, deși sunt numeroase cereri din străinătate.

Concluziuni.

Piața internațională a lemnului în anul 1937 este excepțional de bună pentru lemnul românesc, care este foarte căutat de piețele importatoare de lemnărie.

Cererile în lemn a țărilor importatoare sunt agravate de :

- lipsa stocurilor în lagărele depozitelor lor de desfacere,
- limitarea exportului țărilor exportatoare de lemn la cantitățile de lemn exportate în anul 1934—35,
- reglementarea țărilor de păduri în U. R. S. S. și adoptarea unei politici capitaliste renumeratorii pentru capital, muncă și materia primă consumată,
- politica economiei cu structură de război adoptată de toate țările, pentru a-și forma stocuri de lemnărie.

Din cauza lipsei de marfă pentru acoperirea cererilor externe, prețurile lemnului, sub diferite sortimente și specii, sunt într-o urcare continuă. Majorarea prețurilor lemnului românesc se va continua cel puțin până la jumătatea anului 1937, astfel încât vânzările ce fac, trebuiesc limitate la cantități mici și cu termene de livrări scurte.

Societățile forestiere străine, desmorțite de conjunctura pieței, roesc din nou în jurul celor mai frumoase trupuri de păduri ce au scăpat de la tăere.

Numai printr-o conducere strânsă a instituțiilor forestiere cu caracter de stat și quasi de stat, se va ajunge la naționalizarea industriei și comerțului de lemn din România.

V. C. Filip.

PIATA INTERNAȚIONALĂ A LEMNULUI IN 1936.

Convenția încheiată la 15 Noembrie 1935 la Copenhaga, între reprezentanții industriei de lemn a principalelor țări exportatoare din Europa, ratificată de țările contractante și intră în vigoare la 1 Decembrie 1935, constituie un eveniment de o reală importanță, în istoria economiei lemnului. Într'adevăr, prin această convenție (European Timber Exporters' Convention, E. T. E. C.) țările contractante se angajează formal, pentru prima dată, să nu exporte decât cantitățile de lemnărie, fixate pentru fiecare stat în parte.

Țările Baltice, Norvegia, Statele Unite și Canada nu au luat parte la această convenție, dar exportul lor a fost evaluat și s'a ținut seama de el la semnarea acordului.

Cantitatea totală ce poate fi exportată în cursul anului 1936 de către țările care au aderat la E. T. E. C. nu poate depăși 3.850.000 st. Cotele repartizate diverselor țări sunt următoarele :

Austria	275.000	standarzi
Finlanda	1.005.000	"
Polonia	313.000	"
România	223.000	"
Suedia	820.000	"
Cehoslovacia	96.000	"
U. R. S. S.	950.000	"
Jugoslavia	168.000	"
Total	3.850.000	standarzi

Începând din primăvara anului 1936, capacitatea de absorbție a piețelor interne a țărilor exportatoare cât și importul în țările importatoare este în creștere, iar stocurile de materiale din depozite devin tot mai reduse. Din această cauză, precum și din cauza limitării posibilității de export, ca urmare a convenției cu E. T. E. C., situația internațională a pieței lemnului devine din ce în ce mai favorabilă.

Ca o consecință a conjuncturei favorabile, de pe piața internațională a lemnului, prețurile, cu începere din toamna anului 1935, sunt în continuă creștere.

În America de Nord, programul de investiții și conjunctura excelentă a construcțiilor a provocat o cerere crescândă, a cantităților de lemnărie importate din Canada și America de Sud.

Terminându-se războiul vamal cu Statele-Unite, Canada își restrânge exportul său forestier în Anglia. Ea își plasează acum lemnul în Statele-Unite și Irlanda, iar prețurile au tendință de urcare.

Rusia renunță cu desăvârșire la politica sa de dumping și își modifică radical, politica sa forestieră. Prin legea promulgată la 2 Iulie 1936, guvernul sovietic fixează zonele de protecție a regimului apelor și înglobează în aceste zone masivele din bazinele Volgei, Donului, Niprului, cursului superior al Dvinei de Vest, etc. În aceste zone exploatarea se reduce numai la creșterile anuale iar dealungul râurilor se fixează fâșii păduroase de protecție, a căror

exploatare este interzisă cu desăvârșire. Astfel regiunile forestiere situate în zonele de protecție a regimului apelor au fost degrevate și exploatarea au fost extinse în regiunile bogate, din nordul și nord-estul Uniunii.

Rusia începe să-și refacă gospodăriile și are nevoie de cantități mari de lemnărie, pentru piața sa internă.

Finlanda își mărește considerabil capacitatea pieței interne prin refacerea gospodăriilor iar ridicarea standardului de viață în Suedia, influențează în mod favorabil conjunctura pieței interne.

În Cehoslovacia cererea internă e în creștere, iar căile ferate cer cantități mari de traverse. Exportul spre Germania și Ungaria este deasemenea în creștere. Ca o consecință a aderării la E. T. E. C. Cehoslovacia introduce permisele de export, la cheresteaua de rășinoase.

Polonia executând un vast program de investiții, consumul său intern e în creștere. Ca urmare a aderării la convențiunea E. T. E. C. și a încheierii unui acord comercial cu Germania, prețurile lemnului rotund pe piața polonă s'au majorat cu 20--30% față de prețurile din toamna 1935. Germania cere cantități mari de lemnărie, în special marfă de tâmplărie și traverse de cale ferată. Stocurile din acest fel de materiale sunt foarte reduse, iar cererea e mare.

În Austria exportul forestier, în primele luni ale anului, este în scădere din cauza greutatea de încălzire, a valorilor lemnului exportat în Italia, iar în Germania exportul se face numai prin compensație.

În Jugoslavia, pentru a se compensa măcar în parte, efectul defavorabil al sancțiunilor economice aplicate Italiei, asupra economiei forestiere jugoslave, s'a dat o mare extindere, activității construcțiilor interne.

Exportul forestier al României e în creștere. Cantități mari de lemnărie se cer de Anglia, Germania, Ungaria și țările din basinelul mediteranean. Posibilitățile de export sunt inferioare cererii, tot mai insistente. Egiptul, Siria, Palestina și Grecia cer cantități mari de foioase: stejar, fag, plop, tei, etc.

În Franța consumul s'a redus până la atât că aproape poate fi acoperit de lemnul indigen. Produsele țărilor din Europa centrală pierd mereu terenul, fiind înlocuite cu lemnul indigen.

Anglia cere cantități foarte mari de lemnărie. Conflictul dintre Canada și Statele-Unite terminându-se, Canada nu mai exportă cherestea în Anglia și rămâne o cantitate de cca 1.600.000 m³ pe care Rusia nu o poate acoperi.

În Germania, campania de construcțiuni și masivele cereri ale armatei, au adus o înviorare mare, pe piața internă a lemnului. Numeroase cantități de lemnărie sunt aduse din Cehoslovacia, Polonia și România.

Ungaria, care are o bună recoltă de cereale își mărește consumul intern de lemnărie. Prin convenția încheiată cu România în cursul lunii Aprilie, contingentul de cherestea ce poate fi exportat în Ungaria se mărește dela 7000 vagoane, cât era anul trecut, la 11.000 vagoane.

Belgia, Spania, Danemarca și Olanda își măresc deasemenea consumul intern și importă cantități de lemne, superioare anilor trecuți.

În basinelul mediteranean situația se prezintă tot așa de favorabilă. Mărirea standardului de viață în Siria, Palestina și Egipt face ca cererile de lemnărie să fie numeroase. Se constată o cerere din ce în ce mai mare de foioase.

pe piețele mediteraneene (parchete de stejar, cioplitură de fag pentru construcții rurale, traverse de cale ferată pentru Grecia, Turcia și Egipt, doage de stejar pentru Franța, trunchiuri de plop și anin pentru fabricile de chibrituri din Turcia, etc.). Acest lucru e de mare importanță pentru noi, căci am putea deveni principalii furnizori de lemn tare, ai piețelor din Mediterana.

Italia, deși deabia ieșită din războiul cu Abisinia, prin comprimarea consumului, are disponibil, cantități însemnate de materiale așa că cererile sunt reduse.

În Grecia, exportul forestier scade, atât din cauza greutateilor de clearing, cât și din cauza mișcării puterii de cumpărare a țaranului grec.

În Palestina odată cu turburările provocate de Arabii naționaliști, cât și din cauza lipsei de credit, exportul se reduce.

Piața lemnului, care marcase o ameliorare progresivă, se schimbă cu desăvârșire în timpul verii. Sezonul de vară aduce o conjunctură neobișnuită pentru lemnărie. Toate țările își refac gospodăriile și provoc cereri masive de lemnărie și animație în țările exportatoare.

Cererile engleze pentru lemnărie devin tot mai insistente, datorită consumului excelent. Piața engleză e cea mai mare piață de lemn de construcție. Ea consumă aproape jumătate din exportul forestier al Europei.

Datorită politicii de ridicare a standardului de viață a populației, prin lucrări de investiții publice, Suedia, Finlanda și U. R. S. S. au de acoperit cereri mari interne. Exportul de asemenea este foarte activ. U. R. S. S. exportă cantități însemnate de materiale în Anglia și Germania.

Exportatorii suedezi au semnat contracte pentru numeroase cantități de materiale, ce urmează a fi livrate în toamnă, în Germania.

În Spania izbucnind războiul civil, orice export este întrerupt.

Belgia, Danemarca și Olanda și-au mai împușinat cererile de lemnărie, nevoile lor începând să fie satisfăcute.

Greutățile valutare din Grecia și nesiguranța din Palestina, din cauza mișcărilor Arabilor, a redus mult exportul forestier în aceste două țări.

Consumul intern, al țărilor producătoare de lemn, din Europa centrală. (Polonia, Jugoslavia, Cehoslovacia, România) este mărit, din cauza numeroaselor lucrări de investiții, ce se execută.

Pe piețele nordice, cererile sunt din ce în ce mai numeroase, iar stocurile sunt aproape lichidate. Comerțurile în mare majoritate sunt pentru livrare promptă iar prețurile cresc mereu.

Germania și Olanda sunt cele mai bune clienți ale Suediei, Belgia face comenzi masive în Finlanda, iar Polonia a lichidat toate stocurile esale.

Prețurile pe piețe occidentale au crescut în ultimele luni și grație politicii duse de E. T. E. C., de a nu se oferi cantități de materiale mai mari decât pot absorbi în mod normal aceste piețe, se speră într-o nouă majorare.

În basinal mediteranean, din cauza cererilor mari de lemn engleze, se simte lipsă de materiale. Lemnul rus a dispărut de pe aceste piețe, iar prețurile importatorilor din Egipt, Siria, Grecia și Palestina au scăzut mult. Sortarea cherestelii, care devenise tot mai pretențioasă, slăbește progresiv, atingând aproape nivelul din 1930.

Egiptul cere cantități însemnate de materiale atât rășinoase cât și folioase iar compania de construcții din Siria absoarbe mult lemn.

În Palestina, după o stagnare de aproape un an, din cauza turburărilor interne, cererile de cherestea de rășinoase, reîncep.

La 1 Octombrie 1936 are loc la Stockholm adunarea E. T. E. C.-ului. Cu această ocazie se fixează cotele pe 1937, pentru fiecare stat în parte, menținându-se cele de pe 1936 cu excepția României căruiă i se modifică și fixându-se cote Letoniei, noul membru al asociației.

Anglia rămâne cea mai activă piață. Negustorii englezi au încredere în stabilitatea pieței, bazați pe reînnoirea convenției E. T. E. C. și pe cererea internă și încheie contracte pe 1937, mai devreme ca de obicei.

Din cauza consumului intern, ce se crede că va fi mai mare pe 1937 și a disponibilului mai redus pentru export, Finlanda, Suedia și U. R. S. S. au majorat prețurile pentru 1937.

U. R. S. S. a anunțat că nu poate furniza Angliei pe 1937 decât 240.000 standarde iar în Finlanda nici nu pot fi executate toate comenzile. Belgia în special a făcut comenzi mari în Finlanda, pentru 1937.

În basini mediteranean cererile de folioase se accentuează. U. R. S. S. deși are numeroase păduri de folioase, exportă aproape exclusiv lemn de rășinoase. Polonia își plasează lemnul său tare pe piețele occidentale iar Cehoslovacia în Anglia și Germania. În fine, Jugoslavia exportă în Spania, Germania, Ungaria, Belgia și Africa de Nord și ceva mai puțin în Egipt. De același principalii furnizori de lemn tare pentru Orient, rămânem noi.

Principalele cauze, ale conjuncturii favorabile de pe piața internațională a lemnului din toamna 1936 au fost urcarea prețurilor în Anglia și reducerea stocurilor de materiale din țările exportatoare.

Statele exportatoare își reduc tăerile la posibilitățile anuale. Chiar U. R. S. S. renunță la dumping și își modifică politica forestieră, prin mutarea centrului exportărilor în Urali și Siberia.

În toate aceste țări, ce își exploatează în mod rațional pădurile, capacitatea de absorbție a piețelor interne s'a mărit cu 10—20%, în special în U. R. S. S., Suedia, Finlanda, Polonia, Cehoslovacia și Jugoslavia, de unde micșorarea disponibilului pentru export. Paralel cu aceasta, standardul de viață în diverse țări crescând cere un consum mai mare de lemn.

Pentru România, anul 1937 se anunță foarte favorabil. Reducerea exportului de lemn rus a făcut ca toate statele și în special cele din Orient să ceară insistent la noi materiale lemnoase, de unde și o urcare a prețurilor.

Ing. Vasilescu Grigore.

Literatură.

- 1) Buletinul C. A. P. S. 1936.
- 2) Revue internationale du bois 1936.
- 3) Bulletin de la Société Centrale Forestière de Belgique 1935.
- 4) Revista Pădurilor, 1936.
- 5) Le moniteur des scieries, 1936.
- 6) Le bois, 1936.

R E C E N Z I I

Rădulescu, A. V. Dr. :

Wuchs-Leistung, Nutzung und Verjüngung der urwüchsigen Buchenbestände in den Karpathen.

(Creșterea, exploatarea (utilizarea) și regenerarea arboretelor naturale de fag din Carpați).

Tipografia de artă D. Geller, VIII + 112 pag. Buc., 1937, preț 100 lei.

Intrarea României în viața economică forestieră s'a făcut într'o epocă de mare prețuire a rășinoase'or, când lumea le căuta pentru variatele și multele construcții necesare ridicării standardului de viață în Europa centrală și apuseană. De aci, exploatarea succesive, dar și *plantațiuni* pe scară mare, în domeniul rășinoase'or. Foaiele cele mai prețuite — stejarul de exemplu, care în flora europeană e specia cea mai răspândită — erau mai neglijate. În locul molidului, se planta molid, sau cel puțin așa era tendința: în materie de foaie (stejar), această preocupare de viitorul pădurilor exploatare nici nu exista,

E firesc lucru, dar, ca în asemenea împrejurări, fagul, ca un lemn de mai mică valoare decât al stejarului, să fie completamente neglijat și urgisit chiar, cu atât mai mult, cu cât, la noi, se găsește într'o proporție (~ 40% din domeniul

forestier al țării), care întrece cu mult celelalte specii. S'a dus împotriva lui adevărate campanii de distrugere, pentru ca acum, după aproape 50 de ani de «persecuție», fagul să fie reabilitat. Concepția arboretelor amestecate, a regenerărilor naturale, etc., i-a redat dreptul la existență. Este tot mai apreciat ca una din speciile cele mai indicate pentru ameliorarea solului în arboretele de rășinoase (molid, brad, larice) și în cele de amestec cu foaiele prețioase (frasin, paltin, gorun). În plus, o nouă seamă de întrebuințări găsite în ultima vreme, necunoscute altădată, îl fac tot mai cerut.

Cu lucrarea d-lui Rădulescu fagul își găsește un apărător mai mult. Așa reese din străduința depusă pentru a înfățișa problema fagulii în cele două aspecte: al valorificării lemnului și al importanței pentru știința silvică, a arboretelor naturale — în parte virgine — din Carpați.

Materialul prezentat în această lucrare a fost colectat din toate punctele interesante de răspândire ale fagulii, personal de către d-l Rădulescu, care n'a cruțat nimic pentru a merge la fața locului, în scopul ca datele să fie veridice și deci cât mai valoroase. În felul acesta a fost cu puțință strângerea observațiilor relative la creșterea fagulii, la regenerarea lui în pădurea virgină, etc.

Întregul acest material documentar e prezentat împărțit în trei grupe de capitole. În partea I, se discută chestiunile

de răspândire, creștere și rentabilitate a fagului; în partea II, utilizarea lemnului de fag și produselor accesorii; iar în a III-a, problema regenerării pădurii de fag virgină și quasi-cultivată.

Autorul analizează condițiile climatice în care vegetează fagul la noi, răspândirea fagului în Carpați și arboretele virgine de fag. În România, se mai găsesc încă multe păduri virgine, scăpate dela exploatare, mai ales din cauza inaccesibilității stațiunilor în care sunt situate. Pentru importanța faptului, D-I Rădulescu a urmărit să desprindă în pădurile noastre caracterele deosebite ale tipului de pădure virgină din Carpați, pentru ale compara cu cele menționate în literatura de specialitate. În acest scop a făcut ridicări în arboretele mai reprezentative din Carpații sudici, reușind să stabilească — spre deosebire de autorii străini (Dengler) — că pădurea virgină de fag prezintă caracterul grădinărit, cu o tendință de apropiere — mai mult sau mai puțin — de codrul regulat; aceasta apropiere fiind condiționată de circumstanțe topografice. În locurile așezate, adăpostite de vânt, caracterul pădurii virgine se apropie mai mult de codrul regulat; în schimb, în locurile expuse vântului, cum e cazul pe coame, este mai aproape de tipul grădinărit.

D-I Rădulescu analizează amănunțit, în pădurea virgină, numărul arborilor (la ha), diametrul mediu, înălțimea medie, volum, etc. Cu titlul de curiozitate, cităm o parte din cifrele stabilite pentru unitatea de suprafață, cu ajutorul locurilor de încercare: 240 arbori (cu diametrul mai mare de 15 cm.); 5--600 m. c., în pădurea adăpostită (și arborii dela 15 cm. diam. în sus) și 200 m. c. în pădurea expusă vântului. Cu titlul de observații generale s'a mai constatat că: numărul

arborilor crește cu cât pădurea este mai expusă la vânt; diametrele mari predomină în pădurea mai puțin expusă vântului, contrariu în pădurea expusă vântului, unde majoritatea o au diametrele mici. De asemeni, în ceea ce privește înălțimile, în pădurea virgină ele sunt mai mari unde pădurea nu e expusă vântului și mai mici unde este.

Despre calitatea lemnului de fag se tratează separat într'un capitol, cu privire specială la inima roșie, care atunci când se formează vine să se adauge pie-dicelor — și așa existente — în calea diferitelor valorificări. În această privință, se pare că Banatul are un fag mai puțin suferind de această boală, spre deosebire de Carpații estici și sudici, unde abundă.

În partea II-a — intitulată «utilizarea» și format din două capitole, produse principale și produse accesorii — autorul expune modalitățile de tratament aplicate la exploatarea fagului în România, trecând după ce înfățișează problema transportului, la principalele valorificări ale lemnului de fag. Aflăm astfel, cantitățile importante de lemn de fag valorificate prin aburire (Cherestea aburită), traverse, multe obiecte de gospodărie, etc. Lemnul de foc rămâne însă valorificarea cea mai obișnuită, și cea mai importantă pentru moment. De altfel, problema aceasta, a combustibilului, ar trebui să preocupe mai mult pe silvicultori, întrucât în această chestiune, România, pentru multă vreme încă, e avizată la lemn. Cum pădurile de câmpie vor fi îndrumate să producă tot mai mult lemn de lucru, iar lemnul de alte specii, pentru foc, devine mereu mai rar, se cere să se oprească iureșul dat în pădurile de fag, actualmente, pentru a se putea preveni o criză a lemnului de foc, într'un viitor nu prea îndepărtat.

În ceea ce privește, produsele accesorii, la capitolul respectiv ni se vorbește despre patru din cele mai importante: iarba (pășunat), jir, ciuperci și nuele și muguri (utilizate ca nutreț la vite).

În sfârșit, în ultima parte se tratează chestiunea regenerării, în pădurea virgină și cea cultivată. Regenerarea se face în funcție de factorii staționali (bine înțelese), dar vântul, în deosebi, e cel care o condiționează. În cazul pădurii neexpusă acțiunii vătămătoare a vântului, condițiile de regenerare sunt mai favorabile decât în pădurea care suferă din cauza vântului, mai ales în ceea ce privește solul, care e mult mai receptiv, întrucât nu are începutul de acidificare produs în pădurea expusă vântului.

În aceeași ordine de idei, studiul factorilor externi și influența lor asupra regenerării ne apare în toată importanța.

În materie de fructificație, deosebim ani plini și ani parțiali de sămânță. D-l Rădulescu aduce și pentru periodicitatea acestora, aci, câteva precizări: 5—6 ani pentru ani plini, între care se intercalează adesea ani parțiali.

În regiunile bătute de furtuni, pentru regenerarea pădurii de fag, — în care, prin urmare, pot fi multe doborâturi, — se prezintă două cazuri: când nu este un semînțis preexistent, dar sunt încă în picioare arbori de sămânță și când nu există nici semînțis nici arbori care să dea sămânța. În continuare, într'un subcapitol se ocupă de regenerarea pădurii în urma incendiilor. În sfârșit, în ultimul capitol ni se arată cum se face regenerarea în pădurile exploatate în cele trei modalități de tratament, așa cum se aplică la noi, — a tăierii rase, a tăierilor succesive și a quasi-grădinaritului.

Am încercat în cele de mai sus să schițăm lucrarea D-lui Ing. Dr. Anton Rădulescu, pentru a arăta, cât de palid, importanta contribuție adusă de D-sa

pentru cunoașterea biologiei pădurii de fag, compoziției și regenerării ei. În literatura de specialitate, D-sa s'a înscris ca un reprezentant al «generației fașului», — cum ar spune D-l Prof. M. Drăcea —, adăugând în biblioteca silvică o carte, în care materialul documentar e cules direct de pe teren, nu compilat o muncă, prin urmare, românească, despre pădurile românești.

T. Bălănică

Nedici, Gh., Prof.

«Jagd in Rumänien».

Schițe și povestiri, cu 8 planșe după fotografia autorului. Editura «Lepkam», Graz. Prețul 6.60 Sch.

Am semnalat la timp în coloanele acestei reviste cea dintâi lucrare cu caracter pur literar, intitulată «Clipe de vrajă» și conținând un mănunchiu de schițe și nuvele cu subiecte împrumutate din viața vânătoarească. Lucrarea a apărut de curând în ediție germană sub titlul «Jagd in Rumänien». Judecând după ecoul ce l-a avut în presa austriacă, se pare că lucrarea D-lui Nedici obține și în străinătate același succes pe care l-a avut în țară. În «Tagespost» din 6 Dec. 1936 (ce apare în Graz) profesorul universitar Dr. W. Hoffer îi face o foarte elogioasă recenzie din care ne permitem a cita câteva rânduri:

«În descrierea patriei sale, vechiul vânător și observator al naturii devine un poet de cea mai fină nuanță sufletească. Poet într'o limbă care nu este limba lui maternă, descriitor sensibil al naturii, pe care a învățat s'o observe just abia numai după ce concepția germană a vânătoarei corecte l-a subjugat. Povestea satului românesc, care ocupă aproape jumătate din carte, nu este o searbădă re-

oare negru pe aib a bravilor vânători și a răilor braconieri, ci o descriere adânc psihologică, fin aprofundată și dramatic clădită, care captivează și satisface nu numai pe vânător, ci pe orice cititor entuziast pentru artă».

D-l Nedici, cunoscut până acum mai mult ca jurist și vânător, capătă prin această lucrare consacrarea unui scriitor de talent, în măsură să creeze în domeniul literaturii beletristice opere de reață valoare artistică. Deaceea, nădăjduim că D-sa nu se va opri aici.

G. T. T.

Witting Ott. Inginer Inspector General Silvic.

«Istoria dreptului de vânătoare în Transilvania».

Edit. Academiei Române — Studii și Cercetări, XXVI. București 1936. 124 pag. (din care 65 text + 60 anexe).

Autorul lucrării de față, practician de vânătoare, este bine cunoscut în lumea silviculturilor noastre și prin activitatea sa scriitoricească în materie forestieră și cinegetică. Articolele Domniei-Sale, din revistele de specialitate respective, se remarcă prin observația îngrijită a faptelor, o documentație serioasă și printr-o ținută sobră. Acestea constituie, după părerea noastră, calități de adevărat scriitor în domeniul științific. Cu lucrarea de față, autorul face un mare pas înainte, reușind să-i fie admisă între publicațiunile Academiei Române. Sub acest raport, Domnia-Sa se clasifică primul între silvicultorii români. Referatul chestiunii a fost susținut de Domnul Andrei Rădulescu, membru activ al Academiei și consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție.

Lucrarea propriu zisă — adică primele 64 de pagini — sunt împărțite în trei capitole :

I. Epoca străveche până la Ștefan cel Sfânt (1022);

II. Epoca orânduirii sociale a evului mediu (1022—1848);

III. Epoca tendințelor noul economice și de libertate (după 1848);

Ultimele două capitole se subîmpart, mai departe, după natura stăpânirii provinciei (de pildă: Transilvania sub dominațiunea Ungariei, sub principii naționali proprii, sub sceptrul austriac, etc.). Din însăși această dispoziție a materiei, cât și din chipul cum este tratată, reiese grija de a se repera evoluția dreptului de vânătoare față de evoluția concepțiunilor de drept și politice. Dreptul de vânătoare și regulamentul lui, cum observă textual autorul în introducere, reogîndesc cât se poate de clar, esența, extinderea și importanța vânătoarei, dar totodată și sensul și spiritul unei epoci (pag. 3).

În expunerea materiei, autorul se sprîjină, ca întotdeauna, dealfel, pe o foarte solidă și strânsă, chiar prea strânsă, documentare. Cititorul va fi poate isbit de acest fapt și va regreta că nu s'a lărgit mai mult cadrul lucrării, legându-se în mai mare măsură și mai îndepărtat expunerea de realul vieții înconjurătoare. Românul apreciază parantezele și în oarecare măsură chiar și fantezia. Ar fi fost poate necesar să se facă apoi o mai accentuată distincție a faptelor după gradul lor de importanță și semnificație. Accesoriu întunecă uneori principalul și îngreunează urmărirea liniilor mari în evoluția dreptului de vânătoare transilvan. Prin aceste vrem să spunem că lucrarea respectivă este, în primul rând o lucrare de serioasă documentație științifică, pentru cititul forțat și mai puțin pentru o citire ușoară și agreabilă.

Jumătatea a doua a lucrării — adică ultimele 60 de pagini — sunt aproape ocupate de anexe și anume de cele 27 de

documente principale (în limba originală și în traducere), citate în text. Serviciul pe care autorul vrea să-l facă cetitorului, punându-l la îndemână documente rare și greu accesibile, merită a fi subliniat.

În privința limbii, sunt oarecari rezerve de făcut. Pe alocurea se întâlnesc expresii și forme sintactice streine de spiritul limbii noastre sau particularisme provinciale. Lucrul se explică și se scuză, limba românească ne fiind limba maternă a autorului. *Domnia-Sa* merită chiar laudă pentru faptul de a-și fi publicat lucrarea în limba noastră, ceea ce în unele privințe constituie un inconvenient. Buna înțelegere a textului, din cauza lipsurilor amintite, nu suferă, însă, aproape de loc.

Pentru noi, lucrarea interesează din două puncte de vedere: românesc și forestier.

Politica cinegetică exercitată în Transilvania până la sfârșitul anului 1918 poartă marca stăpânirilor streine respective și a isvorit din interesele acestora și din spiritul vremurilor. Sub raportul social și mai cu seamă național-românesc, și ea ne dă oarecum măsura implărilor la care a fost supusă populația transilvană. În afară de acest interes mai mult istoric, trebuie să admitem că trecutul vânătoresc respectiv a contribuit la creșterea unei tradițiuni în materie. Însemnătatea acestela credem că este totuși minimă. Lumea este supusă în vremurile noastre la prefaceri atât de radicale și violente încât nu știm de va mai rămâne mare lucru în amintirea populațiilor actuale.

Ca silvicultori, vom găsi în lucrarea de față confirmată odată mai mult, strânsă legătură ce a existat și există întotdeauna și pretutindeni între economia cinegetică și cea forestieră și apoi între vânătoare (în sensul de practicare a vânătoarei și

mai ales de ocrotire și creștere a vânatului) și profesiunea de silvicultor și pădurar. Silvicultorul a fost mai întâiu vânător și a continuat a ofițer nobilul cult al Dianei. În occident aproape nici nu se poate concepe silvicultor nevânător. Expunând dispozițiunile din legea administrării pădurilor, referitoare la vânătorie, autorul adăugă următoarele constatări și speranțe, a căror reproducere aici o credem necesară :

«Prin aceste dispozițiuni s'a recunoscut principial și prin lege, competența organelor silvice în chestiuni de vânătoare, vânătoarea în totalitatea ei fiind încadrată în complexul silviculturii.

În realitate, nu s'a ajuns la executarea ei, deoarece printr'o decizie ministerială, atât arendarea, cât și valorificarea dreptului de vânătoare în pădurile Statului, au fost atribuite competenței serviciului de vânătoare, independent, din Ministerul de Domenii.

Rămâne, ca viitorul să soluționeze definitiv, pe lângă multe alte probleme de a.e. vânătoarei și problema competenței personalului silvic în chestiuni ce interesează vânătoarea, în folosul vânătoarei și al vânătorilor» (pag. 64).

Înceind, noi felicităm pe autor, cu toată căldura, pentru frumoasa contribuție, pe care *Domnia-Sa* o aduce tezaurului nostru de cunoștințe, într'o măsură atât de înfrățită cu aceea a profesiunii noastre. Cei ce vor întreprinde noul lucru de mai adâncă cercetare sau de o mai largă sinteză în domeniul respectiv sau cu caracter mai general, vor găsi în această lucrare cel mai bun punct de plecare și cel mai bun mijloc de orientare și înlesnire.

Pentru aceste motive, o recomandăm cu stăruință, camarazilor de profesiune.

Ilie C. Demetrescu

REVISTA REVISTELOR

BULLETTIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 10, Octombrie, 1936.

G. Delevoy.

Le congrès international des instituts de recherches forestières en Hongrie.

Congresul internațional al institutelor de cercetări forestiere din Ungaria.

Autorul face o largă comunicare asupra cercetărilor forestiere în Ungaria, în care se ocupă de: condițiunile staționale în Ungaria, descrierea succintă a Ungariei forestiere, cercetările forestiere, încercări de regenerare, împădurirea n'isipurilor «burătoare, împădurirea so'urilor» alcaline chestiunea exoticeilor.

În partea finală sunt arătate pe scurt lucrările congresului: comitetul permanent, comitetul internațional și adunarea plenară, bibliografia forest'eră, organizarea institutelor de cercetări forestiere, normalizarea metodelor de descriere a stațiilor, etc.

A. Balon.

Les prix des bois en 1936.

Prețurile lemnului în 1936.

Scurtă dare de seamă asupra variației prețurilor lemnului în 1936.

J. Compredon.

Le bois de sapin de Douglas.

Lemnul Douglasului verde.

Sub acest titlu autorul prezintă un studiu al lemnului de Douglas verde privind structura lemnului, proprietățile fizice, proprietățile mecanice și întrebunțările pentru care este apt.

Jurisprudență.

Cronica forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES
CENTRALBLATT.

Caietul 17, 1 Sept. 1936.

Rudolf Hoffmann.

Versuche zur Klärung des Keimverlaufs bei der Pappel.

Cercetări pentru clasificarea evoluției germinanței la plop.

Înmulțirea popului din sămânță este foarte anevoasă. Continuând cercetările în această direcție, începute în anul trecut, autorul aduce concluziuni noi, în ce privește germinanța semințelor de plop:

1. Dacă semințele se separă de bum-bacul în care sunt înfășurate semințele.

timpul de germinație al semințelor se scurtează simțitor.

2. Puterea de germinație se reduce, dacă se desprind perii ce înconjoară funiculul seminței (partea seminței prin care se leagă de teacă).

3. În primele ore după ce începe să-mănâja să germineze, este nevoie de multă umiditate.

4. Germinația reușește mai bine în nisip măl mare.

Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui.

(Articolul continuă).

I. Reissig.

Über Entrindungsgeräte.

Despre uneltele pentru cojit.

Autorul arată, că dintre cele două feluri de unelte întrebuțate la descojirea lemnului, cel acționat prin tragere și cele prin împingere, primul este mai propriu pentru arborii cu coaja mai groasă și în terenuri mai accidentate. Cealaltă uneltă este mai potrivită în teren șes și pentru arborii cu coaja mai subțire.

A. Singer.

Pfälzer Zugeisen.

Fierul de descojit din Palatinat.

Acastă uneltă are forma unui semicerc, cu diametrul de 9 cm. Diametrul pe una din părți este tăios. De coardă exact la mijlocul său se bagă coada, care n'are decât 35 cm. lungime.

Greutatea totală este de 1 kgr. Este foarte ușor manevrabil, destul de greu, ca prin greutatea lui să acționeze mai sigur. Are un mare avantaj față de unel-

tele acționate prin împingere, coaja nu mai ajunge la mâinile lucrătorilor, pe care de cele mai multe ori le rănește.

Rusanna Abrahian și G. Iaroschenko.

Zur Frage des Verfahrens des Kiefern-anbaus unter schlimmsten Bodenbedingungen.

Relativ la problema metodei de cultură a pinului în cele mai proaste condiții edafice.

În urma cercetărilor făcute autorii stabilesc că, pentru cultivarea pinului în terenuri sărace, pietroase, între metodele recomandabile, trebuiesc trecute și următoarele.

După ce s'a făcut gropile, se mobilizează pe o adâncime de 20 cm. solul, înlăturând pietrele și resturile de rădăcini.

De jur împrejurul pueților se face cu pietre, un fel de pavaj, sau dacă nu sunt pietre la îndemână, se pun bucăți de carton înmuiate în petrol.

O altă metodă care a dat rezultate.

Se plantează pueți în gropi cu diametrul 25 cm. și 10 cm. adâncime. Cu aceste gropi se leagă un șanț inclinat, lung de 60 cm. de 10—15 cm lat și adânc. Șanțul servește să aducă apă din ploi la pueți.

Trebuie însă în primul an ca după fiecare ploaie să se curățe șanțul de materialele aduse de ploaie.

Catetu: 18. 15 Sept. 1936.

Max Woelfe.

Sturmschäden im Wald.

Stricăciuni cauzate de furtună în pădure.

Stricăciunile ce le produce anual în arboretele de molift, furtuna, prin rupere

și doborîre, se ridică numai în Bavaria la sute de mii de metri cubi. Institutul de cercetări al Bavariei și-a propus să studieze, care sunt condițiunile, ce favorizează acțiunea de distrugere a vântului. În articolul de față, autorul ne arată care sunt chestiunile ce și le-a propus să le urmărească, în legătură cu stricăciunile aduse de furtună pădurii, ele ar fi :

1. Influența solului asupra pericolului hurtunei.
2. Importanța configurației terenului.
3. Influența marginei pădurii.
4. Influența lizierei arboretelor.
5. Importanța poziției arboretului (consistență, conformarea coronamentelor...).
6. Acțiunea de schimbare a direcțiunii vântului, a arboretelor vecine.

În ce privește solul, se observă că, un sol umed favorizează acțiunea vântului.

Un sol înghețat este mai puțin favorabil pentru stricăciuni.

Dr. Adalbert Ebner.

Vorversuche mit neuen Geräten zum Ausrücken von Stammholz.

Cercetări preliminare cu unelte noi pentru tuitul buștenilor.

Autorul descrie un cărucior cu două roate, pentru scosul buștenilor din pădure, perfecționat de el după modelul Spengler.-Glogger.

Roțile sunt cu șină de fier sau cu pneuri. Rămâne de văzut dacă pneurile sunt mai bune decât șina. Căruciorul are și un dispozitiv ce ajută la încărcatul buștenilor.

Caietul 19. 1 Oct. 1936.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea lariceului (sfârșit).

A se vedea la rubrica «referate, comentarii» în acest număr, unde se prezintă în rezumat întreg articolul.

Caietul 20. 15 Oct. 1936.

Ing. Dr. L. c. Leopold Hufnagl.

Die Umtriebszeit in Lehre und Praxis.

Revoluția în teorie și practică.

La începutul reglementărilor ce le cere amenajamentul, se consideră revoluția, ca ceva fix.

În ultima vreme părăsindu-se strictețea acesta, s'a ajuns la metode mai maleabile de amenajare, în care revoluția se ajustează după nevoi. Am trecut acum, spune autorul, deja Statica forestieră la o Statistică forestieră.

Dr. Fritz Ernst.

Kiefernkrümpelbestände in Bayern.

Arborete de pin piper-nicit în Bavaria.

(Articolul va continua).

Dr. E. Münch.

Zur Verbesserung der forstlichen Arbeitsverfahren.

Relativ la îmbunătățirea metodelor de lucru forestiere.

Autorul amintește că descojitorul de care s'a ocupat Singer și Reissig în No. 17 al revistei, este descoperit chiar de

d-sa și ne arată că el este propriu și pentru alte lucrări ca: curățat ghiata, murdăria și foarte bun pentru curățatul buruienilor în pipiniere.

De asemenea mai reamintește autorul că, tot d-sa a mai inventat și un plug care în cultura stejarului a dat rezultate foarte bune.

Ant. V. Răd.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7/1936.

H. Badour.

Le noyer dans la forêt suisse.

Nucul în pădurea elvețiană. (3 pag.)

Consumul anual al lemnului de nuc în Elveția se urcă la cifra de 11.000 m³, din care numai 650 m³ sunt importați. Se pare însă că se atacă prea mult rezervele de nuc elvețiene. De aceea se cere să se dea mai multă atenție culturii lui, putând fi avantajos folosit în pădurile din regiunile joase.

Jacques Barbey.

La conservation des bois en grume — suite et fin.

Conservarea buștenilor (7 pag.).

— Urmarea unui articol al cărui început se găsește în Nr. 6 al acestei reviste.

De data aceasta, se arată cum se face în Elveția aranjarea lemnului, în aer liber, indicându-se, pentru fiecare modalitate, felul cum se comportă lemnele. În această privință există o disparitate de comportare a butucilor față de incendiere și insecte precum și față de locurile alese pentru depozit.

În încheiere se indică regulile de care trebuie să se țină seamă la depozitarea butucilor pentru ca să se consume în bună stare.

Nr. 8/1936.

E. F.

La fallacieuse notion du moindre effort.

Noțiunea înșelătoare a minimumului de efort.

Autorul se referă la obiecțiunile ridicate de un cumpărător de material lemnos din Zürich, în legătură cu niște materiale provenite din cantoanele Berna, Soleure și Neuchâtel. Materialele nu s'ar fi prezentat în starea și dimensiunile oferite de țările exportatoare și chiar de vânzătorii din pădurile din jurul Zürichului. Aceste practici îi dovedesc aceluia negustor de lemne incomprehenșunea și incapacitatea personalului responsabil.

D-l E. F. arată că negustorul nu are dreptate, că materialele furnizate din Jena (din care fac parte cele 3 cantoane cu pricina) nu pot apărea pe piață în dimensiunile celor oferite de pădurile din platoul elvețian. Aceasta din cauza condițiilor dificile de exploatare și de scoatere. Și în continuare d-l E. F. arată că: «în opoziție cu anumite țări exportatoare care, cu sau fără plan, epuizează rezervele lor forestiere, și care, consimțind la un sacrificiu total, nu au nimeni a refuza cumpărătorilor lor, — Elveția se clasează din fericire printre țările care onorează silvicultura. Ea figurează în primul rând, căci grija forestierului elvețian nu stă numai în a păstra patrimoniul elvețian ce i s'a dat în seamă și pentru care are responsabilitatea, ci, mai mult, vrea să mărească și să amelioreze producția lemnoasă». Silvicultorul elve-

flan nu va accepta niciodată să introducă în pădurile Elveției practici streine, acordând prioritate exploatării în dauna culturii. Acceptarea unei astfel de stranii pretenții n'ar întârzia să antreneze decadența a ceea ce până azi formează orgoliul elvețian.

E. Graff.

Une lutte inexorable.

O luptă inexorabilă. (2 pag.).

Autorul arată că sunt cazuri când silvicultorul trebuie să intervie împotriva pădurii pentru a o împiedica de a invade anumite pășuni.

Se impune ca atunci când desființăm mărăcinișurile să intervenim cu semănături de semințe de plante furajere.

J. P. C.

Sur la technique des inventaires.

A supra tehnicei inventarierilor.

Nr. 9—10/1936.

Aug. Barbey.

La question du peuplier envisagée au point de vue Suisse.

Chestiunea plopului, privită din punct de vedere elvețian. (10 pag.).

Cultura plopului în Elveția se prezintă sub două aspecte diferite.

1) Utilizat pentru punerea în valoare a terenurilor sterpe, adesea mlăștinoase, din domeniul agricol;

2) Utilizată pentru îmbogățirea crângurilor de anin sau a unor părți umede din pădurile de câmp.

Autorul articolului se adresează corpului silvic elvețian cerându-i să aibă în

vedere această excelentă esență, care poate da mari folosuri, atunci când este instalată în condițiuni favorabile de altitudine, sol și asociații determinate.

Sam. Aubert.

Le boisement des tourbières dans le Jura.

Impădurirea turbiereilor în Jura. (4 pag.).

Turbinele neatinsse de om, în regiunea Munților Jura au fost și sunt mai mult sau mai puțin împădurite. Speciile forestiere care se găsesc în astfel de terenuri sunt: pinul de munte, mesteacănul și într-o măsură mult mai restrânsă, molidul.

Arată cum se prezintă locul turbos de pe valea Joux, cunoscut sub numele de Praz Rodet.

Lozeron.

Preparation de bois pour gazogènes et chauffages centraux.

Prepararea lemnului pentru gazogene și încălzire centrală. (4 pag.).

H. B.

La sylviculture suisse.

Silvicultura elvețiană. (2 pag.).

Este titlul pe care-l poartă o carte scoasă sub auspiciile Uniunii țăranilor elvețieni.

D-l H. B. face prezentarea acestei lucrări destinată mai ales celor din mediul agricol.

Nr. 11/1936.

H. Badoux.

Le Waldbauverein d'Hérisan.

Societatea forestieră din Hérisan.

Se dau detalii asupra istoricului societății forestiere din Hérisan, înființată acum un secol din inițiativa pastorului Adrien Schiess. Societatea a achiziționat mai bine de 100 ha. de pășune, pe care le-a împădurit. Arboretul este constituit numai din rășinoase, (molidul ocupă 81%), având 230 m³ la ha. În timpul din urmă pădurea a fost amenajată, iar în vederea exploatării, societatea a făcut însemnate investiții pentru deschideri de drumuri.

Sam. Aubert.

A propos de la présence du chêne dans le Haut-Jura.

În legătură cu prezența stejarului în partea superioară a Jurei. (1 pag.).

Completând o observație a d-sale făcută în Nr. 4/1929 al acestei reviste, privitoare la prezența gorunului pe teritoriul Comunei Boutavent-dessus, alături de molid și fag, autorul constată de data aceasta și prezența stejarului pedunculat. Și aceasta, la 1250 m. alt., necunoscut până atunci.

H. Badoux.

Le reboisement du Mont Soubasio, dans l'Italie centrale.

Reîmpădurirea muntelui Soubasio, în Italia centrală. (14 pag.).

Muntele se află în apropiere de orașul Assise. Are o altitudine maximă de 1290 m. Climatul favorizează speciile din *Lauratum*, *Castanetum* și *Fagetum*. Complet despădurit de vreo 700 ani. Lucrările de reîmpădurire începute în 1916, au căpătat un nou impuls sub regimul fascist. S'au împădurit 1500 ha. Speciile (indigene și exotice) sunt diverse rășinoase

și foioase — potrivit cu locul. Pentru a împiedica scurgerea apelor pe coaste și eroziunea s'a lucrat în terase de câte 1 m. lățime, distanțate vertical, după pantă, la 6—10 m. Rezultatele, până azi, sunt încurajatoare.

Nr. 12/1936.

H. Badoux.

Congrès suisse du bois, à Berne.

Congresul elvețian al lemnului, la Berna. (4 pag.).

Acest congres s'a ținut cu scopul de a se găsi căile cele mai indicate pentru a se utiliza cât mai mult lemnul, care în ultimul timp a fost înlocuit în multe privințe de alte materiale.

F. Aubert.

Le gaz des forêts dans la petite vièle.

Gazul din lemn în orașele mici. (3 pag.).

André Péclard.

A propos de charbon de bois.

În legătură cu cărbunile de lemn. (5 pag.).

P. Henchoz.

L'économie forestière au temps passé.

Economia forestieră în trecut. (4 pag.).

Începutul acestui articol se găsește în numărul precedent al acestei reviste.

Eric Badoux.

Quelques relations entre l'intensité de l'éclaircie et le développement des peuplements artificiels d'épicéa du Plateau suisse.

Câteva relațiuni între intensitatea răriturii și dezvoltarea arboretelor artificiale de molid din platoul elvețian. (7 pag.).
Comunicare de la Institutul federal de cercetări forestiere.

At. Har.

JOURNAL OF FORESTRY

Iulie 1936. Nr. 7.

Editorial.

Obiectivele reorganizării.

Continuarea discuției asupra trecerii serviciului forestier la Ministerul de Interne.

William Heritage.

Silvicultura, în trecut și viitor, a rezervațiilor indiene din Minnesota.

Henry I. Baldwin și Hardy L. Shirley.

Controlul semințelor forestiere.

Problema originii seminței, adică a provenienței, a fost mult discutată, dar mult din ceea ce s'a scris nu prea s'a aplicat. Rostul articolului acestuia este de a arăta ce s'a mai făcut în Europa în această materie și în St.-Unite și de a da orientări generale asupra subiectului. La urma articolului, o bogată bibliografie.

Austin F. Hawes.

Serviciul muncii ca

agent de îmbunătățire a arboretelor.

Se arată natura lucrărilor efectuate, numărul zilelor de lucru întreprinse și rezultatele obținute în pădurile St. U. de către Serviciul Forestier, utilizând organizația C. C. C.

N. G. T. Simerly.

Combaterea focului în arboretele de *Pinus palustris* Mill. în a doua generație.

Un articol în care se expune fructul experiențelor și observațiilor unui veteran în practica silviculturii și în special combaterea focului.

Edward Behre.

Locul silviculturii în noul program de conservare agricolă.

Se știe că multe din măsurile luate de Președintele Roosevelt pentru combaterea șomajului și redresarea economiei generale a țării au fost invalidate de Parlamentul american, din motive de neconstituționalitate. Totuși spiritul animator al colaboratorilor au găsit alte forme pentru punerea în practică a bunelor intenții rooseveltiene. Una din aceste și «The New Agricultural Conservation Program». În prezentul articol autorul arată locul silviculturii în noul program, — ocupându-se în special de importanța fermelor cu păduri, în economia rurală din NE.

John B. Woods.

Unde suntem cu conservarea pădurilor.

Considerațiuni asupra recentelor date asupra suprafețelor ocupate de păduri.

Daniel Denuyl.

Zona influenței efective a benzilor de protecție.

Interesul recent arătat pentru instituirea benzilor de pădure în vederea protejării lucrărilor agricole a provocat, experimentări și publicații importante. Dl Daniel Denuyl ne dă un istoric succint dar dens al problemei, ne descrie metodele întrebuițate în experimentațiuni și rezultatele experimentațiunilor în special în ceea ce privește influența benzilor asupra vântului. La urmă, o bogată bibliografie, rusească, americană, norvegiană.

V. Bodrov.

Influența benzilor de protecție asupra microclimatului teritoriilor adiacente.

Autorul, în serviciul forestier U. S. S. R. dă rezultatele obținute în stațiunea de experimentație rusă dela Rostashovo, în ceea ce privește iușeala vântului, temperatura aerului și umiditatea atmosferică.

A. L. McComb și H. A. Steavenson.

Un inventar mai nou pentru pepiniere.

Se descriu câteva mașini agricole adaptate pentru lucrările în pepiniere (arare, semănare, prășire), în vederea obținerii unui randament superior.

Victor A. Beede.

O bază pentru dezvoltarea practicei Silviculturii în New England.

Sfaturi pentru cei ce au păduri sau conduc exploatarea forestiere.

George L. Drake.

Considerațiile unui exploatare de brad Douglas asupra «exploatării pe alese».

Se arată avantajele sistemului, propunându-se o experimentație în condiții cât mai variate.

A. A. Brown și F. W. Funke.

Refacerea planurilor de comunicație, pentru pădurile naționale din California.

Pentru pădurile din California s'au proiectat noi rețele perfecționate de comunicație rapidă, pentru a asigura un serviciu cât mai eficace mai ales în ceea ce privește combaterea incendiilor.

E. F. Rappreger.

Efectele repetatelor incendii de sol în pădurile din vest, de pin strob.

N. T. Mirou.

O notă asupra metodelor de germinație pentru conifere.

O scurtă discuție a metodelor întrebuițată pentru accelerarea germinației; în concluzie se recomandă, ca înainte de aplicare, orice metodă să fie încercată în mic, întrucât condițiile de lucru variază foarte mult dela specie la specie și dela regiune la regiune.

La recenzii, se examinează următoarele:

1) *Forest Bibliography with the Index Number 634. 9 F. : An international Decimal Classification on the Basis of Melvil Dewey's System.* By Bibliographical Committee, International Union of Forest Research Organizations. VII+100

p. Imperial Forestry Institute, Oxford 1936.

2) *Progress report of the Forest Authority for Palestine Supply, Consumption and Marketing of timber-Palestine. Exotics in Palestine.* Jerusalem 1935.

3) *Report on Wood-Using Industries in Canada, 1933.* by L. J. Pouliot.

4) *Photographic Illustrations of the Crown Forests* by the Departement of Crown Forests Estates in the Imperial Household (Japan), 1934.

5) *A Mycorrhiza Forming Fungus of Pinus*, by E. H. Young.

5) *Decay Following Fire in Young Mississippi Delta Hardwoods* by G. H. Hepting, 1935.

7) *Planting and Care of Trees in South Dakota* by E. R. Ware, 1936.

8) *The Care and Repair of Ornamental Trees in Garden, Park, and Street*, by A. D. C. LeSuer, 1934.

Nr. 8 (August) 1936.

Editorial.

Chestiunea unor permanente «tabere de muncă».

S'a mai arătat în paginile Rev. Păd. ce este această organizație C. C. C. (Civilian Conservation Corps), și în altă parte decât la Rev. revistelor (vezi art. d-lui Radu Florescu, la pg. 837/936).

Problema care se pune acum este aceasta: Taberile de muncă să devină o organizație permanentă? În caz afirmativ, pe ce idee de bază?

Pentru lămurire, se face istoricul taberelor, se examinează foleasele pentru cei înscrși în organizație și pentru societate, ajungându-se la o recomandare: înainte de a se hotărî permanentizarea, să se stabilească precis ce se urmărește,

pentruca ideea să nu se compromită din interese politice.

Alexis N. Garin.

Beneficiile în industriile forestiere.

Un expozeu, conținând concluziile dintr-o teză de doctorat prezentată la Universitatea din Yale, publicat cu scopul de a atrage atenția silvicultorilor asupra necesității unei cunoașteri mai detaliate asupra acestei importante ramuri a economiei forestiere.

C. S. Cowan.

Parcul național de pe muntele Olympus.

Considerații asupra necesității menținerii pădurilor în chestiune ca parc național, arătându-se că neexploatarea lui nu înseamnă o pierdere pentru națiune.

W. H. Horming.

Cealaltă parte a muntelui Olympus.

Adică o examinare și din alte puncte de vedere a chestiunii parcului național de pe muntele Olympus.

Autorul dă un răspuns unui articol publicat în Nr. din luna Iunie, susținând ca și d-l Cowan că neexploatarea pădurilor are o influență binefăcătoare a regiunelor din jur asigurând și o posibilitate de studii a pădurilor virgine, pentru cercetători.

E. W. Treen.

Industria lemnului din N E.

Se susține că adoptarea principiului raportului susținut în exploatarea pădurilor asigură o permanentizare a industriei și prin urmare e interesul industrișilor ca acest principiu să se aplice.

W. L. Baker și A. C. Cline.

Un studiu asupra lui *Porthetria dispar* L. în *Petersham*.

Investigațiunile făcute au condus la delimitarea arierei de răspândire a insectei și a condițiilor de dezvoltare a ei. Se arată care sunt mijloacele de combatere, de ordin cultural.

Henry I. Baldwin și Hardy L. Shirley.

Un program al semințelor forestiere pentru *St. Unite*.

O completare a articolului publicat în numărul precedent, cu titlul: «Controlul semințelor forestiere».

W. C. Branch, P. F. W. Prater, Leonard I. Barrett.

Metodele curente utilizate pentru ameliorarea arboretelor și politica în regiune *Appalachian de Sud*.

E vorba mai mult de ceea ce au făcut taberele de muncă în materie de ameliorarea arboretelor. E bine ceea ce s'a făcut, dar trebuie să se aibă și mai mult în vedere variația condițiilor staționale.

E. L. Demmon.

Creșterea duramenului la pinii din *Sud*.

Primele concluzii ale studiilor întreprinse sunt acestea:

1) formarea duramentului (heartwood) la pinii din *Sud* începe la vârsta de 15-20 ani;

2) *Shortleaf pine* și *loblolly pine* conțin, în mediu, mult mai puțin duramen decât *longleaf* și *slash pine* la aceleași vârste;

3) proporția duramenului, la *loblolly pine*, variază cu creșterea și anume: cu cât creșterea e mai rapidă cu atât duramenul e în proporție mai mică;

4) formarea terebentinei tinde să crească proporțional cu volumul duramenului; la *longleaf pine* această creștere atinge 5-10% din volum.

(*shortleaf pine* = *Pinus echinata* Mill., *loblolly pine* = *Pinus taeda* L., *longleaf pine* = *P. palustris* Mill., *slash pine* = *P. caribaea* Mor.).

William Manghan.

O tablă de cubaj pentru *Juniperus virginiana* L.

Se dă o tablă de cubaj pentru *eastern red cedar*. (*Juniperus virginiana* L.) și metoda întrebuintată pentru calcularea ei.

Leslie G. Gray.

Temperatura aerului în legătură cu pagubele și costul combaterii incendiilor în pădure.

Un studiu de protecția pădurii în contra focului.

H. T. Gisborne.

Principiile măsurării pericolului incendiilor în păduri.

Se publică rezultatele investigațiilor făcute în stațiunea de experimentație din *Munții Stăncosți din Nord*.

Richard E. McArdle și George M. Byram.

Un aparat optic pentru observațiunile în turnurile de supraveghere.

Pentru combaterea incendiilor, ameri-

canii au organizat un minuțios sistem de pază a pădurilor. În turnurile ridicate pe diverse înălțimi bine alese, observatorul are la dispoziție diferite aparate care permit o supraveghere la distanțe apreciabile. În acest scop autorii au construit un aparat perfecționat (care să înlesnească și mai mult această funcțiune) despre care dau detalii în articolul de față.

Richard E. McArdle și George M. Byram.

Instrumente optice pentru mărirea eficacității turnurilor de supraveghere în pădure.

În aceeași ordine de idei, ca și în art. precedent, autorii descriu îmbunătățirile aduse cu ecranele colorate adaptate la instrumentele optice în funcțiune.

Richard E. McArdle.

Cățiva factori de visibilitate care influențează așezarea și funcțiunea eficace a stațiunilor de supraveghere a incendiilor în păduri.

Un articol de 10 pg. în care se analizează complet chestiunea turnurilor de supraveghere a incendiilor în păduri, pentru a da maximum de înlesnire la combaterea focului.

La recenzii, următoarele lucrări :

Forest taxation in the United States, by Fred Rogers Fairchild and Associates, Washington, D. C. 1935.

Wood Handbook. Basic Information on Wood as a Material of Construction with Data for its Use in Design and Specification. by Forest Products laboratory, Fo-

rest Research, Forest service U. S. Dep. Agr. Washington D. C. 1935.

Selective Timber Management in the Douglas Fir Region. by Burt P. Kirkland and Axel J. F. Brandstrom, Washington, D. C. 1936.

No. 9, Septembrie, 1936.

Editorial.

Planul național și silvicultura.

Economia dirijată nu este o noutate nici pentru Americani. Încă dela origină, St. Unite reprezintă o formă de îngrijire a viitorului, de pregătire a lui, de către Marea Britanie și pentru ea. S'a întâmplat că revolta coloniilor americane a adus independența lor, dar cei ce le-au condus apoi, primii președinți, au continuat să fixeze idei directoare, să formuleze un ideal național și doar, a îndruma o națiune către un ideal, e a o dirija. Chestiunea e prin urmare mai mult de ordinul cunoștințelor istorice și de înțelegere a cuvintelor.

Aceste lucruri au trebuit amintite credincioșilor formulei «laissez faire», pentru a li se arăta că noule legiuri conservatoare, protecționiste, în materie de păduri, nu înseamnă o erezie, ci o consecvență față de istoria Statelor Unite. Se cere însă o condiție: totdeauna să primeze Interesul național, clar înțeles, în noule legiuri.

C. J. Buck.

Parcul național propus pe muntele Olympus.

S'a mai scris despre rostul lui, în numerele trecute. Acum se arată cu cifre, că trebuie să treacă iarăși sub jurisdicția Serviciului Silvic al Statului, de un-

de a fost luat în 1933 și dat serviciului parcurilor naționale.

F. G. Clarck.

Câteva preferințe ale vizitatorilor pădurilor.

Se publică rezultatele unui «plebscit» organizat de serviciul silvic al Regiunii I, printre vizitatorii pădurilor accesibile publicului. Se vede din răspunsurile date, în ce sens trebuie să se îndrepte organizarea pădurilor puse la dispoziția publicului, pentruca interesul obștesc să fie satisfăcut.

C. Kenneth Pearse și Samuel B. Woolley.

Influența păturii vegetale asupra procentului de absorbție a apei superficiale de către soluri.

Problema apei în regiunile semiaride din West au format obiectul multor cercetări, dar influența vegetației asupra reținerii apei a fost neglijată. De aceea autorul a întreprins pe teren o serie de investigațiuni, ale căror rezultate le publică în articolul de față și care pe care scurt exprimate sună așa: există o relație foarte strânsă între procentul de abși caracterul plantelor existente. Se citează la urmă, literatura utilizată.

R. H. Westveld.

Responsabilitatea școlii în pregătirea profesională silvică.

Un articol de curaj.

Autorul (după opt ani de profesorat), face un bilanț al străduințelor și rezultatelor în pregătirea silvicultorilor, la diversele școli din America. Analizează în acest scop calitățile pe care trebuie să le

aibă un profesor — nefiindu-se să arate că lipsesc multe multora dintre membrii Corpului Didactic, ceace explică deficiențele profesionale ale tinerilor silvicultori — și metodele de predare și examinare care ar conduce la rezultate mai satisfăcătoare.

Un articol care ar trebui citit.

H. H. Chapman.

Efectul focului asupra terenurilor de regenerare, prin însămânțare, a lui longleaf pine.

Se dau rezultatele experimentațiilor urmărite încă din 1917 în Urania, La.

Concluzia: focul distrugând pătura erbacee, înlesnește regenerarea naturală a lui longleaf pine.

G. A. Pearson.

O răritură experimentală aplicată la ameliorarea arboretelor.

Cea mai veche experimentație în materie de răritură în SW. Statele Unite datează abia de zece ani. Obiectivele urmărite în asemenea lucrări, evident, nu au fost toate atinse în acest scurt timp. Pentru unele din ele, s'a putut însă trage câteva concluzii, expuse în articolul de față, în care se descrie și metoda aplicată, lucrările efectuate, creșterile înregistrate (în înălțime și diametru), valoarea acestor lucrări pentru ameliorarea arboretelor.

E. M. Hornibrook.

Câteva rezultate obținute prin răritură în arborete de Pinus ponderosa din S. W.

În complectarea articolului precedent, se analizează mai detaliat și după me-

toda statistică materialul adunat cu ocazia inventarierii înainte și după rărituri, în arboretele de *Pinus ponderosa* din SW, pentru a se determina eficacitatea metodei de rărituri aplicată de către taberile de muncă C. C. C. în acea regiune.

Walter H. Meyer și Stanton B. Hayward.

Influența burghiului de creșteri asupra bradului Douglas.

Se știe că pentru a se studia creșterile într'un arboret, se poate evita tăierea arborilor de probă dacă se utilizează un burghiu cu ajutorul căruia se scot din trunchiu și dela înășimile necesare, câte o probă de lemn după care se poate citi (numărul inelelor) vârsta arborelui și se poate măsura diametrul. Dacă această metodă e comodă, ea nu este însă mai puțin păgubitoare pentru calitatea lemnului. Rana e rană, și pentru vindecarea ei se organizează țesuturi nu la fel cu tot lemnul, ceea ce micșorează calitatea. Autorul a făcut o serie de cercetări într'o pădure de experimentație, de brad Douglas, la sud de Washington, și arată cum se cicatrizează rănilor produse de burghiu, în primii cinci ani după rănire. Concluziile studiilor nu sunt, prin urmare, definitive.

Clement Mesavage.

Aplicarea metodei (profilurilor Koch) la construcția hărților de vizibilitate.

În turnurile de observație, silvicultorul are la dispoziție, după cum e și de așteptat, între altele materiale și o hartă a regiunii, cu ajutorul căreia poate identifica punctele unde se declară vreun incendiu. În prealabil harta trebuie însă e-

chipată, adică trebuie făcută mai... vorbitoare. În acest scop se poate folosi o metodă Koch, cu ajutorul căreia se determină punctele vizibile și cele invizibile dintr'un observator oarecare.

Autorul arată în ce consistă metoda, care sunt requisitele necesare pentru aplicare și cum se poate lucra cu acestea în scopul urmărit.

O. M. Wood.

Procentul de prindere într'o complectare din Sudul Statului New Jersey.

Incendiile repetate și tăierile dezordonate au devastat unele păduri în așa măsură încât era neapărat nevoie de lucrări de ameliorare în cele rămase. S'a preconizat și s'a aplicat în acest sens lucrări de complectare (de interplantare între speciile rămase) cu pueți de *Pinus echinata* Mill, *P. taeda* L. și *P. resinosa* Sol. Autorul, după ce analizează condițiile staționale, expune rezultatele: după 5 ani dela plantare mai existau 36% din numărul inițial al pueților. Pierderea se explică prin calitatea inferioară a pueților folosiți și condițiile staționale vitrege.

E. B. Moore.

Creșterea «lăstarilor din pueți» de *Pinus echinata* Mill. și pitch pine în New Jersey.

Un studiu asupra influențelor focului în pădurile din coastă din New Jersey constituite din specii de stejar și pin. Observațiunile nu sunt făcute într'un număr prea mare de piețe de experiență, dar concluziile sunt interesante: pueți de pin (*P. echinata* și pitch pine) deși distruși de incendiu dau totuși lăstari dela coțet, asigurând astfel perpetuarea pădu-

rii. Rămâne ca observațiunile ulterioare să verifice și în alte părți acest fapt și să se vadă dacă nu e cazul să se revină cu lucrări de plantații pentruca pădurea să fie asigurată.

La finele revistelor, sunt recenzate următoarele lucrări :

Effects of drought on Oak Forests. By A. C. McIntyre and G. Luther Schunur. Pennsylvania State Coll. School Agric. and Exp. Sta. Bull. 325. 43 pg. 12 figs. March 1936.

The South Carolina Civilian Conservation Corps Forester. By D. Y. Lenhart. 40 pp. Illus. State Commission of Forestry, Columbia S. C. 1936.

Selection of Lumber for farm and Home Building. By C. V. Sweet and R. P. A. Johnson. U. S. Dept. Agric. Farmers Bull. 1756. 45 pp. 16 figs. Government Printing Office, Washington, 1936. Price 5 cents.

Hardy Shrubs for Landscape Planting in Michigan. By C. P. Halligan. Mich. State Coll. Agric. Extension Bull. 152, revised. 84 pp. Illus. 1935.

Artificial Reforestation in the Southern Pine Region. By Phillip C. Wakeley. 114 pp. 23 figs. U. S. Dept. Agric. Tech. Bull. 492. 1935.

Biomathematics-Being the Principles of Mathematics for Students of Biological Science. By W. M. Feldman. With introduction by Sir William M. Bayliss. Ed. 2, XVII + 480 pp. Il. Charles Griffin & Company, Ltd. London, and Lippincott & Co., Philadelphia, 1935. Price dollars 10.

Trees and Tree Planting. By Parker O. Anderson. X + 95 pp. Illus. Webb Publishing Co., Saint Paul. 1936. Price 50 cents.

Handbook of Erosion Control Engineering on the National Forests. Prepared by U. S. Forest Service. Division of

Engineering, T. W. Norcross, Chief. 89 pp. 72 figs. Gov. Printing Office, Washington, D. C. 1936.

T.B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 4 (Aprilie 1936).

L. Duplaquet.

Une tournée forestière au Gabou.

O excursie forestieră în Gabou.

G. Généau.

Les ventes de coupes de bois en 1935.

Vânzările tăerilor de lemn în 1935.

Prețul lemnului e în scădere. Cauza nu e importul de lemn străin care e mai scump decât cel indigen. Scăderea se datorește reducerii consumului și autorul arată că suprafața și volumul de lemn tăiat și nevândut e în creștere atingând 30% din totalul tăerilor față de 19% în 1934.

P. D'Aboville.

Podzol forestier du bassin alluvial de Sologne.

Podzolul forestier din bazinul aluvionar al Solognei.

Descrierea solului regiunii Sologne ce are o suprafață de cca 500.000 ha și e situată la poalele Platoului Central între bucla orleană a Loirei și Valea Cher.

C. Vigouroux.

Le reboisement des terres incultes ou abandonnées.

Impădurirea terenurilor inproductive sau părăsite.

Autorul dă o soluție a problemei juridice și una de ordin financiar pentru împădurirea terenurilor improductive, proprietatea comunelor. Comuna cedează terenurile unei alte persoane care face împădurirea și produsul se împarte. Din punct de vedere financiar împădurirea se poate face de stat și comune cu fonduri proprii sau de particulari pe baza unui credit, gajând în schimb terenurile lor.

Va fi necesar însă crearea unui credit forestier.

No. 5 (Mai 1936).

Pierre Buffault.

La forêt aux États-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Cu ocazia a 60 ani de existență soc. «Asociația forestieră americană» înflințată la Chicago la 10.IX.935 a publicat un număr festiv din revista sa «American forests», în care descrie începuturile și istoria exploatărilor, lupta contra incendiilor, rezervele și parcurile naționale și origina ideii de păstrare a pădurii.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie. Théorie du risque.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului. Teoria riscului.

La asigurarea contra incendiului trebuie găsită o valoare pentru lemnul din pădure. Autorul dă o formulă, pentru valoarea de viitor a lemnului în creștere. Valoarea lemnului nu e cea prezentă ci cea de la exploatare scăzând procentele respective socotite la 4%.

R. Potel.

Reflexions à propos de la densité des peuplements.

Reflexii asupra densității arboretelor.

Densitate ar fi gradul de apropiere al arborilor. Un alt factor al densității ar fi grosimea arborilor. La număr egal, arboretul unde grosimea mijlocie e superioară ar mai fi egal cu primul? D-l Demoraine consideră densitate grosimea mai mare sau mai mică a acoperișului arboretului. Densitate optimă e cea care corespunde la regulile unei bune culturi. Cea mai simplă și naturală concepție despre densitatea unui arboret ar rezulta din No. arborilor înmuțit cu un coeficient ce ar reprezenta grosimea acoperișului și ținându-se cont deasemenea de grosimea mijlocie a arborilor.

Joloin et Bocquentin.

Les travaux forestiers contre le chômage dans le Var pour la défense de la forêt contre l'incendie.

Lucrările forestiere din Var contra șomajului, pentru apărarea pădurii contra incendiului.

Pentru a ameliora șomajul, în regiunea Var s'au făcut diverse lucrări pentru apărarea pădurii contra incendiului ce constau într'o rețea de drumuri, o compartimentare a pădurii pentru limitarea incendiilor introducerea de diverse esențe ca para-focuri.

A. Chandey.

Le culte des arbres et de la végétation dans la Gaule et ses survivances à l'époque chrétienne.

Cultul arborilor și al vegetației în Galia și influențele sale asupra epocii creștine.

Pădurile erau pentru Galii locurile sfin-

te locuite de zei. Acest cult pentru pădure a influențat și religia creștină. Cu timpul cultul arborelui se pierde din punct de vedere religios sub influența civilizației dar câștigă din punct de vedere al esteticel.

No. 6 (Iunie 1936).

L. Pardé.

Visite de quelques parcs nationaux de l'Europe centrale.

Vizitarea a câteva parcuri naționale din Europa centrală.

Descrierea parcului național elvețian din Engadine și a parcurilor naționale austriace Karwendel și Gross Gloekner, (situație, suprafață, esențe, animale, etc.).

Pierre Buffault.

La forêt aux États-Unis.

Pădurea Statelor Unite.

Descrierea pădurilor din Statele Unite (păduri, parcuri naționale, parcuri de stat, uădurile indienilor) și administrarea lor (origină, istoric și stare actuală). Inceputul în numărul pe Mai.

Monnet.

A propos de l'assurance des bois contre l'incendie.

Despre asigurarea lemnului contra incendiului.

Urmare și sfârșit asupra teoriei riscului în rapoartele sale cu valoarea de viitor și valoarea asigurată.

J. Prioton.

A propos du régime de la Garonne.

Despre regimul Garonnel.

Autorul face câteva observațiuni asupra lucrării D-lui M. Parlé care în lucrarea sa *Regimul Garonnel* susține că pădurea nu ar influența asupra variațiilor sezoniere a debitului apelor.

G. G.

L'organisation internationale du marché du bois.

Organizarea internațională a pieței lemnului.

Sforțările făcute pentru ameliorarea crizei pe piața mondială a lemnului dela declanșare până la conferința dela Copenhaga (15.XI.1935).

Paul Buffault.

Quels furent les premiers défricheurs des forêts françaises ?

Cine au fost primii defrișorii ai pădurii franceze?

Autorul, contrar altor scriitori, nu crede că Ligurii, un popor nomad venit din Asia înainte Celților ar fi fost primii defrișorii ai pădurii, pentrucă erau mai mult războinici decât agricultori.

Gr. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band IV. Heft 1 (Octombrie 1936).

Kern Th.

Forstwirtschaft auf Niederländisch-Neuguinea.

Economia forestieră în Noua Guinee olandeză.

Se descriu încercările de exploatare a pădurilor virgine ale întinselor insule, ca și posibilitățile ce se oferă pentru dezvoltarea acelei exploatare.

Baseler Johannes, Dr. Ing.

Zum Nutzungsproblem des Urwaldes.

Despre problema exploatării pădurii virgine.

Se face mai întâi o paralelă între pădurea virgină și cea cultivată. Se insistă apoi, asupra modului cultural și economic de trecere dela o formă la cealaltă, cât și asupra datoriei ce incumbă Statului într-o asemenea împrejurare. «În cazul oricărei exploatări prime, Statul are datoria de a împiedica neapărat stadiul exploatării de secătuire (Raubbau). El trebuie să aibă grijă ca principiul «Interesul obșteșc primează față de cel particular» să devină hotărîtor la orice măsură gospodărească»

Schwarz Hans, Ing.

Das Holz der Hickoryarten.

Lemnul speciilor de *Carya*.

Se expun rezultatele unor cercetări a-

supra proprietăților mecanice ale lemnului diverselor specii de *Carya* din America de Nord. Pentru comparație ni se dau date și asupra frasinului american și european.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă cu descrierea unor specii de lemn din pădurile virgine ale Camerunului.

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Conține un bogat material informativ asupra mișcării forestiere din lumea întreagă, adică referitor la economia forestieră și a lemnului. Foarte multe date ni se dau asupra publicității rusești, privitoare la exploatarea și industrializarea lemnului.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

Tablou de cărți intrate în biblioteca societății «Progresul Silvic», în lunile Septembrie, Octombrie, Noiembrie și Decembrie, 1936. În ceea ce privește periodicele, sunt notate în Revista pădurilor Nr. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

- Latmyas Mezu Statistica VIII (3.IV.1934—31.III.1935), Riga, 1936.
- Acta forestalia Fennica 42, Helsinki, 1936.
- Der deutsche Wald, Berlin, 1935.
- C. A. P. S. : Buletin Statistic pe anul 1935, București, 1936.
- A. G. I. R. : Anuarul, lista de experți, București, 1936.
- Streker W. : Die Kultur der Wiesen, Berlin, 1923.
- Ganea C. : P. P. Carp. Vol. II, București, 1936.
- Antipa Gr. : Pescăria și pescuitul în România, București, 1916.
- Antipa Gr. : Fauna ichteologică a României, București, 1909.
- Schur Fer. Ioh. Phil. : Enumeratio Plantarum Transilvaniae, Vindobonae, 1886.
- Bielz Albert E. : Fauna der Land Süßwasser Moihssken, Hermannstadt, 1867.
- Grecescu D. : Conspectul Florei României, București, 1898.
- Grecescu D. : Supliment la conspectul florei României. București, 1909.
- Crespel A. : Le Marché du bois. Paris, 1933.
- Schwartz O. : Monografie der Eichen Europas u. Mittelmeergebietes, Berlin, 1936.
- Pop Emil : Flora pliocenică de la Borsec, Cluj, 1936.
- Baumgarten I. Chr. : Classis Criptogama. Enumeratio stirpium magno principatus transilv., Cibinii, 1846.
- Hauska Leo : Wassertransportanlagen. Leipzig, 1936.
- Annuaire international de statistique forestière 1933—35.
- Kollmann F. : Technologie des Holzes, Berlin, 1936.
- Pantea M. : Ghidul forestier, Oradia, 1936.
- Economia Națională. București 1886—87—88—89—90.
- Centralblatt für das gesammte Forstwesen. Wien, 1889.
- Imbeaux Ed. : Essai d'hydrogéologie. Paris, 1930.
- Haref Spiru : Cours de Trigometrie. București, 1878.
- Croy Frederick : Die Tachymetrie. Wien, 1893.
- I. Gerschel : Forst terminologie. Paris—Nancy, 1896.
- Bauer Fr. : Die Holzeskunst. Wien, 1875.

- Ganghofer August* : Der praktische Holzrechner nach dem Metermass.
- Georgs Freiherrn Von Vega* : Logarithmisch-Trigonometrisches Handbuch.
- Furst Herman* : Illustriertes Forst- und Jagd-Lexicon. Berlin, 1888.
- Regel C.* : Neue Methode zur Abrichtung der rohen und Corection der verdorbenen Hühner — oder Forsthehunde. Wiesbaden, 1872.
- Herschel G.* : Leitfaden zur Bestimmung der Schädlichen Forst- und Obst Baum-Insektern, Wien, 1876.
- Leo Dr. Ottomar Victor* : Allgemeine Nationalökonomie. Iena, 1881.
- Exner Dr. Vilhelm Fr.* : Die mechanischen Eigenschaften des Holzes. Wien, 1871.
- Grebe Dr. Carl* : Die Betriebs- und Ertrags- Regulierung der Forsten. Wien, 1867.
- Puksmann E.* : Schwankungen des Grundwasserspiegels der Waldböden. Tartu, 1936.
- Witting Otto* : Istoria dreptului de vânătoare in Transilvania. București, 1936.
- Lorey* : Handbuch der Forstwissenschaft Band I, II, III, IV. Tübingen, 1903.
- Tuss Michaeli* : Flora Transsilvaniae. Excursoria. Cibinil, 1866.
- Ungar Karl* : Die Flora Siebenbürgens. Hermannstadt, 1925.
- Iordăchescu Th. V.* : Evoluția politicei și legislației vamale a României, Vol. I dela 1408—1886. București, 1934.
- Iordăchescu Th. V.* : Idem, Vol. II dela 1866—1904. București, 1936.
- Martinez Benito José* : La Grafosio del Olmo en Espana. Madrid, 1936.
- Vasiliu Almicar* : Contribuțiuni la clasificarea și bonitatea solurilor. Cluj, 1936.
- Grigore Ghiță și Ing. St. Popescu* : Munca Noastră.
- N. Iorga* : Ce a fost, ce este, ce poate fi Iașul. 1936.
- Ungar Karl* : Die Alpenflora der Südkarpathen. Hermannstadt, 1931.
- Gavriliu I. Dima și Costețchi Mihail* : Pepinere Ieșene. Iași, 1936.
- Mihail Kogălniceanu — Ciclu de Conferințe — 1936.
- Grebe Carl* : Die Forstbenutzung. Eisenach, 1861.
- Liebrich Cristof* : Compendium des Waldbaues. Wien, 1866.
- Lehr Carl* : Die Waldertrags — Regelung. Leipzig, 1883.
- Lehr Carl* : Der Waldbau oder die Forstproduktenzucht, Leipzig, 1864.

I N F O R M A Ț I U N I

În numărul de pe Martie al revistei se va discuta la «Problemele zilei» despre «Personalul silvic subaltern».

Articolele (scurte) care ni se vor trimite pot oglindi problema în multe aspecte; de pildă: recrutarea personalului silvic subaltern, educația profesională (practică și teoretică) în școală și după intrarea în serviciu, activitatea în serviciu, reședințele personalului subaltern, salarizarea, prestigiul în mediul local (conduită, uniformă, armament), etc. etc.

Onorajii noștri colaboratori sunt rugați să binevoiască a trimite contribuțiile până la 15 Martie.

În M. O. Nr. 302 din 30 Dec. 1936 este publicat tabloul inginerilor silvici propozabili la înaintare pe data de 1 Ianuarie 1937.

O rectificare.

În numărul de pe Decembrie 1936, la pag. 1337 (articolul d-lui H. Manole), alineatul 8: «...cu privire la tăierea crăcilor...» să se citească: «...tăierea nucilor...».

Trimeteți-ne articole scurte (6—7000 litere = 3—4 pagini) scrise cît mai de preferință dactilografiate, pe o singură față a hîrtiei.

NECROLOG



AL. GOSTOVICI

Inginer Inspector general silvic, pensionar.



Vineri 15 Ianuarie 1937 s'a stins din viață, la locuința sa din «*Parcul Domeniilor*» din București și a fost incinerat la Crematorul «*Cenușa*» din București. Duminică 17 Ianuarie 1937, acel ce a fost printre noi : *Alex. Gostovici*.

Societatea «*Progresul silvic*» în prima sedință ținută în anul 1937, adică în seara de Luni 18 Ianuarie, a luat cunoștință cu profunđa durere de acest trist desnodământ, ce i-a fost adusă la cunoștință de către colegul *M. P. Florescu*.

*

«Inginer Inspector general silvic Alexandru Gostovici, născut în București la 30 August 1864. Ca bursier al Statului a absolvit școala specială de silvicultură din București dela Ministerul Domeniilor în anul 1886, clasificat al 4-lea din 23 elevi.

A intrat în serviciul Statului la 1 Mai 1888 cu gradul de Guard g-1 cl. 2-a ca Șef al Ocolului silvic Cotmeana din județul Argeș. D'aci, în anul 1889, a trecut ca Șef al exploatărei în regie a pădurilor Statului Rădești-Prîboia din județul Mușcel unde a stat până la complecta lichidare a materialelor lemnoase rezultate din această importantă exploatare după care a fost numit Șef al Ocolului Câmpulung-Mușcel până la 1 Aprilie 1893 când a demisionat intrând în serviciul Domeniului Coroanei ca Șef al Ocolului silvic Cocioc-Gherghița din jud. Ilfov-Prahova și apoi la Ocolul Segarcea-Sadova din jud. Dolju. Demisionând din serviciul Domeniului Coroanei a reintrat din nou la Stat la 1 Oct. 1895 luând conducerea Ocolului Răchitoasa din jud. Tecuciu de unde a fost trans-

ferat în serviciul central din Ministerul Domeniilor. La 1 Iulie 1899 a fost mutat la Ocolul Nucșoara, jud. Mușcel și apoi trecut din nou în serviciul central din Direcția Pădurilor. În 1900 când băntuia o mare criză financiară în țară și urma să se pună la contribuție și păcurile Statului, direcția Pădurilor a însărcinat un număr foarte restrâns de silvicultori cu întocmirea lucrărilor de exploatare extraordinară a pădurilor Statului. D-sa a întocmit în vara anului 1900 lucrările pentru pădurile Râmăești și Șirineasa din jud. Vâlcea. La 1 Iunie 1901 a trecut la Ocolul Nucșoara din jud. Mușcel unde este situată casa de vânătoare «Bahna-Rusului» înșezată la poalele muntelui Șetu și unde Regele Ferdinand vinea regulat în fiecare an la vânătoare de urși, capre negre și cocosi de munte precum și în excursiuni cu întreaga Familie Regală pentru a admira acest colț frumos al țării la care lua parte întotdeauna și defunctul timp de 7 ani cât a condus acest Ocol. La 1 Aprilie 1908 a fost numit subinspector de control la Inspekția V-a silvică Pitești iar la Noembrie 1911 Șeful Regiunii a XI-a silvică Constanța pe care a condus-o până la 1 Oct. 1925 când singur a cerut să-si reguleze drepturile la pensie.

A trecut prin toată filiera ierarhică ajungând în gradul de Inginer Inspector general silvic pe ziua de 15 Noembrie 1921.

În anul 1913 a făcut campania din Bulgaria cu gradul de căpitan de rezervă iar în 1916 deși scutit de vârstă, a luat parte la războiul pentru întregirea neamului, luptând în «Grupul Cerna»; care pierzând legătura cu restul armatei române a fost făcut prizonier pe marginea Oltului la Fotlogeni și Tia Mare la 21 Noembrie 1926 odată cu căderea Capitalei. Pe front a fost avansat maior. A îndurat mizeriile captivității la Soproniek în Ungaria și în lagărul de represalii Breesen în Mecklenburg (Germania). A refuzat categoric ca să fie mutat în lagărul de convertire dela Krefeld cu tot confortul modern și cu toate insistențele puse de Comandatura lagărului Broesen, preferând să sufere privațiunile captivității. A fost ridicat cu forța din Breesen și dus între baionete la București, împreună cu d-l Ing. Anast. Nedelcovici care asemenea se afla în acel lagăr, cu scop de a servi sub înamic. A respins cu indignare și cu dispreț această ofertă și ca pedeapsă de acest refuz, — după câteva zile, — a fost recondus din nou în lagărul de represalii Breesen unde a suferit până la încheierea păcii și până când prizonierii au fost readuși în țară.

A fost decorat cu Steaua României și Corcaua României în gradul de ofițer.

Facem loc scrisoarei lui Alex. Gostovici, în ajun de a se sfârși, adresată către colegul M. P. Florescu cu mențiunea expresă :

«Acest plic se va trimite recomandat, câteva zile dela moartea mea».

Colegul Florescu, primind scrisoarea recomandată No. 4040 din 18/I 1937, expedită de d-l Alexandru Fischer, str. Sf. Voevozi (București), în care scrisoare era un plic al defunctului Alex. Gostovici adresat colegului Florescu, De comun acord cu întreg consiliul de ad-ție s'a dat citire ultimelor dorinți ale lui Alex. Gostovici. Le transmitem colegilor pe această cale :

Conc Mişu.

Îți incredințez alăturatele note privind modesta mea persoană pe când am funcționat în corpul silvic al Statului de la 1888 când am intrat în corp și până la 1925 când mi-am regulat drepturile la pensie.

Deși cum știți am fost o fire modestă, am trăit foarte retras și fără sgomot și tot astfel am vrut să închei viața fără să aștept ceva de moartea mea, nevoind să incomodez sau să supăr pe nimeni.

Mi-am făcut datoria în dreptate timp de 37 ani cât am servit apărând cu conștiințiositate interesele Statului. Am refuzat orice lucrări particulare și expertize, — atât de rentabile, — mulțumindu-mă cu salariul ce primeam. Tot timpul l-am consacrat numai lucrărilor Statului.

La fel mi-am făcut datoria către Tron și Țară luând parte la războiului pentru întregirea neamului îndurând cu resemnare greutățile campaniei deși eram scutit de mobilizare din cauza vârstei mele înaintate.

Am îndurat și prizoneratul în lagărul de represalii Breesen din Mecklenburg-Germania situat la Marea Baltică prin faptul că întregul grup «Cerna» din care făceam parte a căzut prizonier pe marginea Oltului la Potlogeni-Tia Mare (Romanati).

În timp de 37 ani nu mi-am putut agonisi decât o casă modestă compusă din 2 camere și o bucătărie construită pe lotul ce mi s'a dat de Ministrul Alecu Constantinescu în Parcul Domeniilor Parcelarea 2-a.

Un proverb francez spune: «Fauvreté n'est pas vice» (Sărăcia nu e un viciu).

Inchid ochii incredințat că mi-am făcut conștiințios datoria.

Al d-tale camarad

Al. Gostovici.

Societatea «Progresul Silvic» regretând dispariția încă a unuia din bătrânii silvicultori care onorat atât de sublim nu numai cauza forestieră ci și cea patrioată și militară în cele 2 campanii 1913 și 1916/1918 și la care despărțire n'a putut participa din cauza dorinței exprese a decedatului, se asociază la doliul încercat de familia sa, transmițându-i pe această cale condoleanțe și încurajări pentru a putea suporta cât mai ușor pierderea încercată.

Societatea «Progresul Silvic».

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Memברי:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Emanoil C.

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Memברי:

Bunescu M. C.

Ionescu A.

Butoi Al.

Lazăr H.

Caragea N. N.

Lufescu Gh.

Demetrescu C. Ilie

Minescu Gh.

Florescu M. P.

Năstăsescu Gh.

Georgescu P. C.

Nedelcovici Ath.

Grozescu D.

Rădulescu Marin

Sburlan A. D.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu Șt.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	Lci
" " " particulari	300	"
" " " pentru membrii Societății	200	"
" " " pentru conducători și brigadieri	75	"
Numărul	25	"

Manuscrisele nepublicate se înapozază.

